

QAH
UNIVERSITY

حقوق الانسان

الحمد لله الذي جعل في هذا كتاب شاملا في كل شيء

كتاب حقوق الانسان
مجلد اول
1392

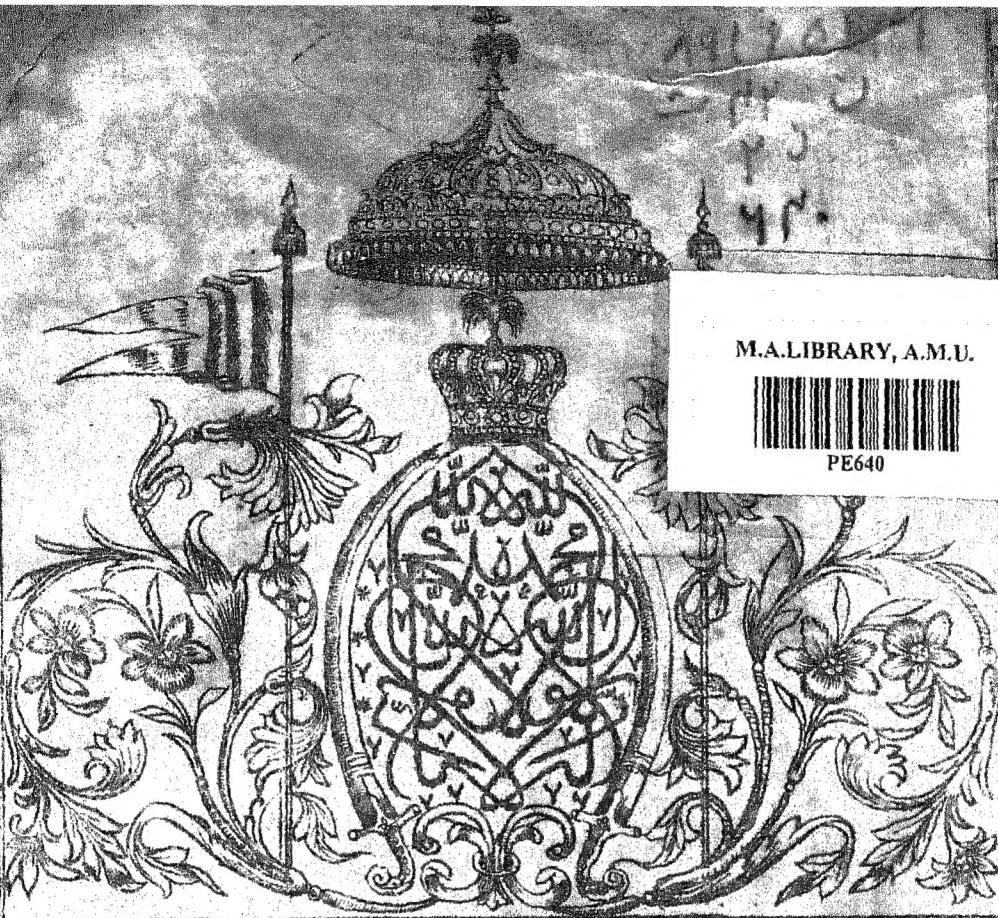
بدر الکراميه مصطفی آغا و عرف راجه و حفظ الله عن الناس الشر

طبع في المطبعه العلميه

۱۹۱۲۵۱
۲۰
۶۲۰
M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE640

بسم الله الرحمن الرحيم

محمد و نعت

نباشد چون منی مشکبستی کامل و بختیا	و بیتی و ارشد و اگرین طریق عاقل و دانا
بر وراق کلام و ششم نیکار کون و بختیا	تو کوئی بختیه در صحن مینو خرد و پنا
سحر و سحر افسان من سلاکت و مرجان	نقا و نظم که همه نه ام و حج و لولوی
مغیر ترقیه شکین مداوم و پستی	در شان صفحه نشا طرازم و پیره

سواد یکتا شد در شایسته تیرم

بحومہ پاکستان مضامین تقسیم اند

فرنگیس دو اتم زادہ صاحبہ

سکانت
میش طبع من مانی مثالان چمن

بیاض صحف من غنجا چهر صبح نور و بی

ادب پروردگارم فضل منی نصیر فارابی

فلک از تابش انوار عقل و ادی

همی از زویر علی با عقل عشر ایم

بیاض اُم روزه اولین صبح پس

چنان باشد که در کار اخیت جلوه

نہالی خانہ من باروراجکت لو

زنگ خط من طبع علی خطان حقیق

سواد هشتم در مبحث

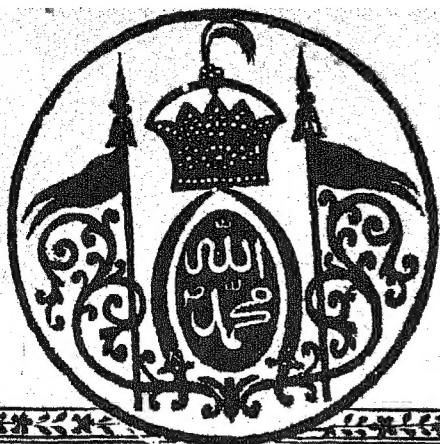
سبق کیر دستانِ حکم صاحب قسطا

زین اشعث مصباح طبع سینه

همی از قضاوت فطری یکیم را

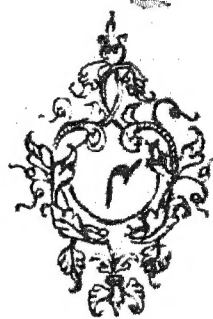
خامد عرصۂ کسیتی بھار نامہ شام

۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

نیمی که وزد در کستان از طبع رستم
نیم می که بوته سوسن بخندد و لاله حمرا
سحر که از سیریم تکی باحن دای
برقص آید چو طایوس کستان
اگر از مطلع من کرم به مضمون و طالع
نیاید قیامت در جهان تاریکی
دخان آه کن ده سیه آت بکند
به صیت عسکر معنی و جوش شکوه مضمون
منم آن ابر باران کو خورشید که کلان
بجای قطره شخرف ریزد و هرین
شام عقد ابروی قضا از ناخن خا
نمایم عکس اسرار قدر در صفحه مضیبه
بشود چهره ام صبح آب حیرت
بتابد طره ام هم شام آرایشگر
اگر مرد خدایی صفایم بیش ازین
که مستم از ازل بدحت کر آن صانع سبحا

عطار و خات
سندک
نور محمد

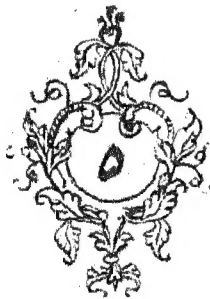

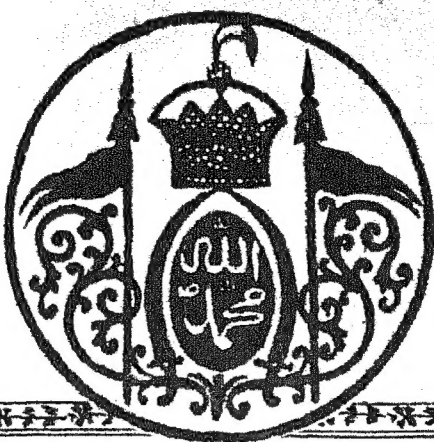
مدانی کو مبر از زوال و صفت بیان
مال اوست درستی چه در بالا چه در پستی
میان از نوحه و آه و فغان شیون ماک
فرزان نورا و در خاک باد و آبه و آتش
خنج طره سنبیل صدای نوحه بلبل
بعشق روی صغش ماه کامل حاکمیت
از نشسته اند ملوکر عطست اند کل
مرور و کیف می صدای گریه و ناله
نوازیستی که از مرآت کنی عکس صنعت

الهی کو معسر از عیوب و قبح و استیجا
بعشق او گشت دستی اگر پیر است و کبریا
نهان در سینه و انداز و خنج و ناز و
نمایان جلوه حسن جمالش از بهر اشیا
نیسم طبریز کل شمسیم چه نهره نهره
بیرم شوق دیدش مهر خا و زید
همان نکش بخیر و کل چه در شهر و چه صحرا
بهار گل خزان می بسویش مسکینه
چنان ظاهر که حسن نیکان چهره عذرا

الهی کو معسر از عیوب و قبح و استیجا
بعشق او گشت دستی اگر پیر است و کبریا
نهان در سینه و انداز و خنج و ناز و
نمایان جلوه حسن جمالش از بهر اشیا
نیسم طبریز کل شمسیم چه نهره نهره
بیرم شوق دیدش مهر خا و زید
همان نکش بخیر و کل چه در شهر و چه صحرا
بهار گل خزان می بسویش مسکینه
چنان ظاهر که حسن نیکان چهره عذرا

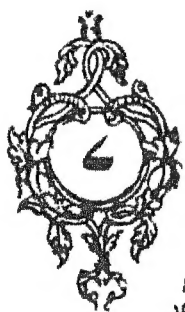
الهی کو معسر از عیوب و قبح و استیجا
بعشق او گشت دستی اگر پیر است و کبریا
نهان در سینه و انداز و خنج و ناز و
نمایان جلوه حسن جمالش از بهر اشیا
نیسم طبریز کل شمسیم چه نهره نهره
بیرم شوق دیدش مهر خا و زید
همان نکش بخیر و کل چه در شهر و چه صحرا
بهار گل خزان می بسویش مسکینه
چنان ظاهر که حسن نیکان چهره عذرا

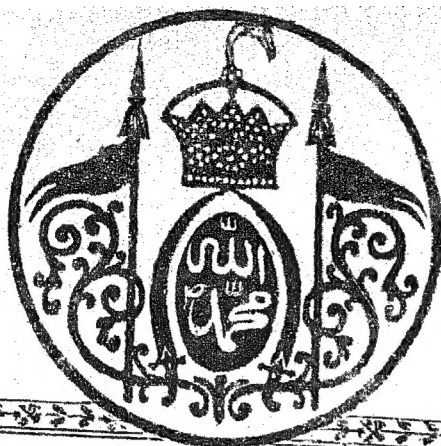
که امیر را آرد بزرخسب بران
 کنی ندان ذو النون تو کنی از غیرت گای
 کنی اردن مالش حسن پرده سوزاوی
 رسول مصطفی ختم رسل محبوب جزو کل
 اساس راسل دین شایسته اب طین
 طراز برق دولت خوش چهره صولت
 زیناب نبوت کوه کج خلیفه قدر
 بود نقوش سبحان الدی سرنی نام
 شهی که قوت عاجز نو از یحیی الی

کنی نار غلیلی را نماید خسته انضرا
 خیل آساشود بر او گلستان آتش سوا^{۵۳}
 نغان در برنخ کبری پیدائی ناپیدا
 می برج توکل مهر چرخ شیرین بطی
 مشاریت سین بهار جنت طه
 نگار پر عجمت بهار روضه^{۵۴}
 رموز آموز ما اوجی خطیب علم الاسما
 هم آیدون قاب قوسین آید آن فاشورا^{۵۵}
 بغر و بر هر جزیر چرخ انضرا^{۵۶} مرهم

۵۳ ذوالنون
 حضرت پیر
 ۵۴ ذون ماهی
 ۵۵ سوزاوی
 ۵۶ بران جات
 بران جات

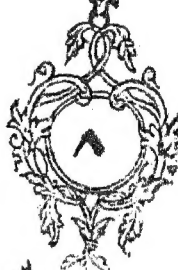

۵۷ شفق طایر
 ۵۸ جات
 ۵۹ جات
 ۶۰ جات
 ۶۱ جات
 ۶۲ جات
 ۶۳ جات
 ۶۴ جات
 ۶۵ جات
 ۶۶ جات
 ۶۷ جات
 ۶۸ جات
 ۶۹ جات
 ۷۰ جات
 ۷۱ جات
 ۷۲ جات
 ۷۳ جات
 ۷۴ جات
 ۷۵ جات
 ۷۶ جات
 ۷۷ جات
 ۷۸ جات
 ۷۹ جات
 ۸۰ جات
 ۸۱ جات
 ۸۲ جات
 ۸۳ جات
 ۸۴ جات
 ۸۵ جات
 ۸۶ جات
 ۸۷ جات
 ۸۸ جات
 ۸۹ جات
 ۹۰ جات
 ۹۱ جات
 ۹۲ جات
 ۹۳ جات
 ۹۴ جات
 ۹۵ جات
 ۹۶ جات
 ۹۷ جات
 ۹۸ جات
 ۹۹ جات
 ۱۰۰ جات

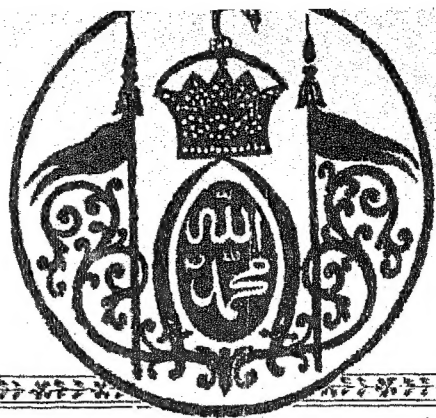

نشاط از خواب شوخی از رام و نشسته از صبا	بر و هنگام میانه بهوش بدید و پیش
بدنی روح را گریان کاشش از تمام اعضا	عرق الو چشمش در زرم گری
که خونها میشود از تیغش بدین صفا	حسودش چون بیا بشد ز در و هنگام جان
که ننماید هیچ چشم خمار فتنه بر پا	نرا نیز را چنان بر بودش از کبیتی
و یا چهره منوچهری فراز کوه مانو	نیزش بر پهنی لکون مایه ای
معنبر کیسوی او عده الو شقایق	مخطط عارش خلاق اتنزل با
نرسته معدن لولو برشته نخاله خرما	بخار شش جو دو خاک ز دست او
ایا در محفل حیات شنا خوان ذات	ایا در نرم نعت غنایب سدره
بفرمان جلالست نام نامی توشه	بفرمان سالت ذات پاکت کشت

کتابخانه عمومی
کتابخانه عمومی
کتابخانه عمومی

کتابخانه عمومی
کتابخانه عمومی
کتابخانه عمومی

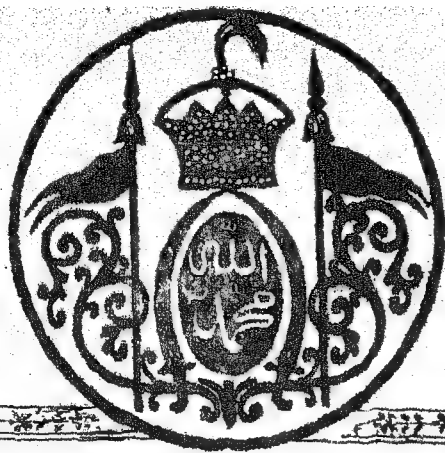

چو آن چشم خداین چو آن کیسوی عنبر
نروید غنچه از عجب نباشد شک
کلاب افشانی ابر نوالت می کند
شکستی خورده از سلاک کمنه بکست
بعالم کریم خلق او دست از
نوالت کریم افشاندی اندر
سنان کش پیله خطی تو مار سیت
رود در جوف غبر اگر فاش شیر سوز
در عکاشش افتد بر سپهر نیلغفر

چنانست که بار و چنان بعل
نبار و ابر و میان خیمه بعل
نخار نوم از هر سره غبار صرصر
مسلسل خیمه بی لب تابان رخسار
چو عری برود و عری خار سر
شدی چنان لب یوسف برین بر
همان باری مست اندر ناسخ
عظام مردگان از قبرها بیدار
شود و در دم و پیکر فاش مانده

[illegible]

که در موضع خطام
تفسیر کرده باشند هیچ
که سنان را بران
تفسیر شاف نازی نیزه
که سنان کش

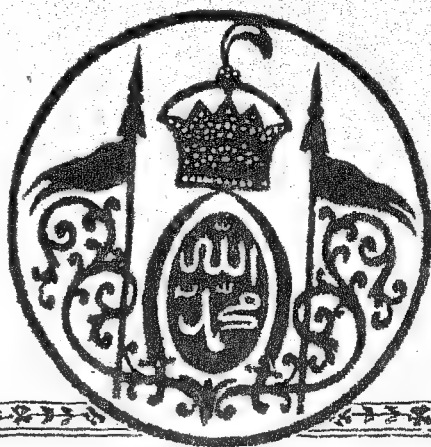
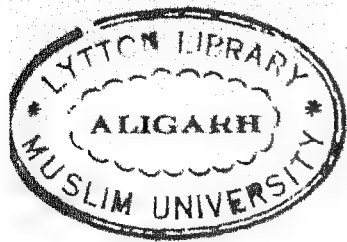

مُحَلَّلِ پَرْدِ مُخَمَّصِ مِمَّا زَتِ که جَوَانِ
 فَلَکِ سِرِّ وِ مَلْکِ طَیْرِ وَا سَمَاءِ تَشِیخِ
 اَکَامِشِ کِیوِی سَلَمِی فَا شَرْ طَرِ هَرِ
 مِیْنِ سِ مَحِ جَوَانِ آبِ مِکَانِ
 بَرایِ نَظْمِ عَالمِ پِیکارِ خَیَابِ
 نَشْدِ چُونِ کَمِ نَبِشِ تَجَرِیْلِ شَانِ
 زِ مَهْرِ عَرَصَه دَفْنِ نَمَایِزِ مِیثِ
 بِلَدِ اَجهادِ حَصادِ تَرارِ وَا حِ اَسِیْمَه
 سَبْکِ فِت ازِ جِهَانِ دِینِ سَیِّحِ بَیْهَوِی

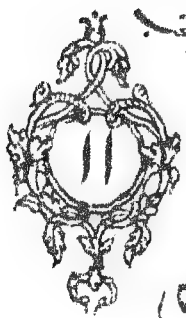
شَکِستَه بازوِی سِیْمِجِ وِ سَبْهِ سَیْمِجِ
 مَعْنِیْرِ یَالِ طَوِطِی یَالِ بَرَقِ اَندَامِ
 دُمِشِ مَرغَوَایِ لَیْلِ نَعِاشِ اِروِی غَدِ
 بَرادِ اَوْنِی تَشَاوِیْدِ اِزِ دُنْیَا وِ مَایَا
 وِ سَنَدِ اَکْهَمَکْشَانِ بَیْشِ تِ مَکَانِ
 ثَبَاتِ رَا اَزَانِ کُوشْتَه لَاحِقِ رِجِ
 بَقَرَتِ دِربَا تِیْنِ خَبَانِ شُومِی پَرِ
 دُمِ غَمِیْطِ مِضْمَارِ وَا غَا اِزِ بَا نَا کَاجِ
 کَرَانِ شَدْ چُونِ کَابِ تَوِ سَوِی دُنْیَا وِ مَایَا

این شعر در وصف حضرت علی بن ابی طالب است
 و در بیان صفات او و صفات اهل بیت است
 و در بیان صفات اهل بیت است
 و در بیان صفات اهل بیت است

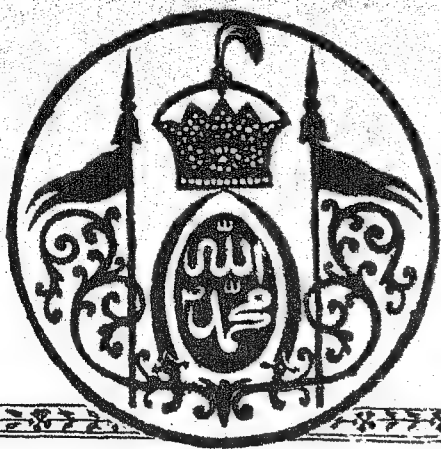

برود و شست همانا مسجد دو اقبلتین آتی
بصد تعظیم و ست تکریم مسجد و جان
یکی را پر نکین شهادت یک
سرد بر آن کند که رضاء افغان
بتابد آن یکی از راه طیبیت نچه کرد
بموس دست مهران بد سر بایست
حسن آن سرد بر دین شمال خلد
حسین آن پادشاه اتقیا کز پر تو د
شهنشاهاتوانستی که از فیض نگاه
ز بشیر و شورش سرور سینہ زهرا
یکی چون سجد اقصی که چون مکہ
یکی راحله زین خلافت بر تن عبا
سرد بر این نماید که فراوان نازا
رباید و بکری شکام بازی سر کل غبرا
بکا و ترک قهر این بود آما و ده
شن و نی یین چون صحن کلار جانا
شن حسن شریعت چون جلال حر و
همانا که مقدری میشود مانن زوفا

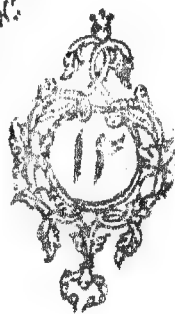

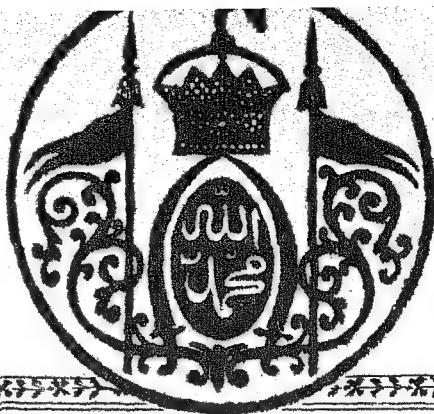
برود و شست همانا مسجد دو اقبلتین آتی
بصد تعظیم و ست تکریم مسجد و جان
یکی را پر نکین شهادت یک
سرد بر آن کند که رضاء افغان
بتابد آن یکی از راه طیبیت نچه کرد
بموس دست مهران بد سر بایست
حسن آن سرد بر دین شمال خلد
حسین آن پادشاه اتقیا کز پر تو د
شهنشاهاتوانستی که از فیض نگاه
ز بشیر و شورش سرور سینہ زهرا
یکی چون سجد اقصی که چون مکہ
یکی راحله زین خلافت بر تن عبا
سرد بر این نماید که فراوان نازا
رباید و بکری شکام بازی سر کل غبرا
بکا و ترک قهر این بود آما و ده
شن و نی یین چون صحن کلار جانا
شن حسن شریعت چون جلال حر و
همانا که مقدری میشود مانن زوفا

فرست آر مش و رخت پی نواب	بخت این و سلطان کو سر بحرین روشن
که میدارم بلطف خاص تو کو شبا	هله دریاب از طرز لطف پادشاه
و کریمی بسوی من شو فرم فلک فرسا	نیز ازی نظر برین فرست هم چه حیرت
ادب کویده انحف عنان حصا	کنون حشمت ز چشمک بر سر آدام
میزین پیش در وادی مح و صفا	مروین پیش زهار در آشت خوانی
کنون بهست شوز باد این شیوه	چکانه ختم کردی بر ستایشها سحر
بلن است بغل خانی شیرین صفا	بلش با صد شغف حوز خانی را
تجرب و عاریت کونه نمودم بیضا	اشارت فت چمن اغریب سوی من قفا
سحاب از چرخ و قطره لبر و اقطره	الاما و جهان پید شو و از یاری نیان

لا یفک تب
لای باقی نهد

بیاد و باہر ان عجز پیش خادان تو

لکھنؤ شہ شہب تیر و جن شمس جان آرا

مدح ایہ المونین جنت عمر بن خطاب رضی اللہ عنہ

سحر کہ خسر و خاور نہ و کشاد قبا

کشید سر کبریاں با جبر مہتاب

عروس و ہر پوشید برقع قرین

عجز چرخ ز بکنت دیر کو نہ شیا

فساد مال چو شب از آتشین شبت

گر سخت ظلمت شب میجو سمدیدہ غراب

شعاع کستر چالاک و چرب دست ضیا

کشید بر در ظلمات سیمون جلیا

پی علاج خار شبان تبار نجوم

یکان یکان ہمہ بستند چشم خوین

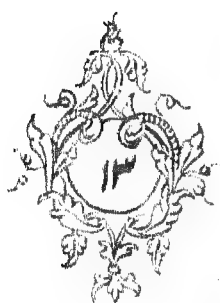
صبای نخلہ بیند و نسیم غالیہ سا

کنند چادر نعت کباشن شاداب

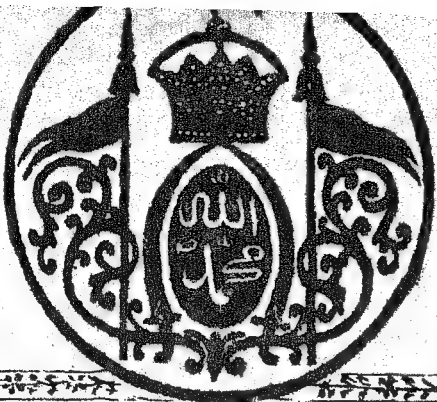
وماغ لالہ بیویاے ہوافر کوم

دہان عنجبہ بر طیب آب ز لعل

مدح ایہ المونین جنت عمر بن خطاب رضی اللہ عنہ

مدح ایہ المونین جنت عمر بن خطاب رضی اللہ عنہ

شقیق بو تلمون جلوہ مخمور

زمین لاله خود روی جام نشد

برای دفع شکر خواب غنچه کی شبنم

سحر و سحر کز نوای بلبل سباز

سحر و سحر که عطار آذگون

سحر و سحر تا داری شب

سحر و سحر پی عیش عالمی لیکن

کمی ز کید حسودان شال و کعب

کمی عشق لب لعل و اعدا شقیق

شکوہ طرب اکسین بر نشید حجاب

فلک بچش شفق سائین لعل

نشاند بر رخ کلاه سحر از قطر کلاه

عیان ز کج چمن گشت سخن چاک

چمند دره و برزن صبح حیان

به تیغ صبح بر لب در عاشق بنیاد

دلم ز پنج حوادث بگونه گونه عذاب

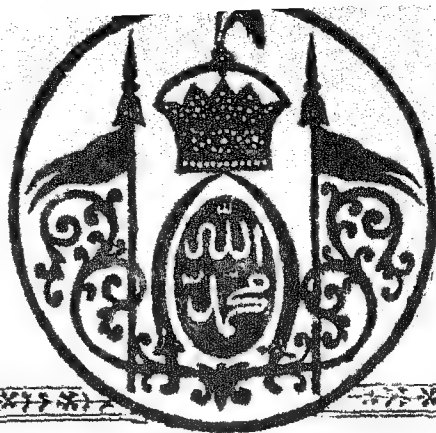
دمی جورا قارب بناله محبوب

دمی بھر پری چرخ کلان چرخ

لایعین و غیره
لا اله الا الله
بسم الله الرحمن الرحیم
و بقیه

سحر و سحر
سحر و سحر
سحر و سحر

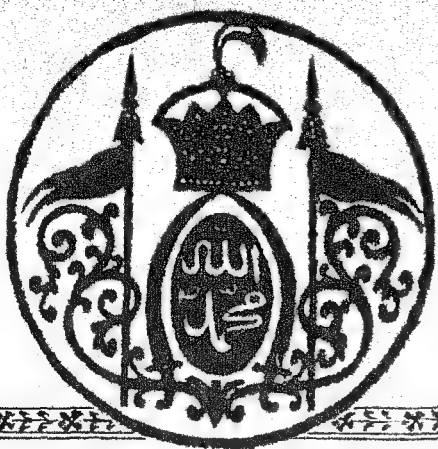

بجز بنایم چون سپید در محرم
سفید شسته چنان می بیند
کمی نشد که غبارالم دل شود
چگونه ضبط کنم ناله های سینه کا
به عسرت اینهمه دل که چه چاره کنم
اگر سوال کنم حاجتی ز کس آرد
چرا زنده می ست روی سینه
دوای در دل خویش از کجا آید
مگر روم پی مندر باید و بر کسی

ولی ببرزه عزم مثل قطره سیاه
که هیچ رنگ نگیرد و بصدرا خضاب
بجوش آن اشکم نرا چون سیلاب
که گشته کثرت ناسور در لقا
که عشرت از دو جهان شسته و فایا
بلب نیامده بر روان حال آید
که بجز تار نفس مست خاغم مضرب
چو کسی سوی من افکند نگاه
که نام نامی او ست نیاید چار و تیار

عقاب
کتاب

وزیرِ شاہِ سل آصف سلیمان خان

خطیبِ عزت و عنوان خطیبِ محترم

قمر و سادۂ و کرسی پرینز ہرہ ط

دوم پھر جلال و نعم ہشت نال

اگر بغرب و خشد کو کب حشش

چشم خسرو شیرین فسانه قش

بید ہای مقیمان کو چٹا پیش

بر آتش غضب دست او برزجا

اجل نہد۔ ابطال بردم شیر

معین ملت و مذہب غمزن خطا

ستون کعبہ دینِ نبی منبر و محراب

پسھر طارم و خلد استان و خن

سوم جهان بحال دومینہ افغان

دیار زنک شود شک خنخ فوارا

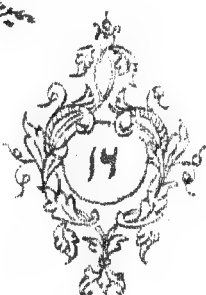
ربود چون دل منبرها و تقدیرین

ماره خاشاک به زرقام و سنجاب

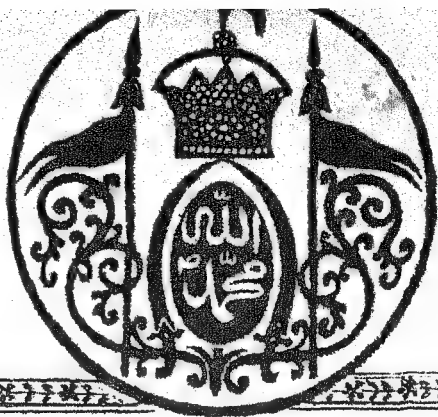
معوذ بالله اگر تیغ بر پشت من افتد

بدان مثال کہ اطفال کو ی و طباط

ع
جمع قلب و ان
و جمع قبی بیخ
و جمع قبی بیخ
چندین و بیخ
قلب و بیخ
قلبی و بیخ
ادب است و بیخ
عالم و بیخ
یکی بود و یکی نبود
صفت

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

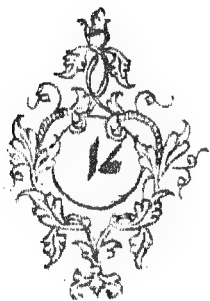

تو آن رنج حبانی که آیات
جوانه آن بخت تو بر سر کتی
به پیش نعره رزم تو صیحه ماقو^{له}
نساختند بقصر تو سرافندیل
بدست را تو صدگان^ه لووی^ه
خیل سازد بی مهر تو بر ایل
بسعی ماسطه فتح ابروی تغیت
عجب سمند سبک خیز زیران دی
بر زرم دیو ملک خصلت و بر زم پری

بچاه باغ سازند چرخ را دولا
 سر و عجز ایام را دوباره شب
 چنانکه مشکیه شد دری طنین با
 ازین سبب همه شب و نه ز نفا
 بود حقیر تر از نطنز موج سرا
 همان که رستم درستان و بهر
 ز خون دشمن ساز و ساز گونه
 که مست سرعت اویش ارض با
 بحر عقل و زکاء بعزم و همت

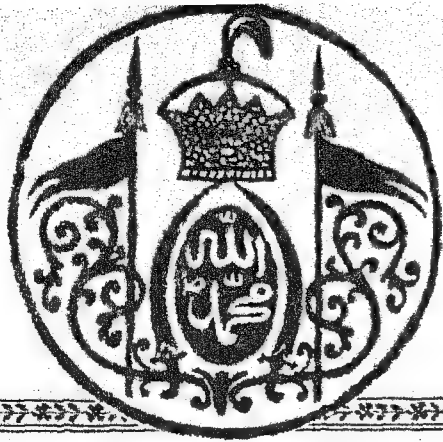
آواز صوفی
تندید
سیرک
عین کا
موتو
آواز گیس

فایاب باغ
مس

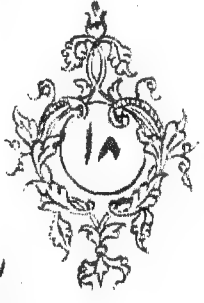
مجلس

شماره ۱۰۰

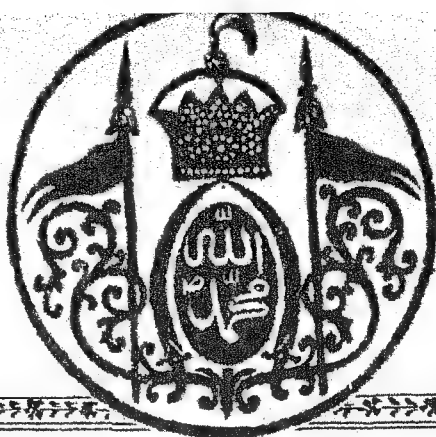

پی سوار تو سحر اکبر نمی بین	برای دفع شیاطین دین چو تیر شهاب
تبارک الله از ان تو سن مجرّه کام	ستاره میخ و شریاستام ماه گام
زین ثبات فلک سیر و باد ز قنای	که با کمال جلالت که دما بایا
به ضرب سیم شکن پشت کردن میخ	بجاک زند سر نعلش برنده پهل سحاب
خوشا کسی که طواف حریم تو کند	همیشه تادم محشر مشابّه کردا
بد اجالت آنکس که سر نسا خنجم	ز ابروان تو بیند چو عنبرین محراب
پی ملاحظه ارتفاع نیایدین	کف تو ساخت از دل شکل صراط
نظام عالم دیگر قصه چو انبیا	نجسته ذات ترا خواند بصر استصواب
فلک بوی خصال تو نافه بین	زین به بخت حلق تو کان عنبر تاب

این شعر در کتاب
تذکره شایسته
موجود است

این شعر در کتاب
تذکره شایسته
موجود است

بجویش مهر تو خون از بنجوشد معی^ن بق
چو جبریل بدرگاه تو هست از سیه
مجاوران سریم ترا همیکو
چنان بلب شود گردن فحول فحول
چه کویم از برش خجرت که چون^ن خیم
اگر گناه کنم در علو^ن حست تو
و که خطا برود دشمنای تو^ن یلم
بسوز بحر تو چندان نموده ام فریا
ولی چه سود که ز امراض و فکرت^ن اندو

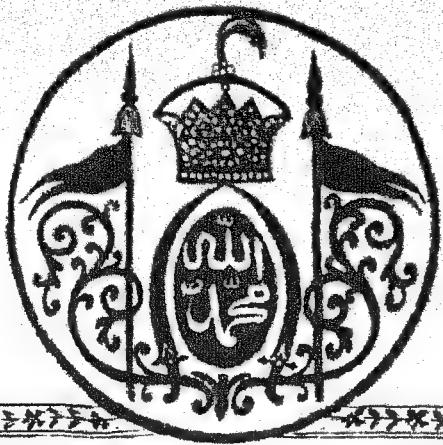
شود چو ارقم پنهان در بدن اعصاب
 بزمک ضوآن رخت تو صید
 نلک بعشش طوبی اتم و ن
 که احتساب تو کردید هت و ن
 جد کن دیکه ضرب نشه زار سزا
 بدل نسازم آنرا بجهت سزا
 فرشته بوشه ند بر خطا زار و ن
 که دو دآم بر روی چرخ شسته حجاب
 شبانه روز حجاب صید عذاب

۱۴ از قلم نغمه دار
۱۵ سینه‌ای از آب
۱۶ اعضا و جوارح
۱۷ جمع معنی بی
۱۸ نسبت سفید را بخشم
۱۹ اعضا آن است غیا

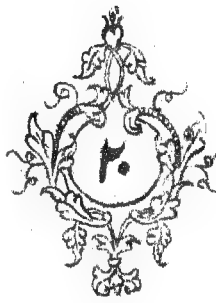
۵۵
 سر اسب نجیب
 کر اسب رانی و خان
 و نه او با ش نجیب
 خطیبی هم کو این

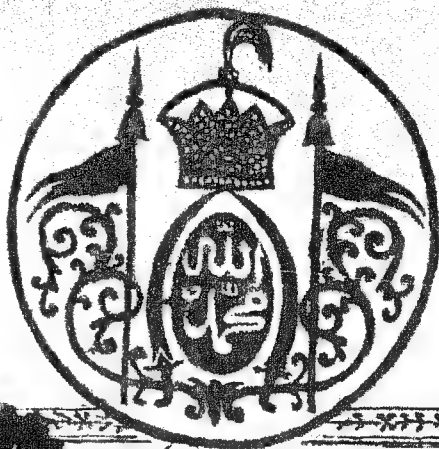
۵۵
 کلمه ای است در لغت
 برای آموختن
 بزرگوار است
 قول ضمیمه
 غلامی از دیو
 بدکار است
 حجب و نقاب
 عیب و نقص
 عیب و نقص

خدايگانا انصاف کن که تا بجای	بمانم از صدمات و غموم سینه کجاست
بچار مویه مستی تو ناخداستی	غریق کجایم غمسم مراد ریاب
اگر برانی بازت سپاس خواهم داشت	که کفر مست شکایت بند است آید
و کر بخوانی طب اللسان بخوانم	بشکر بزل نوال تو تا برو حجاب
بغزایزد و جباه سول و شان قبول	به شمت خلفا و بعضیت اصحاب
بان فوج بسیاران که بلای ملای	بحق او که بنوشید زهر چون جلا
بان امه شش عشره که دست یوا	نخرد عطف عنان نشان کجاست
باولای جهان باصفیای زان	بسینه صافی او تا دو پای اقطاع
که عرض کن همه حاجات تن به پیشانی	بسورشی که شود سنک از شنید آب

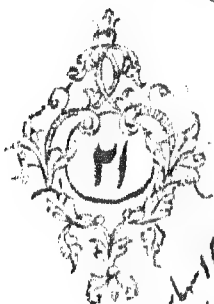

ع
جانب
شماره
۲۰
نتی

یقین که در همه عالم نخبه از اطناب	کشید که چه بطول آید نخبان چکان
یساؤل ادبست کویدم که بس بوا	سنو ز اشارت کند دل که تا شکر بگوید
که از طریق ادب نیست کثرت اینها	بهم بهوش بیا و زیاده هرگز نکوه
کله شکسته اجابت حق پی لطف	قصیده ختم نما بر دعا که می آید
در شش رشته پرین لعل کو عینا	همیشه تا که نماید تبسم خوبان
به بحر نوحه کند تا که بلبل بتیا	بسر و نعره زند تا قلند در قمری
یکی بیسوی احسنت کربنا عذاب	بعیش و رنج بمساند محبت و دشمن تو
همه غیر نماید تمام عنبر ناب	نیم خند برین خاک پاک قبرت
منقبت امام زمان من حضرت علی موسی رضا علیه السلام	

در شش رشته نخبه
برهان جان
مغز از اطناب
بهر کس
در شش رشته نخبه
و نوحه و نعره
بهر کس

در شش رشته نخبه
اطراف عالم
در شش رشته نخبه
در شش رشته نخبه
در شش رشته نخبه
در شش رشته نخبه
در شش رشته نخبه
در شش رشته نخبه

تا بهشته دوزلف کسل بر آفتاب	داری زیر هر خشم هر خیمه آفتاب
قدت قیامت رخت مهر و خورشید	یک نیره دور تر نشود از آفتاب
حال مغربین بر سپهر آتشین	یا آهن ستان کموان آفتاب
یاسندوی شسته در انوشیروان	یا سایه کرده کلاه ابری بر آفتاب
رخسار دلف و ز تو کوکر پرده	از شب کشد بفرق جبهه آفتاب
عل تو فرست از رخ و رخ و راز	در خلعت هست خمر و کمر آفتاب
تا بد ز تاب حد تو بایست	باشد ز عکس می تو یک کشتور آفتاب
ویریا بیاد حسن که موج زن شود	که در دین بر صد فی کو آفتاب
از خط کشش حسن تو طغرای عربین	بر صفحه که هست از آن کشته آفتاب

در این کتاب که در این روزگار
از این کتاب که در این روزگار

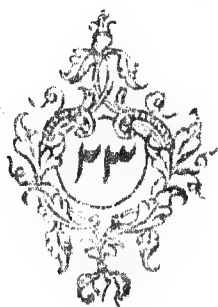
در این کتاب که در این روزگار
از این کتاب که در این روزگار

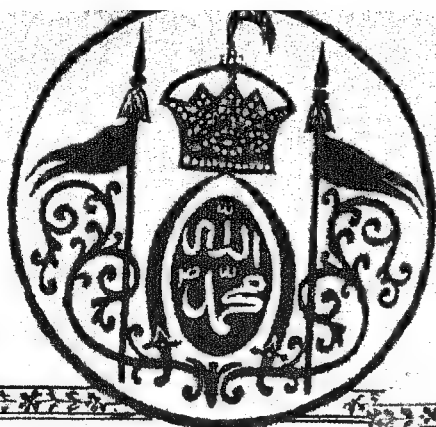
پروین گماست جنبه تو از عسرتی بر
 بلیغ ز پنجه تو در انغوش خوشتن
 داری دو لب لب چون کین شهنشی
 بدرالدجی امام خراسروریکه
 ارغنده شیر ز می که خوفش
 شای که از طپا خپه گردان فوج
 ترک فلک نه ساید اگر جبهه بردش
 بھر شمول مخزن او خازن قضا
 باشد که حاجبان درش آلتقی رند

آنحضرت است یا بهی کوثر آقا
 محف آنخنیب و شفق و در آقا
 کو را و صیف کشته نه چاکر آقا
 ز حسن چونیش و خضر آقا
 چون رو به ضعیف شن لاغر آقا
 کرد و کبود چهره چو نیلو فر آقا
 فی الفورش از شعاع زنده خجیر آقا
 پیدا نمود صوت قمر صر آقا
 بر آورد محال مساهیر آقا

مجلس ششمین

۵۵ این زندان پرستار خان نامکم

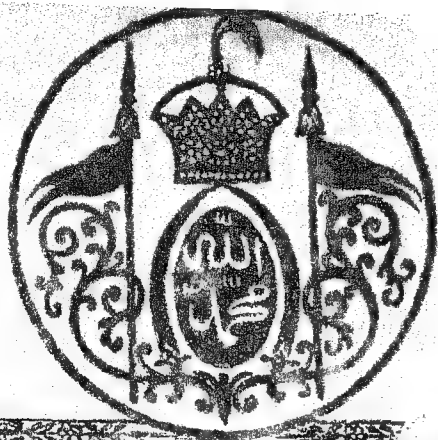

تا بد زوزه خست و از خست آفتاب	بر ساحت پین چو کمانی کند مهر
می آرد از شعاع دو صد یو آفتاب	مشاطه و شش برای جوارش نام
در سقف کاخهای تو چون آفتاب	آن سروری که بخت طحشمنی
تا خسر بر نیامدی از خاد آفتاب	که خضر جلوه تو نمی گشت زهنون
عشاق و شش ز شکوئی منظر آفتاب	سر کشید بشوق لعلتای تو سر
موتوب است را در کوشی آفتاب	چون کیمیا چشم جهانی شدی غمیز
که افکنند در حشم و در ساغر آفتاب	جوشد ز احتساب تو چون شیر وین
در روضه حلال تو سر عجب آفتاب	در قرضه کمال تو سر جوی که کشان
باشد به نر مگاه تو چون محب آفتاب	آید بکر و قصر تو چون پیر آسمان

لعل است
سحابی در خفا
مکان
جوارش نام
سر کشید بشوق
لعلتای تو سر
چون کیمیا چشم
جهانی شدی غمیز

موتوب است
را در کوشی
آفتاب
جوشد ز احتساب
تو چون شیر وین
در قرضه کمال
تو سر جوی که کشان
آید بکر و قصر
تو چون پیر آسمان

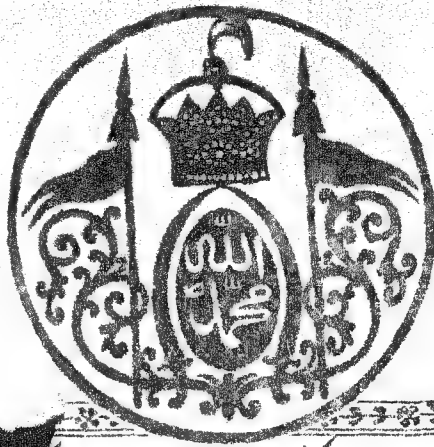

باشد اگر فحاشی کنی تو برکش	تخم خود از قبیلۀ بونوع آفتاب
شمس سپهر شمس ایوانت کیون	باید تباقت بجهان بجز آفتاب
نازان چون عروس نشیند سجده	کیر و مال ذات تو کر شود آفتاب
بنکام سیر کن که قصر رسیع تو	بگذارد او دست بر افسر آفتاب
ای بر در جلال تو درخشان	واندر شانه تو شتاب آفتاب
من مداح تو بنام زنجیرین	زانسان که سپنج چارم خضر آفتاب
بدمر زمرده یک شناسم کلاه	دائم زبون چو دزد دشت در آفتاب
لیکن که اخت نازده جدت مر	جسم چنانکه پیکر شمعی در آفتاب
رفته ز من شفا و تو بر خوان و آب	راجع شن بخواش من غیر آفتاب

باید تباقت بجهان بجز آفتاب

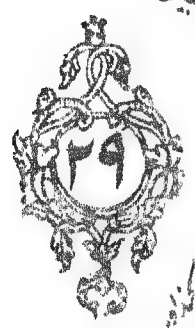
باید تباقت بجهان بجز آفتاب

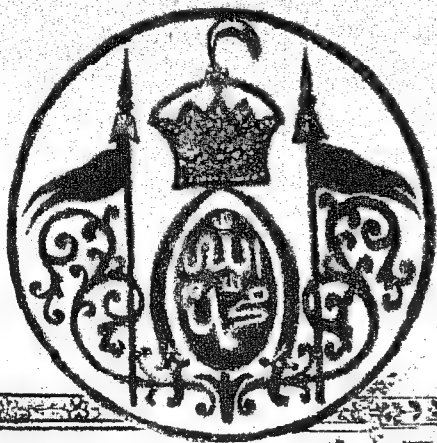
تازند قیال مجنون شراب و جوش کل
 با حیوش فرو دین رای ابر و بهسا
 از و نور سب می بھر بخور بزم شام
 مایه کین صراح دین علی ابن حسن
 آنکه با عقل فراطون بتیغ لاله کون
 آنکه مفت آفیشش سوی سه روح نه فلک
 بھر خط و دین دولت احتساب عدال
 محل کلموش بر عارض چو بینی و نیا
 هست افضل او صد خلدی نشود

شاخ با چون کمان خابرن شکر
 راه چون سبکت در بزی و اوز
 لاله احمد بخت یا قوت کون مجر
 کز نهیش لرزه اندام نخست گرفت
 تاج از خاقان رب و بواج اقصیه گرفت
 بانسب نعره کردان کشت او گرفت
 فتنه راضیه شخت و ظلم را بتر گرفت
 کلشن فردوس را سر شمشیر گرفت
 صولت و اقبال او صد ملک بی شک گرفت

بایستی
 در
 این
 کتاب
 در
 این
 کتاب

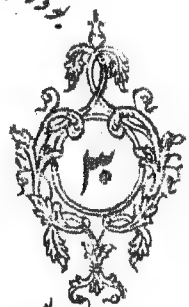
کتابخانه
 تاریخی
 و
 ادبی
 ایران

غم او از با احترام سر حد خاک گرفت
 آن عرض کنشش و فرخ ز جوهر گرفت
 هفت کشور از سر نو فراسنگد گرفت
 ذات او بار است بازی جمله بحر گرفت
 او بهانی بایزنگ ازوها سگر گرفت
 شش جهات صبدان بضرر گرفت
 زنگ از لعل بخش و خوش از کو گرفت
 آب از خورتاب از ز تیزی از او گرفت
 حسن از خشنده نه ناک از رخ گرفت

رزم او تاراج کرده هم محبوب شمال
 رحمتش چون شد شفیع عاصیان
 خفت تا نوشا به اقبال در انوش
 کرد در آرزو جاسپ استد بکمر سفید
 رستم از بکرفت اتیلیسی بکبر کاو سا
 آن شهنشاهی که دست جراتش نبرد
 از درش نشان تیغ تو درج و صفا
 کینه و رمرک مصور آن پرند آوگر
 حال سیلانی ظمن آن ترس عنبر فام

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰

۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰

چون هم نسبت بسپت بر حق طاعت

سوط برقی خورد در عمت زو

جذاریت که در سهم نکا چای

آن توئی که نرفته در نیر غایت

نسر واقع را فلک بگرفته در چنگال

و یک از غمقای زیرین چاک علم

ماک ایجاد و تکوین اد چون طفل

چرخ خواهد نقد انجم را بجایش

زورق امید این کشته از طوفان

این همه ندی شوخی ام از ان فکر

رو دکی آسمان سهوا اگر فرم گرفت

چرخ ترسی از خورشید و سپهر گرفت

مدتی صو قیامت درش روش گرفت

پیش نکرده اگر یک م غاب لا گرفت

کو جهان از اول چون پیشه در ان گرفت

دایه انجلیح تو اورا بر اند گرفت

تا عروس ملک ملت چون تو گرفت

بر سر از جود و جود تو تا ان گرفت

این همه ندی شوخی ام از ان فکر
رو دکی آسمان سهوا اگر فرم گرفت
چرخ ترسی از خورشید و سپهر گرفت
مدتی صو قیامت درش روش گرفت
پیش نکرده اگر یک م غاب لا گرفت
کو جهان از اول چون پیشه در ان گرفت
دایه انجلیح تو اورا بر اند گرفت
تا عروس ملک ملت چون تو گرفت
بر سر از جود و جود تو تا ان گرفت

این همه ندی شوخی ام از ان فکر
رو دکی آسمان سهوا اگر فرم گرفت
چرخ ترسی از خورشید و سپهر گرفت
مدتی صو قیامت درش روش گرفت
پیش نکرده اگر یک م غاب لا گرفت
کو جهان از اول چون پیشه در ان گرفت
دایه انجلیح تو اورا بر اند گرفت
تا عروس ملک ملت چون تو گرفت
بر سر از جود و جود تو تا ان گرفت

پیش دست و دریا بخش و دربار تو

چترزد طاوس زرین بال کلکش از دل

اوجش انداختید نم نمند و صفق

از دو عایت خسرو و اربابان حاکم

و اما در صفات کوشا و دیرباز

ابرا از قوس قزح دامن بخشیم تر گرفت

چون قضا الجمارا و صاف ترا در بر گرفت

بوسه از لبهای حسین مکرر گرفت

نکات و لطائف از تحفہ حکیمہ در معرفت

نرمیانش خامه اب صندپور

منقبت حضرت امام باقر علیہ السلام

نمازِ شام کہ عقیقہ کنز کا پر بند

برای مقدم شاه شین کلاه چرخ

من از غنای معشوق محو عیش و طرب

جمیلہ نسلی در کلمی خود

شد از نجوم و داری چو خلد آیین

انکار من بصداع خمار زار و غمزد

بگویند که این کتاب
 در شهرهای
 ۱۲۰
 حسان
 فیض اول و ثانیه
 نامی نام شاعر و
 خدمت و سلیقه
 صاحب این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

نمود فازهش اعجاز انشاق
 پچید از صد فی سلاک ^{شهو} لولوی
 گرفت ز ناک شکر فی عذاک
 بخشم و غمزه چو خاک ^{کیمیس} و قاده بد
 چو یافتم بخارشش بخادمی کفتم
 بکیر جام مل و طسج نو بهار اند
 سبک برفت و سبک آمد سبک آورد
 ز باد و ساغر کی ساقم چنان
 درون لعل لب و بختیم ^{راحمی}

بداد با سگ او دو هلال را پیوسته
 بر بنیت شو خرموشی میان شهرین کند
 فتاد طرفه شکستی به تابدار کند
 پی خرابی نغمی سای عاشق پیا
 که زود آرد حقیق و در کشتاده به
 بیار جو بر سق و نقل و نغمه کند
 همه ز لوز و شراب و کباب خند
 که غرق بحر عرق شد ز موج آس
 که از روایح آن روح میشدی خرسند

شماره ۱۰۰

وفاقیہ شاہانہ
آجین آ
سندھ برون و

میں نے اپنے
میں نے اپنے
میں نے اپنے

عبدالله بن محمد بن عبدالمطلب

مفتوح و در آخر الف
جوت است

۱۲۰ شمس

لفظ در حال باضم است

فخری بنام

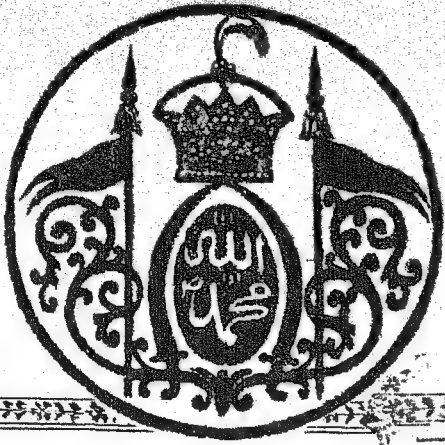

مفتوح و در آخر الف
صوت با صاد

۱۲۰۰
تقلید از
آب زان خان

در قافیه

مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مجلس شورای اسلامی

ز دره دره بخیزد فلک فلک کن

سواد زنک بید بچوبین از خند

نمک بناخن من سوده صد نهال

نشاط جان قوام بدن غیر

از و سینه سال حکیم و

جای بگم عدم فت و کشت

کشید از سر و آغوش ز زکار پر

نمراه کرد ز جوش نر لاف و

تو حنای تو این نه خشک تا خند

نی در روی قدر بروی من

می که چون بچید قطره ضریر

می که بسرعه او ای بکام زال و

فروغ سینه و نور بصر و قلوب

از و کلیل چو چو این حنله بدله

کشید چون ز می لعل ساغری

باید بر رخ روشن دوزخ غایب

بداد خصیت وصل و حریف خود

نهاد لب بلب و گفت بوسکی

بگویند که این چو در بند قریب از جانت
چو در بند قریب از جانت
بسیار از تو زیاده

دینی شرم بران جانت
باز از پیشانی بانی جانت
باز از پیشانی بانی جانت
باز از پیشانی بانی جانت

بیاز و تشق جو ستم ایدون

بایستماع چنین مژده سر و انگیز

ملک و مستقیم از وصال هم چند

گذشت چون کمرگاه زلفِ شب

بمدح سرورین شاه انقیابا

شعیب معجز و موسی کلیم و خصال

خدیو کون مکان قنستان کن فیکون

هم از عدالت داود خلق را تا

شخت کا وزین را کہم بضر عمود

کہ کیا زمانہ مراد اس قسم کے ہے۔

زجای خویش کجسم شوق چن اسند

ریتا سرگردون صباشی بخند

سرود بادف و چنگ فریاد

که مست سده او است که سپهر بند

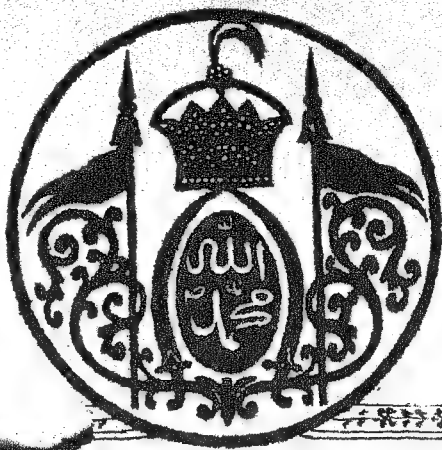
خلیلِ خلّت و اوریس نو میخ آفر

که هست علم و عمل و وجودش ازین

هم از شکوه سلیمان زمانه را خا

نمود شیر فلک را اسرار مخفی

[illegible]

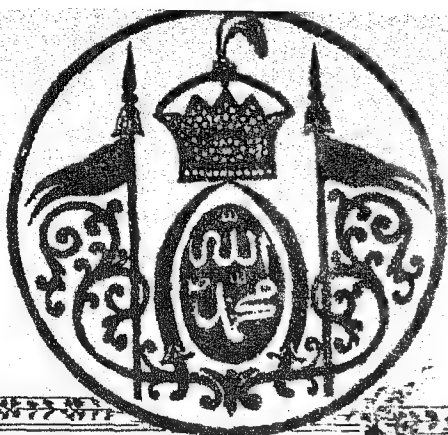
بنای کاخ تو بهتر ز خلد مست است
 بامهای قصور تو از سپهر فوق
 شود شایسته نازل واجب العظیم
 چنان نظیر تو باشد بعالم کائنات
 طراز موی میان هلال کردارت
 بصیت برش او آفرینش مضمون
 تبارک الله اسپ بکروت که
 قمر رکاب و زحل سیت و ستاره
 پر و چو زنگ رخ عاشقان عجم

دران زو سمنه ابروی حوریان
 بصرهای یاض تو از مجمره
 اگر کار دست استم تو سپهر
 که مام و سر ترا دهست چو تو فن
 بود قضای مجنم نه برق تاب
 جدا شود بعدم از دل کمال
 زمانه ثانی آن کو هرین بکام
 پسر کردش و شیر او در صبا
 ز عالمی که در آن نام ناز یانه بر

دران زو سمنه ابروی حوریان
 بصرهای یاض تو از مجمره
 اگر کار دست استم تو سپهر
 که مام و سر ترا دهست چو تو فن
 بود قضای مجنم نه برق تاب
 جدا شود بعدم از دل کمال
 زمانه ثانی آن کو هرین بکام
 پسر کردش و شیر او در صبا
 ز عالمی که در آن نام ناز یانه بر

دران زو سمنه ابروی حوریان
 بصرهای یاض تو از مجمره
 اگر کار دست استم تو سپهر
 که مام و سر ترا دهست چو تو فن
 بود قضای مجنم نه برق تاب
 جدا شود بعدم از دل کمال
 زمانه ثانی آن کو هرین بکام
 پسر کردش و شیر او در صبا
 ز عالمی که در آن نام ناز یانه بر

روزنامه ایران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

برون قلبِ توحق را نداده اند

نشد مقابل روی تو محمد علی ملت.

کدای کویت تا کشته می شود

ریسکت در رومی به نکبت دارا

چنان بہ پیش تو آبی پذیرا

بِعَفِّ قَسْتِ عَذَابِ ابْنِ دُرَيْمِ

بزم کز تو لرزد روانِ کز شاپ

کرمست طبع میایون دقیق پسند

برند بوی عمیر از حصه ساره ریخته

فزون حُجب تو امری بکمرزده اند

بعیر صبح بالید بر رخ چرخ

تباہی طاس کر دو بجای خرقہ

بیایدار حضور تو بانس و ارشد

کہ رشتہ کرمت عالمی بہ در آجند

بہ نول تست نشاطِ خلود ہم سو

زخوف روح تو بیه روح قالب

22

10

تجارت

2

10

10

١٠٠

102

(2) 19

100

٢٠

الحمد لله

۱۰۰

10

20

7.0 mba

شکر شارب امیر کی انجاء در قسمت ۱۱۱ در دیوانہ

چون فیلسوف بگوید که عالم سریت قدیم

چرا پدر که دیگر زخم برود جزا

برس بیدار الاحسان الثقلین

چنانکہ یہ تو فرشتے نہیں کہیں گے

مراسمان حج بیدیم نشاط و عیش و سرور

سماۃ تاکہ بنائے حکمت ان علم و عمل

بسی کامل نقابِ مرکبِ محشر

زبانِ حسّاتہ ثوابِ توشا کوید

نفس

پی حدیث بیت

کہ بجز ہش عصیان و لایسہ

کیچن می‌کند از بیج خوانت صد آفت

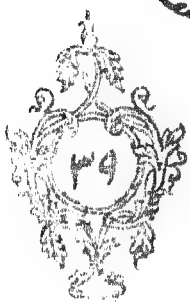
تو ہم تغافلِ احوالِ سن سبھی

مرادمان چمنزاران خجایی حریف

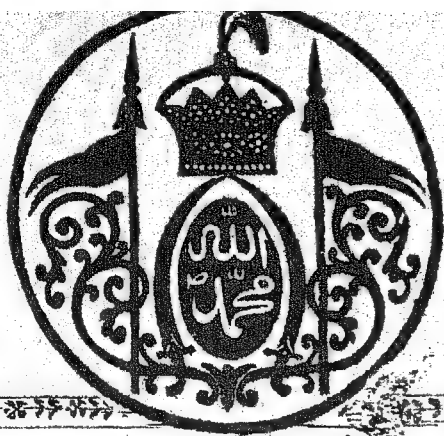
پی حصولِ قصورِ جان بجان کوشند

کمند بنای حیات عدت را چو کند

بصد خلوص و دو صد حسن تا نرا اند

طه ایله چو پنه دت یا نژود هزار سال بزبان خاج

کیسوی سب بر یک طغری تبار

از دشته مرکان تو خبیر همه دل

کیسوی تو آشوب جهان است معلم

خالی که فدا دهت بر جنب خط

در سر و ندیدیت کسی شلیخ بلور

آن قامت آن کردن آن سب زنجار

یا قوت نخبیند و کمی لازم دل کوه

وین طرند که از فتنه دق و پرنجین

انجوبه صبا می ست رخ آینه ر

وی طره طهرار تو چون ارقم خونخوا

وز تر کس محسوس تو عالم همه سرشا

چشمت ادب آموزد و صد فتنه ناما

حصنی ست که نبشته در آن کیمی

شاخی شنیدم که بیا و قمری

اعجاز نما کشته بچشم او لوالا بصا

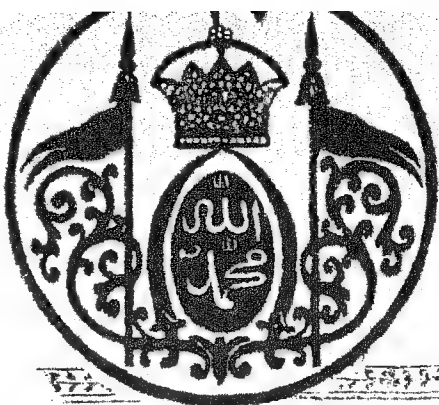
مرجان ندیدم به تیر قلزم و خا

این قاعن شکسته کف و کیمیا

کو جاوه نما کشته میان و شب

معمول است که در این کتاب
از کتب معتبره و معتبره
در این کتاب معتبره و معتبره
در این کتاب معتبره و معتبره

ای شوخ جفاکار و جفا جو و جفا کار
تا چند کره در نسیم ابروی من
از نهیب بشیخون فراق شده
صبحم شن چون شام غریبان
روزی نبود تا نفرستی پی قلم
کای نکشادی برخ من مقصد
و قتی نزدی ساغر کی چند مادم
ایدر که ز سویر غم تو کشته تنم داغ
از خد فکین بجز رشتن ^{۵۶} رشتن

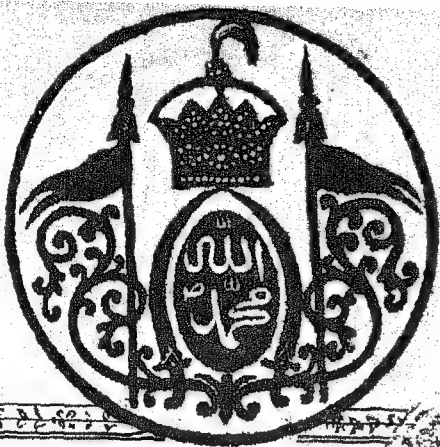
وئی که ترم خودم
 تا چند لب لعل بزیر دوش
 سامان تحمل بد خسته افکار
 شام صفت صبح قیامت آید
 صد خنق و صد عشوه و صد عمره
 هر چند ز دم زنی نغان بر درو
 روزی نهادی سرگشت منما
 آید و نکه زبید او تو ز قهر
 بنما صفت مهر مر جلا خوا

پیشانی

نقیب می خواند

چون در معنی
اینک بیان
جامع
پس اول
معنی این بیان
بیان این
جامع
پس در
معنی

ششم بر آن خیف می خنده سرش

صد بار دهم شرح بهو حال زان

بهر من خسته کمی فکرت تیا

وز غفلت وی ایدل نادان به شد

از دست بلاهای غم غمزه لدا

بکیر نر بطل علم احمد مختار

دادا جهانگیر و جهان بخش جهاندا

فرقان همدی بدو جی سید ارا

دز کس او سرده مانع نراوا

ششم بر آن خیف می خنده سرش

صد بار دهم شرح بهو حال زان

بهر من خسته کمی فکرت تیا

وز غفلت وی ایدل نادان به شد

از دست بلاهای غم غمزه لدا

بکیر نر بطل علم احمد مختار

دادا جهانگیر و جهان بخش جهاندا

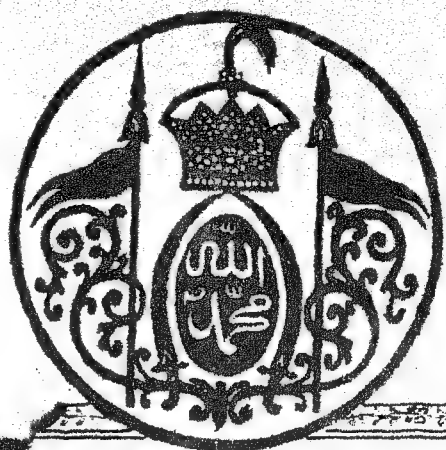
فرقان همدی بدو جی سید ارا

دز کس او سرده مانع نراوا

ششم بر آن خیف می خنده سرش

صد بار دهم شرح بهو حال زان

کربا و سیحانی او در چمن آید
 از صوتِ او جلوه نما معنی ص
 عالم بوجود و آمن از ذات شیر نفیش
 در بزم دل آرای تماشا حاشی
 نبیش چه کند نیل با صلاح ^{لطف} سوا
 قارون بکنیزید بعد ممت ^{تم} حاتم
 چون مهر کند رنغمه شود ^{صفت} صیحه نواز
 بار و چو سحاب کرمش بر ^{ایام} سیر
 شاهاتو اگر جمله کنی بر ^{اعداد} صفت

بلبل برود از بصریه سر شنبه را
چون شمع که هست از بن فانیس
چون نقطه که گوشت نمایان
ز قمار نطفه تا بن کان شود
داود زواید ز صُحُف صورت نما^{۵۳}
آتش کز دراز بپاش و نم
چون تهرکت نمار شود نور در
دوی ماه شود آب ده روی آرا
ققذ شود از رمی تو سر کرب و زوا

212

...

بسم الله الرحمن الرحيم

500

24

1990

100

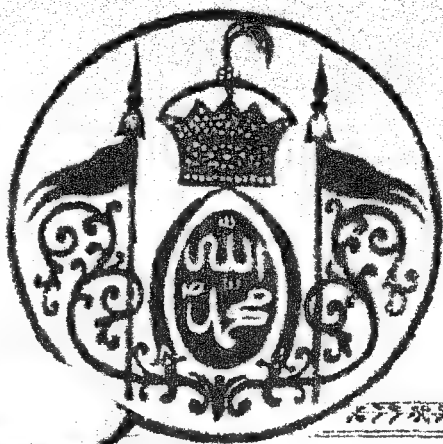
پاشند که نغمه رزم تو بیکبار
 قافِ قلمت کرد جهان حلقه کار
 ز اسلام و طریقت بجهان طبله
 در بزم لب و زچو مرغ به یکبار
 شب زکات ترا پی نب و فکر احیا
 مشکین تن و آسوروش و غایب
 جبریل پر و مهمل و صاعقه کرد
 آموست بجولان و پلکی ست به
 نقش قدش و اثره کعبه احیا

اعضای عدی تو بیان سحرآم
 چشم علمت و خست بر نفی است
 روح تو همان خط شعاعی که نمود
 شمشیر کمر زکات عد و خوار تو کویا
 شب زکات ترا باج و عفتل فدا
 غوغا و دم و ماه سیم و برق کوی
 صرصر تک و سیلاب و دور و خروشی
 غفاست به پر از و چو به به
 مرغول و دش پرچم منجوق سیلما

نظمی که در این کتاب است
 از قلم من است و از قلم دیگران نیست
 مع اجاب

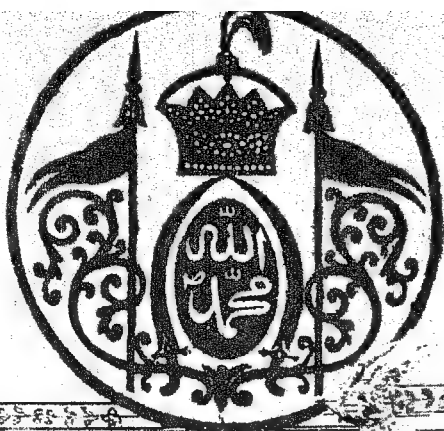
در شان من
 کلامی که در این کتاب است
 از قلم من است و از قلم دیگران نیست
 مع اجاب

فی اجماع بجاش چو بجنبدم پویش
 کرد وقت تکاپو نکشی ز عینش
 دین معجزه طهره که کیری چو زما^ش
 بامو کب تو فرو طفر کرد ده خا^ش
 هم مهر تو نمان قضا ساخت^{مستحیل}
 هر قطره حجب بر کمرست ابر کھریز
 کرسیف زبانی نشود تیر^{حت}
 از میبت تو بھرنه نوشیدن^{باوه}
 خوف غضبت می برد اسباب^{تعیش}

در لجه ز ملک عدم رو بسبب چو
چون سایه تو محو شود در سر
تو سرخ شوق کند گشت تو بر باد
بادش تو حکم و حکم ساخته
هم محو تو روی قدر است پویا
سر زده صحن حرمت محو بر آوا
دنداش نماید بدی صوت ^{فوق} مینا
لاست پی باد و کشان ^{به} دل خلا
ترسم که برد از جسم لذت دیدا

[illegible]

بهاروی حضرت حسن

تُرکِ فلکِ اوچتہ سرِ زکونسا

از جگر نو و جسم فلک کن تیرگی

وزجول تو در حین نقد منار

ایدون ندر و عاشق و محبت کریں

چون پریشان از حیرت تو در اقطاب

ملاح تو تايوم ابد روحِ کرم

وصاف توازن و راز دل و او را

سازد چو کسی میل تجریر برینا

خواهد که بدست نباید در قمار

ول کند اوراق زربند لک

روزنامه کاکش ان، سرگودھا

سزا با جنس و خا طنی

۵۶
مقام

از خود و از شرف

بسم الله الرحمن الرحيم

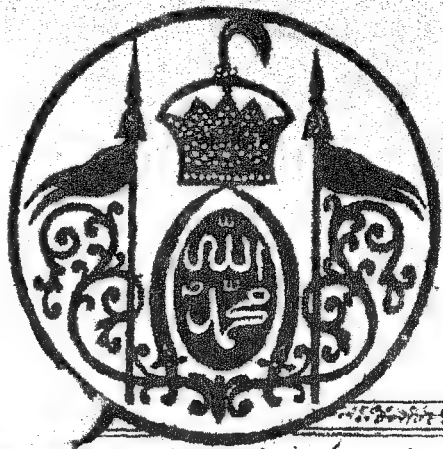
سبحان من لا يوصف بصفات المخلوقين

بحرف زل لب یسی سحر

کامہ کار د ورفی مدح صفا

انگاه کشد و مستر ابروی

[illegible]

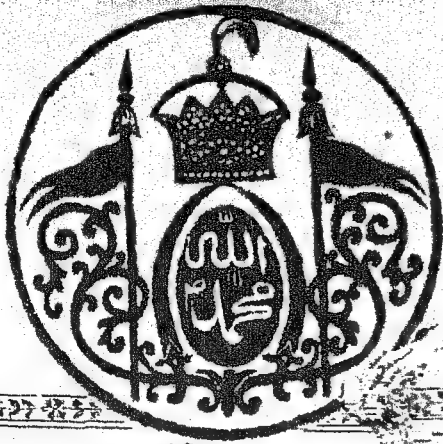
اندکم بزند و دم زرقابت بجسی کو
 بان این چه سرودی قلم ز فریم
 جای که شنا خوانی ست چو
 و پیموئی کا ه ز کیف می عشقش
 عمل سبک برون یا بوب سلا
 شایا ملکا خسر و لا موت جنا
 سرخند که این دیر کهن مندل بنا
 اما زره مهر بحالم نظری کن
 تو رحمت حقستی و نواب خطا

کر دید بستران بیج و سر
 هشیار شو و دست ازین
 بجا بست کسی را سر از این
 در رقص در آید به شنا بخود و شای
 آسوخ تن هدیه و شایه سوئی خا
 مستند غلامان بوقت بیستیا
 سجن است پی مومن جنبی پنهان
 زین شین نیم فتابل بخوری
 کن بهرت را آنچه ترا هست

کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران

کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران

منصبیت حضرت امام محمد تقی علیہ السلام

مالِ برویِ عنایتان حسین و

زمین ز شمع و مسج شد بهار خا

بکھوچہ کوچہ زافنون سو صدیر

کہ خیر و ارحم الراحمین

یکیش حاشیہ خاور و کرناک

ز بسکه نخله افشانده طره شبک

بلحن و زقص قیامت ان کبر و شک

کلیجہ جی عسرق کاسمی کلنک

ہلال عید عیان شد کج نیک

فکات نقش طرب کشت تنگانی

بنحانہ خانہ زجوش
۴۴ کلانک

شکفت نیست سحر نوای سرو

برنجیت دبر کم طح محفل چو نیک

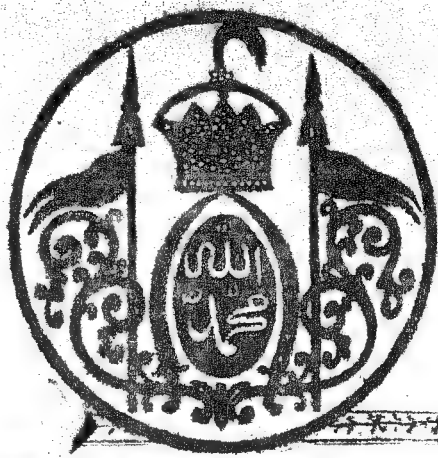
بجاوہ جاوہ خف کشتی بختیہ

زمین بوجہ درآمد چوکنید کردان

کیف عشق سیما ساقی است

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

عبارت از اسماء
عبرست بهر بار
عبارت از اسماء
عبرست بهر بار

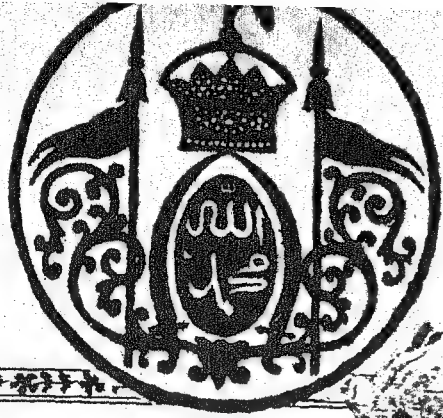
فروغِ چرخِ سگد در بلعنه قنیل
 زبده خوانی ترکا نغمه خوان
 بشو ز فرسه رود کن سپهرین
 تبار سیم سرین از شاه قنول
 همه عبثه و نیز ناک ظالم و سرکش
 همه بچوش می حسن محو شکر خند
 همه بنار شش پایی کوب و درت
 خرام تست که بر بود دل نیرنگ
 فرو چکد چو سرق از تو رنگ

ضیای بیستین از حسن قین
 نزار نغمه منبت اصل و سار
 شن ز رشک شال کما نچه لاغرو
 متاع پوشش بودند از سر شو
 همه بعرین و ناز تو شش و سرنگ
 همه ز شش جام حقیق مست و ملک
 همه باین غزل تازه شسته نیک
 نبود ورنه به از من همه بایرنگ
 شب وصال چو من برت بکیم

از کتابخانه
 مجلس شورای
 ملی
 تهران
 شماره ثبت
 ۱۳۴۵
 تاریخ ثبت
 ۱۳۴۵

از کتابخانه
 مجلس شورای
 ملی
 تهران
 شماره ثبت
 ۱۳۴۵
 تاریخ ثبت
 ۱۳۴۵

ز راه دور بن شست آسمانِ دو

نغوز بالند اگر بر شتم دل آنک

که شته از تمت جابهر دو

که ریز بجزند از دلم صدف

بین که شیشه ناموس حقین دیم

پرویشی که که آشتی سکا لجنک

سکون و صبر جانم رسید

که طبع از طرب مدح شاه جم اور

هلال ساغر و نور آسیر شهاب

سیرم چرخ کیر فتنه میبارد

چرخند آه نمودم قیامتنی خاست

قتل محو منی غم مخور ولی شدا

مباد آشتی افتد بحیم نازک تو

شکستیم سر محبت بینا

بصلح کی کند آنک عاشقان

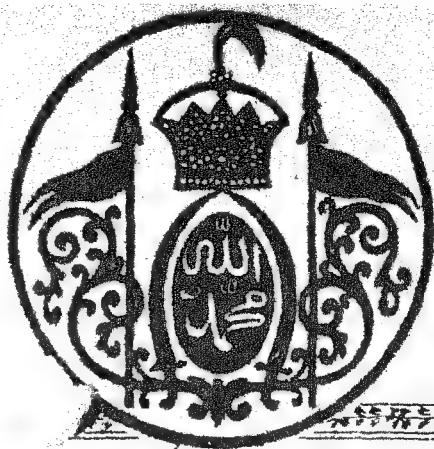
که سماع چنین غم جنون انگیز

بدان صفت سرو پایا ختم لفظ طر

ملک سپاه و فلک بارگاه پرجم

بمنی از بیک
آفتاب جان
سیرم چرخ

نهم سپهر امامت محمد بن علی
 مهین تهن کستی که از مهابت او
 فرو کشد بدن از سماک تا به سماک
 نخل نمود جسم و پشم و کیو صفا
 قد به قلزم حسا که تیغش
 شست و دخت سرو سینه با
 و هد فشار اگر نیمه اش حوادث را
 شریعت نبوی اسب این شایع
 توان شوی که بتایید عدل انصاف

نهم سپهر امامت محمد بن علی
 فرا سیاب حصاری و تهن کستی
 اگر غبار مصاش قد بکام
 بطلع طراق و سخا و شجاعت و
 سمندری چو از بطن ماده حرکت
 یکی بضرع عمود و دگر بنوک حد
 بر آید از دهن صور صد غوغا
 صحیفه ازلی را کلام او سفک
 عقاب چرخ کر نیر و زحمه تور

نهم سپهر امامت محمد بن علی
 فرا سیاب حصاری و تهن کستی
 اگر غبار مصاش قد بکام
 بطلع طراق و سخا و شجاعت و
 سمندری چو از بطن ماده حرکت
 یکی بضرع عمود و دگر بنوک حد
 بر آید از دهن صور صد غوغا
 صحیفه ازلی را کلام او سفک
 عقاب چرخ کر نیر و زحمه تور

نهم سپهر امامت محمد بن علی
 فرا سیاب حصاری و تهن کستی
 اگر غبار مصاش قد بکام
 بطلع طراق و سخا و شجاعت و
 سمندری چو از بطن ماده حرکت
 یکی بضرع عمود و دگر بنوک حد
 بر آید از دهن صور صد غوغا
 صحیفه ازلی را کلام او سفک
 عقاب چرخ کر نیر و زحمه تور

فی سلع و قمار افعال میزبان

حصیای افسر و شش طو

دم تمور شینی اکرب سایید

زمانہ چہرہ ناشتہ بند نہ خواہم

وہ چوتھ گھنٹہ نوویں

پیر محمد علی گھلجی

نخاستی از بحر صفت ۵۶ رهنماییت

یہ غزائیں مایہ چسان کہ کوہِ خلیق

نبارک اللہ از ان خورش برقی

خنی ترازوی تمکینت از زمین شکار

فروغ حیات تو موزیر بر جدی
اوزنک

ز شاخ بید و مد صد کل بید و شک

گفته بود و جو و تونیتا فر

شعور و مذاق فی عسکری شاہ

غزالہ اشعاب جیلان مادہ

بنجواب مہم تختہ درخ کھی بجایا

تلاوه عکس رخ پایرومی کلنگ

خوش بکامه پری لعبتی است چاه

لا
از نیک برون و بدی
از نیک بران جان
نیفت در شهر

۵۲

بیا بجمعه
چکیت هر یک از جام
شهاب کبر اول نجی را
و شهابهای کو غیاث
و سایر که خورشید
در صورت منجی است
شترت ز صرم منجی

شکسته نعل شمشیر ساقش را خنجر
فلک کرد و تکاپوش بویه آید
رو و شایه هر سه بسویین کن
به پیش طاقت دست تو عشقش بکشد
از آن ربه الوان پرست خوان سپهر
شجریان عتابت کشند بنجر
کشید خامه صبر تو بوقت کا
با حساب تو چپ کی نواز و آرم
فلک جناب امیر اشهبان نشا

کسته مارچه درین پیر و او
زین نقشش شمشیر آید
قد چو سایه او بر سر عجز لبک
به لعب درید طفلان از روی ناک
که چین بود ز خان تور و زکی لا
پی شکار دلی زلف کمر شایه
دو صد هنر از خط رخ بر تنک
بقدر ترک فلک سرش ز خاک
بکن شتاب بانجام و مساور

کتابخانه مجلس شورای ملی
برایان جامع

کتابخانه مجلس شورای ملی
برایان جامع

کتابخانه مجلس شورای ملی
برایان جامع

بہرہ مرض و دور و فکر و محنت و

که نکات تصادمی در مجموع منتهی به تنک

بدانچه رستم داستان دبا ارز

گذشته اند و نام نشان و نسبت و

شبانہ روزہ پر پشندہ تنہا

پہلے پرکار سنیہ ام محصور

زمان موجہ عشر و سبیل

بده سزای عدی مرا بقترو غصیب

ماہر تاکہ دل افسردگانِ ادبی عشق

شادگان حریت نگار نصرت

انفوس

22

کونکے کو بخیر ان کثرت میں

کوئیا آں شام و صحرای است

سر دشتش افروخته اندر نقل

آرامه بارید چنان بر طرف شربت و

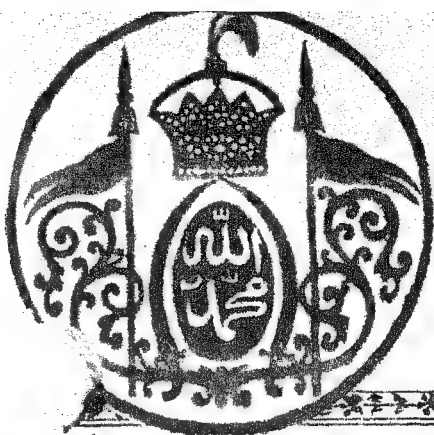
قبر کون ابرہہ اوج ست زمین سیمای

از دم بر دوشید سمن در سنجاب

والتصديق على ما في الحديث والاعيان

و دی که رسم او را گشت
بریان جان
صفت عماره بر روی کار
بریان قانع
بیاورم از این بیدار
همه منزل
نست

مطلع و شمس اسکو و بھی پڑھان

بنو و مسیح عجیب کرا اثر بارش و بر

منہج نیست غدیر عقیق را ع و

انجادی ست کاشن کنیا دیر

سیر نفیس شود از بر و اسد چرخ برین

نطفه نهم زده ان فلک تیغ کرد

بسمکے حاکم و شامدہست و بوراؤ

صفت کاه ربا داد و ششده

۱۳ و قوت
تلاکاران غنیمت است بر کون

کہ خور و غم کس سہدر سے پوچھیں

روی خورشید شود و میره چو رخسار

پیامی امواج بفری سو آئن

از منافع و عواید نغمه شوخ غزل

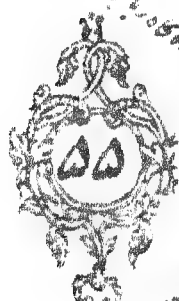
نقشہ خاک فلک اطلس کر جلد

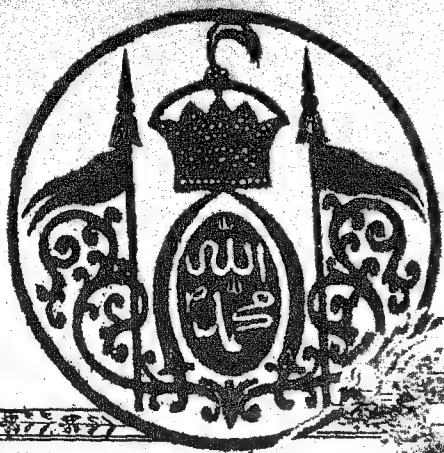
نه دروند که از بهر درختان منقل

زرد چون پر عاشق شن صحنِ جنجل

عبداللہ
جبین سبزو وزیر ویسج نور

فخري كالجرجان كل شرم ووزار

[illegible][illegible]

سند روی است بر کشته آبی سبت
 کرد مدثره بر دین کرسن به جل
 سینۀ زمره شاد از می کان
 که بکار نمایان شد آشوب
 اثری از سخط و قس شهنشاه
 قره عین جیاصره اسرار
 مه خل نور ازل شمس ملل نجوم
 فخر کل غیث مان لیسث من مل
 احمد حامد محمود بنی مل

بیان پین بدل بسانه سبز
 بسکه روی خندان رخا کرم
 افسر لاله بود از سر افغان
 روز موعود رسیدت مکرستی
 یا نموده است قضا از پی تنبیه
 و در بحر عطاسه سیما صفا
 کف دین شیرین و شیرین
 مهر نسرد ز طفر حسد نعم شمس
 ماهی نقش ستم ماه درخشان کرم

سند روی است بر کشته آبی سبت
 کرد مدثره بر دین کرسن به جل
 سینۀ زمره شاد از می کان
 که بکار نمایان شد آشوب
 اثری از سخط و قس شهنشاه
 قره عین جیاصره اسرار
 مه خل نور ازل شمس ملل نجوم
 فخر کل غیث مان لیسث من مل
 احمد حامد محمود بنی مل

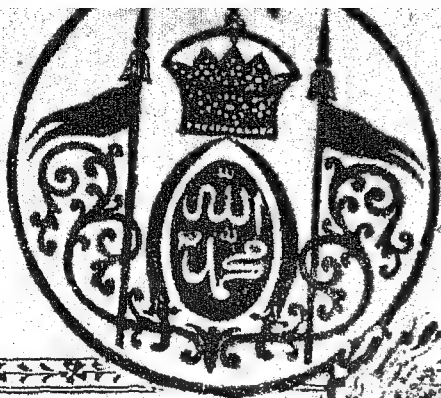

بخلافش سحرش غایت یک
 ابریشمش کس افشا بدیتی خند
 چه ایت و شش قمر شام به
 مهرش بدل روز و دار
 دست او بسته حل چون این علم
 کر یک اسپه برود بر حسا چو
 آن یی و حیددی که بر آیت
 طوطی طبع تو آخبا که سخن کو شود
 آن ساقی نهی تو چنان عشوه و

زولایه سحرش غایت یک
 پاک شستند ز دلش
 شقه بیزق جاش شفق صبح
 چهره نمیشخ چرخ شود بیل
 جلوه شایه تکوین شمع انوار
 سلاک جوشش بناید خط و سر
 کس ندیده است همانند تر ابرو
 آب کوثر بچکانند ز شخم خنجر
 که شن بجز هر جان در دماهی

نورانی
 شستند ز دلش
 شفق صبح
 چرخ شود بیل
 شمع انوار
 خط و سر
 ابرو
 شخم خنجر
 دماهی

۵۴
 چرخ شود بیل
 شمع انوار
 خط و سر
 ابرو
 شخم خنجر
 دماهی

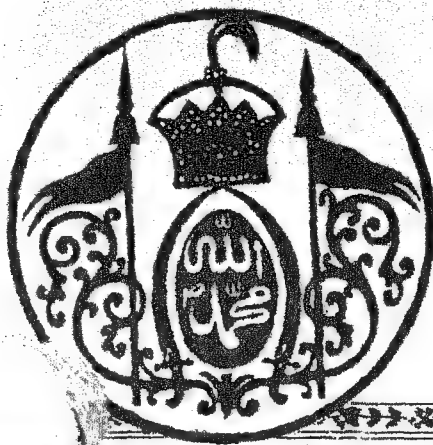
کل کویت شود ابروی بمل
 بجز تنبیه غامی اگر آنکس جمل
 افتابی ست که یک عمر بماند
 پیشتر برود پست بر بدست اجل
 روح تا خسر نیاید بجهان هیچ
 استخوانهای عدوی تو خور و درست
 توفیق عودیت پی سر نه نصرت
 در کاپو برش خواب لطیف محل
 لاله سم سنبله دم کلبدن البر کل

نیل درون
 خشم به اصلا ب رود تا بم
 نیست زیب کمرت خنجر فیه
 خله عمر عدوی تو سکیل تیرت
 عکس ندیش کند در تن کاپو
 اثر دمانیت جهانکش که ماسان
 رخ خطی تو در چشم و میل
 خوش اند براق که پریشان نشود
 برق و شعله تک اندیشه روشن

لله سبیل
 بجز تنبیه غامی اگر آنکس جمل
 افتابی ست که یک عمر بماند
 پیشتر برود پست بر بدست اجل
 روح تا خسر نیاید بجهان هیچ
 استخوانهای عدوی تو خور و درست
 توفیق عودیت پی سر نه نصرت
 در کاپو برش خواب لطیف محل
 لاله سم سنبله دم کلبدن البر کل

۵۸
 بجز تنبیه غامی اگر آنکس جمل
 افتابی ست که یک عمر بماند
 پیشتر برود پست بر بدست اجل
 روح تا خسر نیاید بجهان هیچ
 استخوانهای عدوی تو خور و درست
 توفیق عودیت پی سر نه نصرت
 در کاپو برش خواب لطیف محل
 لاله سم سنبله دم کلبدن البر کل

وقت رفتن فلک شکل و معانی

اثر نامه یس از دل لیلی برو

ز رویش چو از لال سوا لی سنا

آن خدیوی که ز عون تو پی صیای

لا مکان پیش شبتان تو پیونیک

شیره کاخ رسیع تو چو مرغان چهر

دکف و تو کو هر بنماید مانا

ماندی تا به ابد سرحدی میل

غیرت وادی این شن این تیره باط

دم رحمت برین دست

گرفت ز لرزه از ضربش

بسر آید غتش ایچکایک مفصل

بر سر فلکی کجا کشاید چنک

عرش از کرسی قصه تو زین اسفل

ایشان با خست طام این مفت

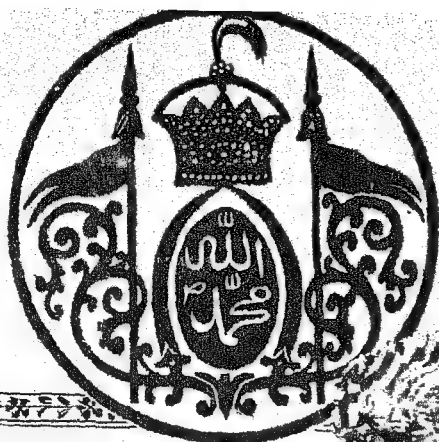
در نظر خوار تر از عتده مالایل

حق بخردی اگر از ذات تو شرعی

تا بر من نه حتی از دعوت خلقی

۵۹
قلی ضیاع
سرهای کو در خیا
منت قل کند
از منت آسمان است

حسن بیجا بستان ملک

سختی که زور کاه تو بیدار

بد فرنگ ز ریوان تو فرات

ای عجیب چه تشبیه و تمثیل

توت ضعیف مرا ساخت چه چنگ

رحم کن رحم که تا چند کشد جان

بنوالتو که افتاد ز بیداد

بله نواب محمد روح مشونام

که دعایت با جابت سادیک

کریا تو شمس قشقه مشد و سکه

بقنادیل مه مهر نگیرند بل

که پرندین فلک کشته بسا

ز آنکه پیدایش ده کس چو توئی

که شدم نویب از کثرت

صد نه فکرت و جور مرض درو

بدل خسته من خست صد کوه

می تو دانی که امیدت نه بر آید

آرزوی تو بر آید به سبیل

جابت
سختی
توت
رحم کن
بنوالتو
بله نواب
که دعایت

برهان جابت
سختی
توت
رحم کن
بنوالتو
بله نواب
که دعایت

چانه خود بدینه بفرست و برد

تا دهن زلف تو پوششیم جان بخش

صد جهان خلق نماید چو خلاق

دست خود ببرد عابر درون

تا کشد پرده ز رخ شاکر دست

از تو تمییل پذیرد بعلم و عمل

مع اسی المومنین حضرت ابابکر صدیق رضی الله تعالی عنه

خا و جت دیو کرد و چو در با خرقام

به بر شست که بر نقره خاک خن

تا ز دچان که شکر مون شقیان

از میمای تابش انوار بر گرفت

از بکه کشت جلوه فکتن قنمه

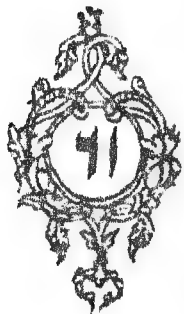
آدم به حمله کاه فلک نو عوشام

باشکر نجوم بدست چشم

زانکه تو تاخت فوج ضیا بر سر ظلام

صیدان آسمان سیه شکل سیم

تا بید طور کجی چون کنبد رخام

مع سیدان جبار
قاسم
مع زانکه بد
نکته تفتیب

درین صبح سما جمال سخت
 از بنهم سبانه نم آلود شد
 شد چرخ در حلق و حلق چون بساط
 در غنچه لب تو نهان حسامی
 زان غنچه بوسکی ده زان سر زنی
 آن آب اشین مصفای نعل
 آن قرقف کن چو ری زنند در ده
 آن می که قطره چشید اطفال شیر
 آن ریح ویر سال که کر بوی

شانِ شکوهایِ جهانی را بشمار
مزکوم گشته باد صبارا که بشمار
وقتِ نشاطِ مستانِ ای تمام
وز سر و کوششِ تو عیان غنچه را
زان پس شرابِ نابِ یقینِ فکرِ حجام
آرام جانِ قوتِ دل و قوتِ شمار
کرد و ز نورِ جلوهٔ او عقلِ ششم
آید بر قص در بر و آغوشِ ششم
با و آوردیم سرست با ششم

۶۲

مستحق الارباب
شربت شکر و عسل
قوت قلب و شمع
فان شربت
طعم مستدام جود
بابت دوا و علاج
این جامع عالم
منتهی ابد و

آن می که میگوید از روی شرع

یعنی حقیق صاف لای کسی ہے

دیہیم فقر و تاج خلافت شیرین

عنوانِ مسترود بدیدہ ستر حاکم

زیب جیٹم عالم و حیا کعبہ پی

طیارہ محیط شرف لکھنؤ قاً

استوار اولین سول و فیتوغا

ان داویریکہ چون بخلاف قید نہا

چو شان شدی حبی آبِ نوشِ حو

کایز و بصوت و بین

مَنْحُوقِ عَزِّ وَتَجَرُّ شَرَفِ اَفْصَحِ اَعْلَامِ

طغرای جاہ و شوکت و سیاحت نظام

شمع حريم محبہ علا قبلہ کرام

عَمَانِ جَاهِ وَدَوْلَتِ مُنْبِوَعِ

بوجہ صادق زین فائق انام

بغزوہ طفلِ فتنہ بہ آغوشِ انتقام

قارون شال ماه بکر و نون می خیا

خطیب

100

10

1992

10

کتابخانه

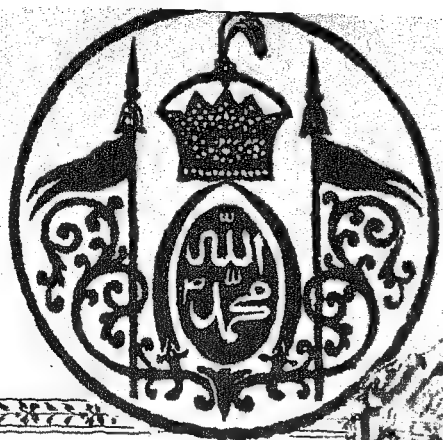
مجلس

10

11/11/11

100

19

در دوش کلمات او برسد در مشام
 رخ بجایان خفیت کرد و نال او
 و ده چه اشبهی رنزدی خوی
 چون فکر بس بگرد و چون عقل دور
 چرخ وقتیت کردش ارضی و نبات
 صرصر جبت و خیزوی آنجا یکی
 در دم ز عمرش مقام دنیای
 آن رستمی که روز و عا در صفا

آید کعب بر در او بجز استلام
 ریز و چو آنوی خستی مشک کُنا
 کور است شرح از مه و از کُشان
 از راض قضانت ده میچگاه
 چون هم تند و سپید پادشاه
 برقی ست در کاپو و بادوی
 دریا ز سر و شس روانی گرفته
 کرد ست پاک تو نه کشد از او
 چون طفل فی سواره نمایند از او

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or date, located at the bottom of the page.

۶۳

ع
ایک کوئی بہار ہے
شعبہ جہانگیر
ظفر اللغات
درمیان قادیان
غلام علی شاہ

از نعره تو نطفه دشمن لطن ام
در دست حق پرست تو شمع پیشال

در حیرتم که لازم و ملزوم چون بود

بی آب و دانه گشته حریفان رویش

چون بود بوی چرخ حرون پس تو

نهر فلک نیارد بر سر پرید

بی جوشش لای تو موهای تکرید

بجلاج و همسرباز و اگر بازی و

در قصر اشقام تو از عرش ساین

الماں ناک و پاک کمر حسین

یا بد چو جسم و صوت تیغش انقسام

زین و گرفت شکل هلال صیام

از همکشان نمودند آب کلام

تا تیر و خنجر تو بردانه پشت ام

اجساد دشمنان ترا صوت بوم

عقل تو ز فزوننی جوید چو شام

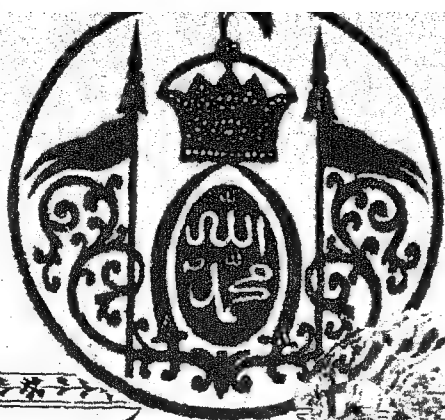
بر باب احترام تو ایمنان قوام

ما بودی و نشویدی
سماوات

یوسف
شیرین
کلیلا
سوریه
در غنچه شادمان
تعب

شاه شادمان
که در سحر بازی
غالب بر زبان
نوح و قوام
باز ببال
ایوین

ن
 بصرِ حِشَمِ بد از کیوی
 آن کیست که ز سخای تو محروم است
 ریزد کلابِ فضل تو بر وی انس
 باشد که این یح ساری نیز
 روزی مِلطفِ مهرِ جانش نظر
 تو سرور جهانی و نوابِ روم
 تا عشوه را بغارت جانهاست
 تا دلکش است خنِ خوابِ عتی

بیند اگر کسی رخ خوب تو در منام
 مشاطه نوال تو بر رخ کشید^م
 کو آن کجی که نیست جو و تو شاد^م
 بار و سحاب بدل تو بر فرق^م
 کرد و در رحمت و کرمیت^م
 بهتمش ز بخت و کرم^م
 بر آستان دولت تو کمتر غلام^م
 تا غمزه راهب^م
 از دنا زلف^م

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

و شکر و توبه و ایستادن در راه حق
برایان جامع
عقرب کتب
عقرب کتب
و حسن اخلاق
نصیحت کنند

اعزاز تو چوتھی بار دلائل
خلاق جسم و جان بسر تو

شام و باد و فر

منقبت امیر المؤمنین اسد الغالب علی بن ابی طالب علیہ السلام

کلغزارِ نو بهارِ ان جلو کشد و بر
نوبهار آمد عجب نبود که چون امطر
نوبهار آمد کنون از کثرتِ عیش و نشاط
نوبهار آمد شگفتی نیست که هر یک
دور نبود از فیوضِ باد و نور و گی
توده عود قماری سوخت و دنا

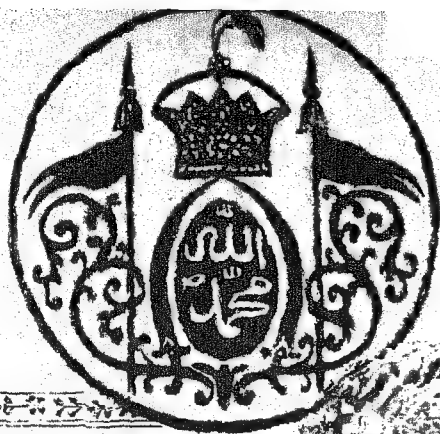
می سزد ناله اگر رضوانِ عظیم بیل چنان
باده خلربار در شیشه برکِ رزان
جای زمره زمره خیر اند نهالِ کلستان
باده زین کشت استاده زغم آینه
سروش از بخل ماتم شاخ و برگِ عفران
تا نسیمی بر کشاد از غنچه صعدان

عبدالله بن محمد بن عبدالمطلب

۵۴

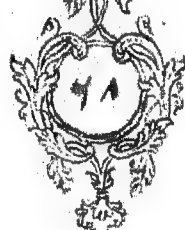
عبدالمجید علی
بی بی نوحہ
صراحی غیاث

شهری طرف خوب
در پای شود که خوب
در آنجا پیدا می شود

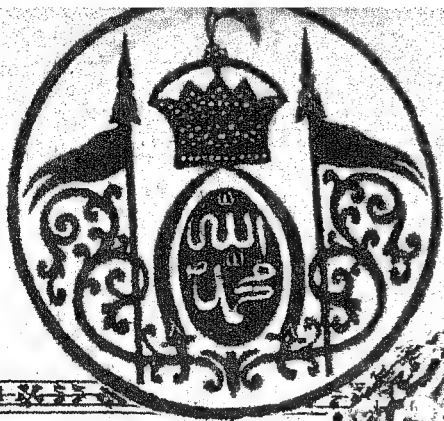

فصل بولمون زیر چنان چمن
این چو صوفی دلق رنگارنگ میزد
اشک یزد و امق ابر بجاری از
حسن داودی صوت با کشت
از ور و دسر و دین شاطره خرم
پیموزلف لستان پرچ و تاب
بنزه شاداب برتن لباس عری

لاله زاری از شرار و بنستان خان
زانکه برستی پند ابر شد بر شمع
ابر رنگین جلوه کردید از مو کوهر
وان چوستان قرح شام سیاه
می چید عذرای نرست برین دوش
از صدای مرغ صبح و از نوای رجا
و ادبکار هر شه راحلهای پرنیا
کیسوی لبلا ب دوش خال اعلا
غنچه خنیز را در سیم خیم

در این کتاب
از شعرهای
میرزا
نور علی
قزوینی
است
که در
این
کتاب
درج
شده
است
و این
کتاب
در
سال
۱۲۸۰
تألیف
شده
است

مَنْ كَانَ مِثْلَ هَذَا فَهُوَ كَالْخَيْلِ الْمَرْبُوعَةِ

یکتا زمانہ مفتی حمید امجد

انکہ نقشباند حسام و سید مرغ اور پیر

حلقہ سچا کن بربق خسان حشر

قدّموزون ای عکس طوبی

از نسیب عدل و انصافش عجب بودا که

اگر سوال از مع اوستا نذر الا لان و

از جنس صلیب اور نم نماید

نوکل فردوسِ مستی نو نہالِ کزین کا

کو کرب بر علما یسوع بر و اسما

شاہِ مِزانِ ساقی کو شِرا نامِ جاب

وقتِ پاولین صدمہ آخری ما

سید سوز و گداز کا چل فقیر خان

نہجہ زرین درفش فوج اور حور

فتم از خواب کمران سرزید بازو

سرکی چون ملل در دستو

وزنمای کرزا شمشیر حکیم علی

کتابخانه
ایران
تاسیس
۱۳۰۲
شماره
۱۰۰

[illegible]

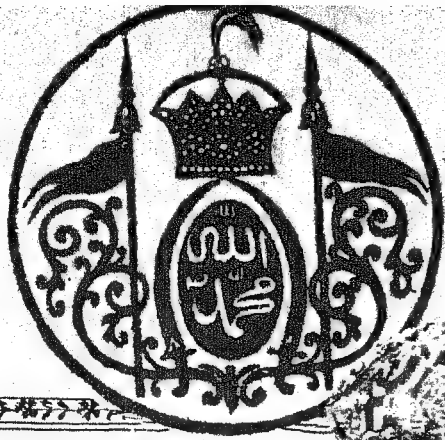

مکمی کیر و ز روح بنجر و دارا خراج
 کشتی قهرش اگر لنگر زند در بحر
 سمت او نام حاتم کرده از آفاق طی
 ای خدیوی که نسیب عدل تو بکوی
 ذات تو در سر و عالم هر چه یافیه
 مردمان است که امری بخلایقی
 سقف ایوان ترا باید فدا دین
 در حریت عقد پرین چار بلورین^{۴۳}
 چو کی حشمت تو موسی عمران صفت

کرمان
 موج طوفان قبا بخیر و در
 جرش نکذاشته از پورستان^{۴۴}
 بی خطر و پنجه شهباز کیر آشیان
 جز نظیر خود که اول کشته بی نام نشان
 نطفه بگیرد و جلب سرن از جوان
 کنبه قصر تر از لب قباب از فتنان^{۴۵}
 در سیرت مهر خاور نتر کوهر نشان^{۴۶}
 قلندر در بارگاه تو سلیمان آستان

۴۱
 به جای که در ۴۲
 از سبزه با کوبین
 چو کی هست
 سبزه با کوبین
 جات ۴۳
 اول در ۴۴
 غلامان ۴۵
 ۴۶

نطق را میبخت عارض عشق انسان

نوحه مرک جوانی میفرستد ارغوان

چون بگاه رمی گیری چله حاجی کاه

بروز اول رشته امید وصل عاشقان

ختم توان برق بتبار عدوش افغان

در کسین چشم منقشه طره و نبل عنان

نور می بخشد بحام او بسکاک کشان

پیکرش در صفی چون تم اندام

بحر اسود موجب نرین وسط دوه کمان

کلام

بهر صد کای عینت نقش بیکاف و نون

که شود محراب کعبه که در بیت

قطع سازد مشرکان را ذوالفقار تو

رحم توان مهر یکایک زخشان اینام

دل دل زین کابوت ماله سوم عنان

نخاعه ماله غبارش بر رخ خنده

سم او در خون اعدا چار مهر اندام

خبر دم غنبرشش میچکس کانی نید

کتابخانه
موزه
تاریخ
و
ادبیات
ایران
تهران
۱۳۰۴
شماره
۱
صفحه
۱۲۰

سرعت و می شتری شیر شیدی اگر
 عزم تو همیگر شسته از پی آن روش
 پیش حیرت این بهر تیر نمی
 خوش آمدن مان سعد فیروزان تو
 طول فوجت می نمود از خاور آن تاخت
 و اندران پادشاهان چن فلک مرخ
 شمره شیر می عنان پیکر پرورش
 بسکه خون خا خلت از دشمنان
 بحر با پر شور از صیلم الماس

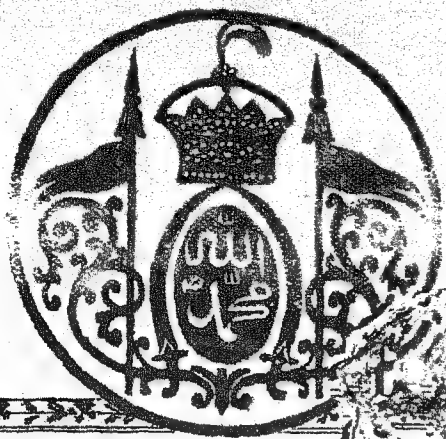
پرزوی حسین
 حزم تو کردید پای بدن
 سر غبار می ز جوشش و در سمان
 با سپاه بیکرانه تاختی بر هر دو
 عرض لشکر می نمود از باختر تا خاور
 در میانش غایان چن اشراف و شایان
 زن پیل زیران هر سیرین زو
 جسم با کردید حیان روح بانی خا
 کوه با دوز زلزله از ضرب کویال گران

بسم الله الرحمن الرحیم
 این شعر را در کتاب
 تاریخ ایران
 در عهد صفوی
 در کتاب تاریخ
 در عهد صفوی
 در کتاب تاریخ
 در عهد صفوی

خاوران و خاور
 الف و نون را
 با هر یکی
 و در او
 شمره شیر
 از دست
 در کوه
 در کوه

جویماد جسم از سیلان مغر استخوان

نیز با کردید بکوی سراپا کجا

وز حسام و خنجر و خنجر و پیر و پیر

پادشاه و ملوک مضطرب از فلک آلود

چون کمان کشید و قطعه جیوه و

پنبه از خورشید و ماه کوش کرده آسمان

کافران از عتیر و مسلمان از افغان

شد سپاه غازیان از فتح و نصرت کاین

نهیب و نداسپ تازی کاروان کافران

ن کوب بیات آن کلاه

عقاب تیرها گشت از برای صید مرغ جان

از خدنگ و ناچ و سپهر و خست و پست

اتقد کشتند تا در نزد تو ز نهاده

افعی پچان کمن از بکه شد عناق

از عو و سیور و بوق و شرف و طبل و نصیر

عشرت آباد جهان که چون پیا

منهم گشتند و پیا یان جنات آیین

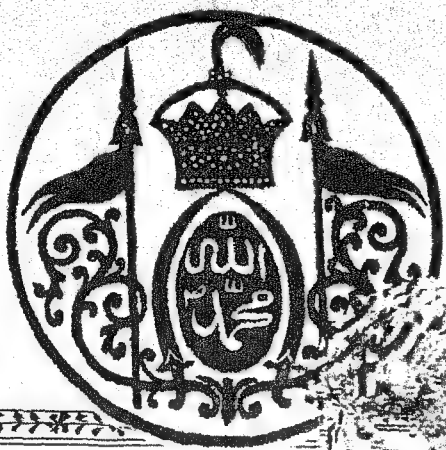
شد بغارت از شترچی قطار اندر قطار

Handwritten marginal notes in Persian script, including a large section on the right side of the page.

حقه در توده یا قوت صره سیم و
سیم کنیزان مسلسل طره آهنگها
بسکه و بناور که شد حل پلان سیم
پادشاهان توفی کرد دست ببار
انزمان زید اگر بر خبت خود ناز
جلوه می افکند شمشیرت اگر روز
کر نبودی شاخسار نیز های لشکر
نار را افکند خشم تو جسد آزار
کثر نیه خاومت نجشید تخت خمری

ق از عدم این شانه زده سرگز نکر و عیانی

علم و حلم و بذل و فضل و عزم و جزم و عز و

خاصه طایوسانه رقصان می شود اندیشه

وین منم کرد و دشمنم چون ال میاغم

وین منم کانداز متاع خوش دارم صید

می نیمنم جز درت باب تصور قصر

می ندارم بحاکم پس را غیر مدحت سیم

تا یکی اندوه همان باشد وین میزبان

کشته ام چون مای بی آب برشته

جاه خرم و فرد وجود و خلق عقل و

گاه تحریر صفات از و نور خرمی

آن تونی گشت رستم چرخ برین دیده

آن تونی گشت یایه مرد جهان بشد

می نکویم جز بنایت مدح افزیدن

از و نور عشق تو در خانه پر نور

دعوتم کن از نعیم شش و عشرت

از هجوم کلفت امراض و آشوب

لایزال باقی ماندن
و غیره و کوشش و فکر

اول شرح آن که
بنام خداوند

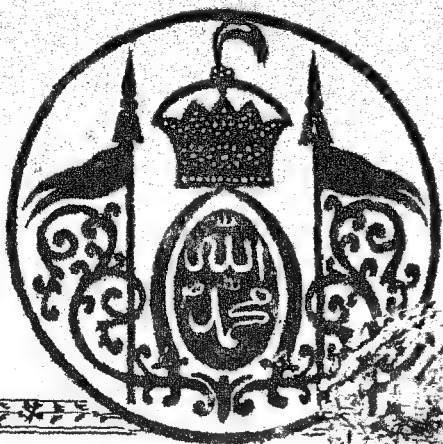
آنچه با سلمان باین شت ازن که
 تا نمایان باشد این چار خیز اینچاه
 چاکس آندشت سرگزیت این چاکس
 نکند تاخن و کج لب خوبان شمشیر
 تا که باشد نو عروس عربو یکین این
 تا بدیع سیه تابت بخون شمشیر
 کاشن سر سبز مینو و ستانت مقام
 لا فتی الاعلی لا سیف الا ذو
 نیست جواهر کرات خضر علی کلام و بهر سیف کز و انظار
 صحت و قبال و جا و دیوان

کن بجای ج ج
 خنده از لب نور از رخ چین نموم
 تاج کسری تحت خاقان طبل فیض چرخ
 تا که باشد شادان از لب زخم تاسیان
 تا که باشد سر دوش ملک و دولت
 چون می مایه دندان یعلی پا
 حفره تار یک و دوتج حاسد انت
 از ازل تا خشر باشت زخمه کز و پا
 انقدر بخشی کنایه هیچ در و عم و کمان

کجای ج ج
 خنده از لب نور از رخ چین نموم
 تاج کسری تحت خاقان طبل فیض چرخ
 تا که باشد شادان از لب زخم تاسیان
 تا که باشد سر دوش ملک و دولت
 چون می مایه دندان یعلی پا
 حفره تار یک و دوتج حاسد انت
 از ازل تا خشر باشت زخمه کز و پا
 انقدر بخشی کنایه هیچ در و عم و کمان

کجای ج ج
 خنده از لب نور از رخ چین نموم
 تاج کسری تحت خاقان طبل فیض چرخ
 تا که باشد شادان از لب زخم تاسیان
 تا که باشد سر دوش ملک و دولت
 چون می مایه دندان یعلی پا
 حفره تار یک و دوتج حاسد انت
 از ازل تا خشر باشت زخمه کز و پا
 انقدر بخشی کنایه هیچ در و عم و کمان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم آية في الدنيا والآخرة

کشیہ نقش سحر بلوچ آئینہ کون

نکند بر رخ کسیتی پرند بوقلمون

چنانکہ زنگ زرخسار عاشق و

منو و صد ششم ز ناک ایل و یل و یلو

آل ماه و کواکب و مخزن قیام

شعشعہ ساختہ سر اچھڑو

گرفت بخبر پیر نور محمد زکات

خاتون
نہفت روپہ نقاب خادو صد

مُحَمَّدٌ الصَّبَاحُ كَمَا صَوَّتَ نَحَارُ كَرْنِ فَيْكِي

مشاطہ قد از تاب آفتاب و شفق

نخاره کر ضیاء از کو اعیان

خدیو روم بکایت جنابش طلوع صبح

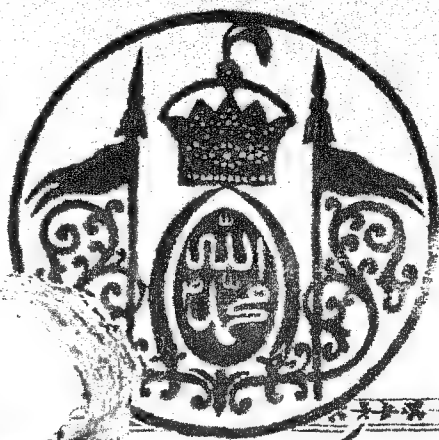
بیتیرہ قعریم خست نہاں کون

نیسیم عطر دم و شبنم کلاب

بِسْمِ شَفِیقِ بَہتے مانِ مِشَلِ مانِ

شکستہ چکر ۵۹ و ۵۸ و ۵۷ و ۵۶ و ۵۵ و ۵۴ و ۵۳ و ۵۲ و ۵۱ و ۵۰ و ۴۹ و ۴۸ و ۴۷ و ۴۶ و ۴۵ و ۴۴ و ۴۳ و ۴۲ و ۴۱ و ۴۰ و ۳۹ و ۳۸ و ۳۷ و ۳۶ و ۳۵ و ۳۴ و ۳۳ و ۳۲ و ۳۱ و ۳۰ و ۲۹ و ۲۸ و ۲۷ و ۲۶ و ۲۵ و ۲۴ و ۲۳ و ۲۲ و ۲۱ و ۲۰ و ۱۹ و ۱۸ و ۱۷ و ۱۶ و ۱۵ و ۱۴ و ۱۳ و ۱۲ و ۱۱ و ۱۰ و ۹ و ۸ و ۷ و ۶ و ۵ و ۴ و ۳ و ۲ و ۱ و ۰ و ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۵ و ۶ و ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰ و ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۰ و ۲۱ و ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ و ۲۸ و ۲۹ و ۳۰ و ۳۱ و ۳۲ و ۳۳ و ۳۴ و ۳۵ و ۳۶ و ۳۷ و ۳۸ و ۳۹ و ۴۰ و ۴۱ و ۴۲ و ۴۳ و ۴۴ و ۴۵ و ۴۶ و ۴۷ و ۴۸ و ۴۹ و ۵۰ و ۵۱ و ۵۲ و ۵۳ و ۵۴ و ۵۵ و ۵۶ و ۵۷ و ۵۸ و ۵۹ و ۶۰ و ۶۱ و ۶۲ و ۶۳ و ۶۴ و ۶۵ و ۶۶ و ۶۷ و ۶۸ و ۶۹ و ۷۰ و ۷۱ و ۷۲ و ۷۳ و ۷۴ و ۷۵ و ۷۶ و ۷۷ و ۷۸ و ۷۹ و ۸۰ و ۸۱ و ۸۲ و ۸۳ و ۸۴ و ۸۵ و ۸۶ و ۸۷ و ۸۸ و ۸۹ و ۹۰ و ۹۱ و ۹۲ و ۹۳ و ۹۴ و ۹۵ و ۹۶ و ۹۷ و ۹۸ و ۹۹ و ۱۰۰ و ۱۰۱ و ۱۰۲ و ۱۰۳ و ۱۰۴ و ۱۰۵ و ۱۰۶ و ۱۰۷ و ۱۰۸ و ۱۰۹ و ۱۱۰ و ۱۱۱ و ۱۱۲ و ۱۱۳ و ۱۱۴ و ۱۱۵ و ۱۱۶ و ۱۱۷ و ۱۱۸ و ۱۱۹ و ۱۲۰ و ۱۲۱ و ۱۲۲ و ۱۲۳ و ۱۲۴ و ۱۲۵ و ۱۲۶ و ۱۲۷ و ۱۲۸ و ۱۲۹ و ۱۳۰ و ۱۳۱ و ۱۳۲ و ۱۳۳ و ۱۳۴ و ۱۳۵ و ۱۳۶ و ۱۳۷ و ۱۳۸ و ۱۳۹ و ۱۴۰ و ۱۴۱ و ۱۴۲ و ۱۴۳ و ۱۴۴ و ۱۴۵ و ۱۴۶ و ۱۴۷ و ۱۴۸ و ۱۴۹ و ۱۵۰ و ۱۵۱ و ۱۵۲ و ۱۵۳ و ۱۵۴ و ۱۵۵ و ۱۵۶ و ۱۵۷ و ۱۵۸ و ۱۵۹ و ۱۶۰ و ۱۶۱ و ۱۶۲ و ۱۶۳ و ۱۶۴ و ۱۶۵ و ۱۶۶ و ۱۶۷ و ۱۶۸ و ۱۶۹ و ۱۷۰ و ۱۷۱ و ۱۷۲ و ۱۷۳ و ۱۷۴ و ۱۷۵ و ۱۷۶ و ۱۷۷ و ۱۷۸ و ۱۷۹ و ۱۸۰ و ۱۸۱ و ۱۸۲ و ۱۸۳ و ۱۸۴ و ۱۸۵ و ۱۸۶ و ۱۸۷ و ۱۸۸ و ۱۸۹ و ۱۹۰ و ۱۹۱ و ۱۹۲ و ۱۹۳ و ۱۹۴ و ۱۹۵ و ۱۹۶ و ۱۹۷ و ۱۹۸ و ۱۹۹ و ۲۰۰ و ۲۰۱ و ۲۰۲ و ۲۰۳ و ۲۰۴ و ۲۰۵ و ۲۰۶ و ۲۰۷ و ۲۰۸ و ۲۰۹ و ۲۱۰ و ۲۱۱ و ۲۱۲ و ۲۱۳ و ۲۱۴ و ۲۱۵ و ۲۱۶ و ۲۱۷ و ۲۱۸ و ۲۱۹ و ۲۲۰ و ۲۲۱ و ۲۲۲ و ۲۲۳ و ۲۲۴ و ۲۲۵ و ۲۲۶ و ۲۲۷ و ۲۲۸ و ۲۲۹ و ۲۳۰ و ۲۳۱ و ۲۳۲ و ۲۳۳ و ۲۳۴ و ۲۳۵ و ۲۳۶ و ۲۳۷ و ۲۳۸ و ۲۳۹ و ۲۴۰ و ۲۴۱ و ۲۴۲ و ۲۴۳ و ۲۴۴ و ۲۴۵ و ۲۴۶ و ۲۴۷ و ۲۴۸ و ۲۴۹ و ۲۵۰ و ۲۵۱ و ۲۵۲ و ۲۵۳ و ۲۵۴ و ۲۵۵ و ۲۵۶ و ۲۵۷ و ۲۵۸ و ۲۵۹ و ۲۶۰ و ۲۶۱ و ۲۶۲ و ۲۶۳ و ۲۶۴ و ۲۶۵ و ۲۶۶ و ۲۶۷ و ۲۶۸ و ۲۶۹ و ۲۷۰ و ۲۷۱ و ۲۷۲ و ۲۷۳ و ۲۷۴ و ۲۷۵ و ۲۷۶ و ۲۷۷ و ۲۷۸ و ۲۷۹ و ۲۸۰ و ۲۸۱ و ۲۸۲ و ۲۸۳ و ۲۸۴ و ۲۸۵ و ۲۸۶ و ۲۸۷ و ۲۸۸ و ۲۸۹ و ۲۹۰ و ۲۹۱ و ۲۹۲ و ۲۹۳ و ۲۹۴ و ۲۹۵ و ۲۹۶ و ۲۹۷ و ۲۹۸ و ۲۹۹ و ۳۰۰ و ۳۰۱ و ۳۰۲ و ۳۰۳ و ۳۰۴ و ۳۰۵ و ۳۰۶ و ۳۰۷ و ۳۰۸ و ۳۰۹ و ۳۱۰ و ۳۱۱ و ۳۱۲ و ۳۱۳ و ۳۱۴ و ۳۱۵ و ۳۱۶ و ۳۱۷ و ۳۱۸ و ۳۱۹ و ۳۲۰ و ۳۲۱ و ۳۲۲ و ۳۲۳ و ۳۲۴ و ۳۲۵ و ۳۲۶ و ۳۲۷ و ۳۲۸ و ۳۲۹ و ۳۳۰ و ۳۳۱ و ۳۳۲ و ۳۳۳ و ۳۳۴ و ۳۳۵ و ۳۳۶ و ۳۳۷ و ۳۳۸ و ۳۳۹ و ۳۴۰ و ۳۴۱ و ۳۴۲ و ۳۴۳ و ۳۴۴ و ۳۴۵ و ۳۴۶ و ۳۴۷ و ۳۴۸ و ۳۴۹ و ۳۵۰ و ۳۵۱ و ۳۵۲ و ۳۵۳ و ۳۵۴ و ۳۵۵ و ۳۵۶ و ۳۵۷ و ۳۵۸ و ۳۵۹ و ۳۶۰ و ۳۶۱ و ۳۶۲ و ۳۶۳ و ۳۶۴ و ۳۶۵ و ۳۶۶ و ۳۶۷ و ۳۶۸ و ۳۶۹ و ۳۷۰ و ۳۷۱ و ۳۷۲ و ۳۷۳ و ۳۷۴ و ۳۷۵ و ۳۷۶ و ۳۷۷ و ۳۷۸ و ۳۷۹ و ۳۸۰ و ۳۸۱ و ۳۸۲ و ۳۸۳ و ۳۸۴ و ۳۸۵ و ۳۸۶ و ۳۸۷ و ۳۸۸ و ۳۸۹ و ۳۹۰ و ۳۹۱ و ۳۹۲ و ۳۹۳ و ۳۹۴ و ۳۹۵ و ۳۹۶ و ۳۹۷ و ۳۹۸ و ۳۹۹ و ۴۰۰ و ۴۰۱ و ۴۰۲ و ۴۰۳ و ۴۰۴ و ۴۰۵ و ۴۰۶ و ۴۰۷ و ۴۰۸ و ۴۰۹ و ۴۱۰ و ۴۱۱ و ۴۱۲ و ۴۱۳ و ۴۱۴ و ۴۱۵ و ۴۱۶ و ۴۱۷ و ۴۱۸ و ۴۱۹ و ۴۲۰ و ۴۲۱ و ۴۲۲ و ۴۲۳ و ۴۲۴ و ۴۲۵ و ۴۲۶ و ۴۲۷ و ۴۲۸ و ۴۲۹ و ۴۳۰ و ۴۳۱ و ۴۳۲ و ۴۳۳ و ۴۳۴ و ۴۳۵ و ۴۳۶ و ۴۳۷ و ۴۳۸ و ۴۳۹ و ۴۴۰ و ۴۴۱ و ۴۴۲ و ۴۴۳ و ۴۴۴ و ۴۴۵ و ۴۴۶ و ۴۴۷ و ۴۴۸ و ۴۴۹ و ۴۵۰ و ۴۵۱ و ۴۵۲ و ۴۵۳ و ۴۵۴ و ۴۵۵ و ۴۵۶ و ۴۵۷ و ۴۵۸ و ۴۵۹ و ۴۶۰ و ۴۶۱ و ۴۶۲ و ۴۶۳ و ۴۶۴ و ۴۶۵ و ۴۶۶ و ۴۶۷ و ۴۶۸ و ۴۶۹ و ۴۷۰ و ۴۷۱ و ۴۷۲ و ۴۷۳ و ۴۷۴ و ۴۷۵ و ۴۷۶ و ۴۷۷ و ۴۷۸ و ۴۷۹ و ۴۸۰ و ۴۸۱ و ۴۸۲ و ۴۸۳ و ۴۸۴ و ۴۸۵ و ۴۸۶ و ۴۸۷ و ۴۸۸ و ۴۸۹ و ۴۹۰ و ۴۹۱ و ۴۹۲ و ۴۹۳ و ۴۹۴ و ۴۹۵ و ۴

[illegible]

بنافت اعرف قیر روی خرمی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

یہ کن باربدی بیلان شاخ پر

باسمہ تعالیٰ

حریف نوم شسته صفوف

مکین جنبه افش کیر یو و

کلمہ لب جان بخش و چمان

بیج آرم حوٹوارہ اس نم سدا

وطن من سوی موه

فکنہ ولولوی لالابصر سفلو

دویم بروم داؤد صد شریف

ز خواب ناکشاده و نورس

سخت دوش پرشیده افغانی

فقین عارفان آماوه نزارتو

نکاره عہد حیات و یک فلک مسو

بیش عقرب بر آهش کم شد

ضیای و مرقع روز لای ملک

مجلس تفتیشی
دوره پنجم
شماره اول
مهرماه ۱۳۸۵

پسید و ادبیات
عربی و فارسی
و ادبیات

کتابخانه عمومی
شماره ثبت کتاب: ۱۰۰/۱۰۰/۱۰۰
تاریخ ثبت کتاب: ۱۰۰/۱۰۰/۱۰۰

مشقوی تن زار و سقی اعضا

اگر زودی آن جبر نه پیشد کی

من از برای صبحی دنیست او

پس انجمن سلف و خورشید

گذشت فرق خیالم از ساقی رجو

نظاره کردم چون وی حوریان

تبارک الله از آن معنی لطیف و قی

که بود چون شهب تابناک جلوه

ویرجیم شمشیری تهنات

خفیل

نیست بجز نمول

بسته ترشش آوند چانه نو

کشاد چهره هن ایران حقایق

رسید پای طلب بر تبارک تبارک

درون کسوت الفاظ صوت

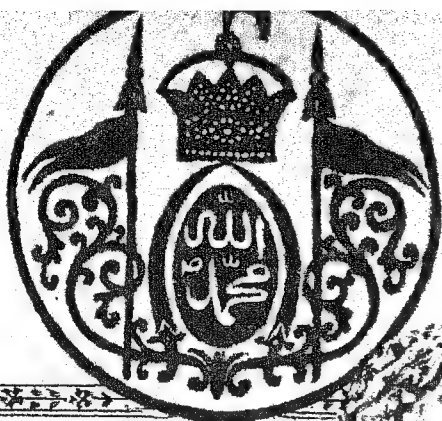
تبارک الله از آن افظ کبر

که بود مثل میح حسد یون فیک

وزیر شاه نشان شهنشیر

بدر قایم ماند
سراور بر زبان
شکست بر لب
باده قایم
سراور بر زبان
شکست بر لب
باده قایم

پنی ترحیب شرع اور زبرد

از دجهان ستمهای دوست

وزوچو صرصر قهرش بظفر شیرازی

بہ آبپاری انعام اوشوویہ

مسکیتا حش جنع اونام

پیر پستش در صف دشمنان

ایاکسی کہ سیا و وقتا مکھیت

ز برق تیغ تو در چشم خورشید

بیشتر آنی او ثابت و قویست کینون

برون جند بحر چون شرار از گاو

از زمانه آشوب فتنه پادشاهان

اجنه سرخسند از حباب های بط

مذاق آب خنجر و عصا ز فیون

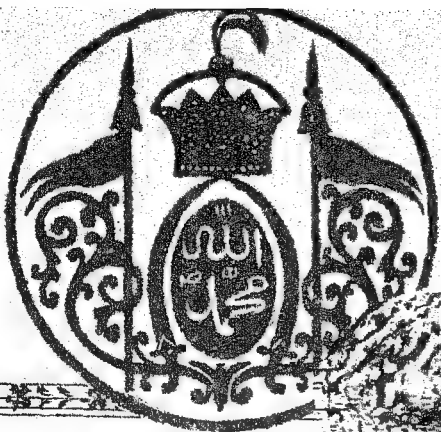
نقش و سیراب عدم دو سوره

قرار مردک چشم در میان جبهه

فی نریزہ و آبی نرکاسہ وارو

ز باد کز تو دور و هم اشاعت طبع

دشت اول در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت دوم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت سوم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت چهارم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت پنجم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت ششم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت هفتم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت هشتم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت نهم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت دهم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت یازدهم در کشتی
 پیکار است چو خنجر
 دشت بیستم در کشتی
 پیکار است چو خنجر

بسیار از این

بود در بدل تو ثروت بی پروا

باشبت ندیم سستی از آن بود

سنان رخ تو در جوف رینختن

اگر بکوشه چشمی نظری لطیف

قد چو عکس کف است تو در غمر

چرا نباشی نامتب منات بنمبر

از آن خدای بدست تو سید پادشاه

بزرگوار اعشش رفیع مجد و علا

توجه تو ضعیفان کرب امجون

بود ز عدل تو سلوک ضعیف قرون

بگوید چرخ سوس و میون و حرون

رود چون نوک خیاطی بجله کسون

شود مقابل حسن شاهی اب

شود بزرگ تر از روحنا امون

که مضمر است بقلب تو حکمت بان

که مست مشتاق است بدست مرین

شده است سوی تو ام خضر شوق سمن

بسیار از این
بود در بدل تو ثروت بی پروا
باشبت ندیم سستی از آن بود
سنان رخ تو در جوف رینختن
اگر بکوشه چشمی نظری لطیف
قد چو عکس کف است تو در غمر
چرا نباشی نامتب منات بنمبر
از آن خدای بدست تو سید پادشاه
بزرگوار اعشش رفیع مجد و علا

بسیار از این
بود در بدل تو ثروت بی پروا
باشبت ندیم سستی از آن بود
سنان رخ تو در جوف رینختن
اگر بکوشه چشمی نظری لطیف
قد چو عکس کف است تو در غمر
چرا نباشی نامتب منات بنمبر
از آن خدای بدست تو سید پادشاه
بزرگوار اعشش رفیع مجد و علا

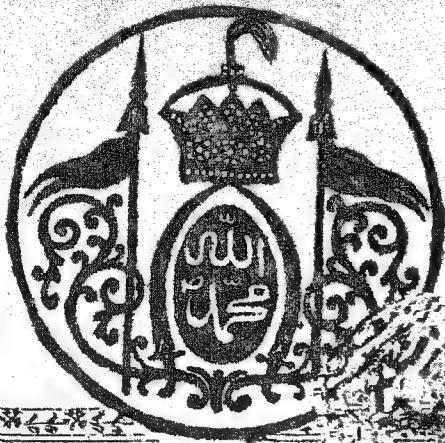

ز دم بدست تو نماند و بدست
 دعای خیر لب را بحق من چنانک
 بر دوشم شفیعم شواز کمال
 چگونه بخت و حبله بیان برک
 محال است کمال مدیج آن
 حاکم تا که پرزادگان قائم پوش
 مدام تا که بالند خون عاشق را
 شمس حباه و جلال کمینه خام تو
 کشند طالع خصم تر بحکم قدر

کواه
 شوم بعیش محنت که ز فیض تو مهر
 که تا ابود بمانم ز لطف تو ممنون
 مخدرات صفات بود ز حد و
 که مدح ختم کنم بر دعای تو اکنون
 کشند بر سر خویش که بر کون
 خامشا چنبا خور آن بخت
 بود از صد مات کسوف نقص
 کشند چنان قضا و شکست بر کون

شوم بعیش محنت که ز فیض تو مهر
 کشند بر سر خویش که بر کون
 خامشا چنبا خور آن بخت
 کشند چنان قضا و شکست بر کون

ده ز دست عثمان طریقه

چرخ برباب

در منقبت حضرت امام تقی علیه السلام

سازی ندانم تا کجا کلاکشت کلزاون

تاکی نامانی لاغما در و سل یونین

مالی بعاض خان از لاله ورد

تاکی زبوی نور و کل عنبر بعوین

کای باکشاف طلک قاصی شوخی

کای پستان کلرخی از کوخاک

کای بی باشیان پن روح و فرخ

تا چندای با و صبا نطاز سوسن

تاکی دوی رگما تاکی دوی در با

تاکی کشی خمیازه در زیر تاکی

تاکی ز روح ریح مل عطری مذن

کای باطراف قلل نجرانی از غنچ

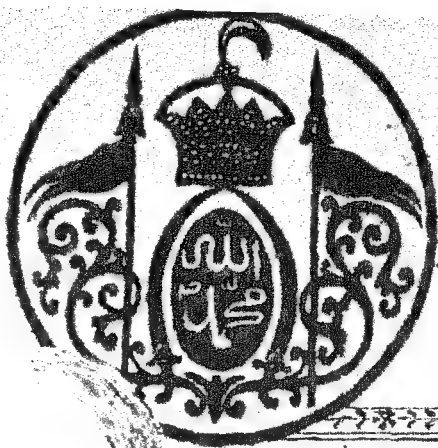
کای صحرا فنی از بوی مشک

کاشی ی سداستان باغهای نجران

بسم الله الرحمن الرحیم
این کتاب در کتابخانه
موزه و مرکز اسناد
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران
ثبت شده است
شماره ثبت: ۱۶
تاریخ ثبت: ۱۳۸۵/۰۵/۰۵

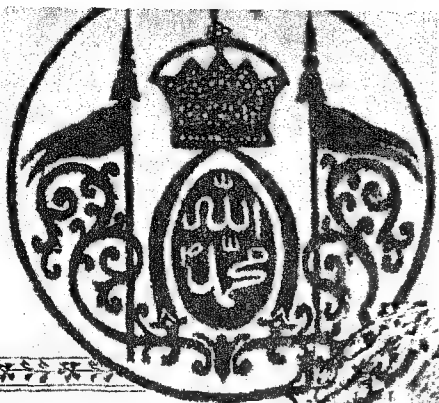
کتابخانه
موزه و مرکز اسناد
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران
ثبت شده است
شماره ثبت: ۱۶
تاریخ ثبت: ۱۳۸۵/۰۵/۰۵

کامیابی نوبختی چشم پدر و شکی
ریزی سزاران^ش زهر جگر بجان^ش
از تو شودستان چین تابستنی
از لافهای خنبری انداختی سر
آخر چه سود آخر چه ضرر آید حتی دلم اگر
خواهی باشی مثل حُت آزاد از دم^{سحر}
طوفانی به آناتشی بر کرد مشکوی
زان پس یقین^ه بسبب^ه بنی با صبد^{حزین}
دختر بی بینی دار جان صفت میم^{نشان}

کاش
بیزی همه کافور از نخب
از تو مدد شد دین کلاه ختن
سردم پامی آوری ای سیران
باطرهای نارسر با لف های پر
کن من امید پزار سیر شیرین
نوشی صیافی مشرب جامی
بر قهر زین العابدین بر دق پاک حسن
اما نموه جاودان کاشن مینو

بیری همه کافور از نخب
 از تود مدد شدین کلاه ختن
 مردم پامی آوری ای سیران
 باطرهای مایه سرباز فهای پر
 کن من امید پر از شیر شمع
 نوشی صیافی مشرب جامی
 بر قهرین العابدین بر مرق
 اما نموه جاودان کاشن سینو

سفر بہرہ سکون و قنات میں

سوی کمر فیکن نظر می مایه بر و صافی

بر ممکنان خیر و دعا بفراست با صد التماس

عود بخانی با شرف و قیام خوشبو

محررنا بختای لب حضرت میرزا

زافاق شور حریف بعد و مکر وجه

زبان پس کند و کر بلا بانالہ و اوچکا

اِنَّ مِثْلَ بِانِعِ قِيَمِيْنِ وَرَسُوْلِيْ تُوْرِدُ

بیتیں رحیل و لیا خوانن صفاتش با

ناید ز کلاک لب برون بی پرده حریف

بیانی بر حلت و قمر در وقت فرض و سمن

چند انکیتا روز بسزا مرکز پنجد

بنی و انجاصف حور و ملک سوی

دست: احمد لقب خیر شاعر

افنا و از یخسے کے در و بہان ہو

پیش حسین با وفا پیش سر حسین

دانشگاه پارس بازنواخت

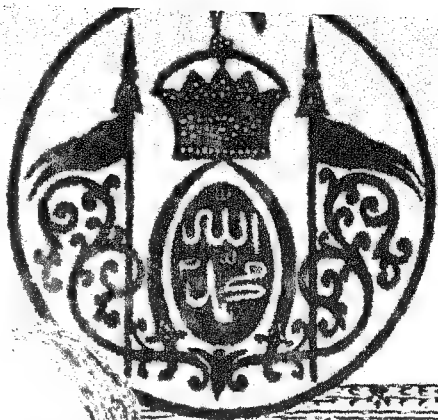
روں
جس
جان

حیات اول خزان

وقت نامہ دی

الحضرة ميرزا محمد غوث خان

نام و نام خانوادگی: _____

آذینِ کاخِ ازرقی فسره خداوندی
شاهی اسد از دعلم اندر عرب کشم
خوشید عکس وی او کشته جل نندی
از فیض او مینی عیان شکفید بیان کلستان
قتیل مے چار حد روشن نوش با
بالطف او طوف مے نهر اسد اشیرم
یکسوت اشکیف و که اطبعش هنجرام
تیغش بخت جناب چین چمد نیز نکین
در عهد تو درو سبوریزد چورندی در کلو

دیو بخزند و در جسم بر تابان
سرای کین کوی او شسته شد و بن
لعل بدخش از نازان مهر خوش از ناز
شمع خوار مهرش بود آیدین این مرد
بنی التفاتش سیم بگریز و اصوت
خالی بود وقت سخاوتش لفظ لاو
کل چهره او زبک این شش آن تن
کردن نذر فرق او سر خاستن

کوی که در آن آب شریف
ناوان جگر روان و

نارون چو پارسا
سکینا پارسا دوسرا
خوش فاقست و سادار
ربان جامع ۵۵ طوف چو

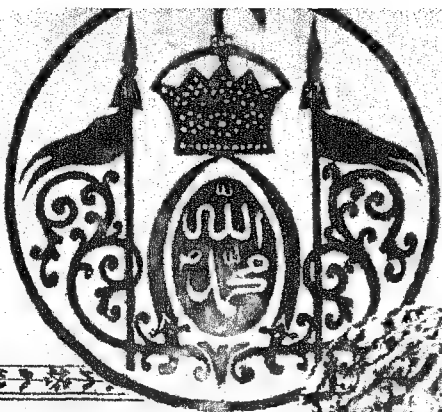
91

بجانب و هم که اول و دوم
اندوین دافره و غیره

نام و پیدایش این کتاب که در دست این
کتابخانه است

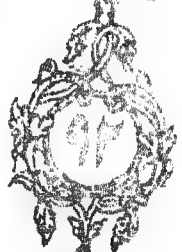
المجلس الأعلى
للشؤون الإسلامية
بمكة المكرمة
الرياض

از دین و دنیا و آخرت و عیادت
و جمع و تفکیک و بیانات
نام و بیانات و کرم و بیانات
و بیانات و بیانات و بیانات
و بیانات و بیانات و بیانات
و بیانات و بیانات و بیانات
و بیانات و بیانات و بیانات
و بیانات و بیانات و بیانات

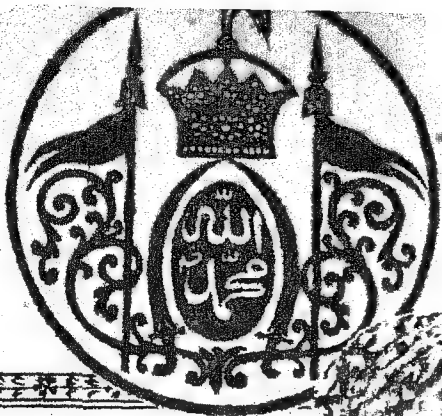

خیر و صدای الا ان اصبو بر جای
 آب از قریب از کمر نور از صحرای
 پروین فی زمره بین داری عجب کار
 بر چارین سیاره بنفستین حرج
 بهر شایسته دروغا حلقه سر ایش
 جم بسیر و انکشتی مانا هست این
 خورشید باشد خوشه چین از شاخ
 حاتم برای کدیات آرد برین
 خارا کل خیر افسون حسن

کرمی که از کمر کرد و جدا چون جبر
 کردون کجی ترین بین سیمی
 افلاک پیاپا که کو بر زد پیاره
 در رزم هایت معطر کرد و به حیرت
 بنیز تو را و اوری از شک و خیل
 عون باشد از ضمین بهر قوای
 جم آیت با ایت بر دست سیات
 ساری چو عقوبت و خیر و پاک

این کرمی که از کمر کرد و جدا چون جبر
 کردون کجی ترین بین سیمی
 افلاک پیاپا که کو بر زد پیاره
 در رزم هایت معطر کرد و به حیرت
 بنیز تو را و اوری از شک و خیل
 عون باشد از ضمین بهر قوای
 جم آیت با ایت بر دست سیات
 ساری چو عقوبت و خیر و پاک

بفرستد روح و روح را از غیب سلوی

آرم پی نذر از دعا و لوی خسابی

تاج حسین جی جی دم صندل بالادبر بمن

انجم میدان عشق تازند با انداز و فن

در دست اعرش قبح چشم از راه

خبر زبان ملتق کلو شتر وان ابرو

ن بعض مدعا بر استانی قوی شها

تاصوفی پاکیزہ دم کردہ برای سخن خم

تا د جهان بعرق از قمری سیر

از مهر تو با صد فرح کیر و محبت بی طرح

وز قهر تو دار عدد و در فیه و جسم و ^{۵۴} قلب و

منقبت حضرت امام جعفر صادق علیه السلام

برقار بک و بشو خے چو آمو

بیاضِ عذارت چو اصباحِ یمن

الا ای بیت تو سقیند و بدو

فروغِ رخاست کلمع الدرای

[illegible][illegible]

دو صد فتنه در چشم زلف پنهان

ندیده کسی در فن سائی و کیتی

بخت قوس عنبر گرفته دو کمان

بت حقه غسل و در حقه دای

بلورین رخندان تو چاه بابل

خط سینت لای نفی ست مانا

سمن جبهه شبهم عرق چشم نکس

خفت آفتاب و شمع زنگ خفا

سرنوشت بهی مثل نخت نخت

نزد آن خط و حال و چنان چشم

بکار آینه نشتسته و دشت

در خنده الماس و ناسفته لوله

نحان و تکرش کج جهان حسد و

ویارسته و مهره مشایخ شوب

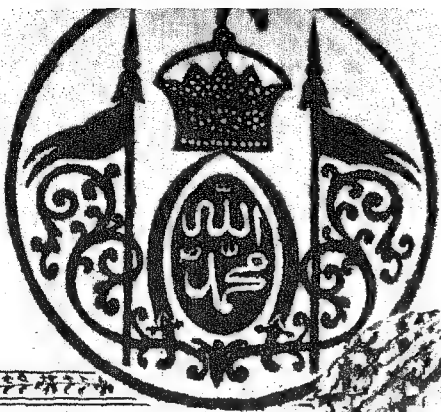
خست کل لب لاله بالات نار و

و باشد زرافه و و سیمین ترا و

سیان و عنبر و یخچ و برن

مجلس ناز و بازی
خارجی مستور و برادر

جہورت سماک پر سچ کر یا

از اندم که غنای ره که خست را

تم چاک سرتا قدم چون صنوبر

گذشت آم از سینه ی محبت کبریا

شبان از تبِ فرقت تو بهر بستر

بہد جاغی خان از رک من شہ

و در صورت از ناله من بجز بجا

سہمی شستہ اندر خیالِ دولت

سمن باق و پستان دو سیمینہ با
بغیر تو افنا کشته پر آشوب

نمانده است بر دل مرا هیچ قاب.

زبانم چو قمری ست سمرست

رسید اشکم از زمین اتمها ثیرانو

پتیم مثل سیاب پہلو پہلو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قیامت شود از غنائم هر

و اما قم چو بیت احسن از سیا

چراغ الوتر بخیران علی
سید غنی علی شاه
کردن محکم عیاض
سید آتش حقیقت
بیت خضر بران جام

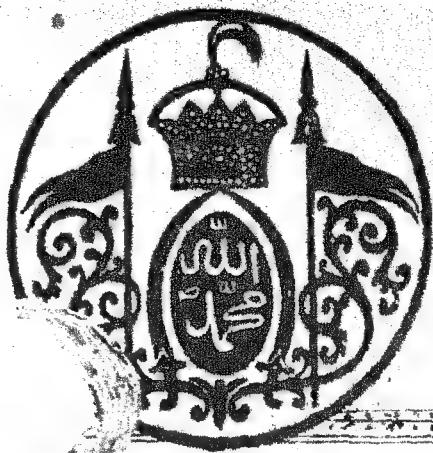
۵۵ سر و رو
 ۵۶ سر و رو
 ۵۷ سر و رو
 ۵۸ سر و رو
 ۵۹ سر و رو
 ۶۰ سر و رو
 ۶۱ سر و رو
 ۶۲ سر و رو
 ۶۳ سر و رو
 ۶۴ سر و رو
 ۶۵ سر و رو
 ۶۶ سر و رو
 ۶۷ سر و رو
 ۶۸ سر و رو
 ۶۹ سر و رو
 ۷۰ سر و رو
 ۷۱ سر و رو
 ۷۲ سر و رو
 ۷۳ سر و رو
 ۷۴ سر و رو
 ۷۵ سر و رو
 ۷۶ سر و رو
 ۷۷ سر و رو
 ۷۸ سر و رو
 ۷۹ سر و رو
 ۸۰ سر و رو
 ۸۱ سر و رو
 ۸۲ سر و رو
 ۸۳ سر و رو
 ۸۴ سر و رو
 ۸۵ سر و رو
 ۸۶ سر و رو
 ۸۷ سر و رو
 ۸۸ سر و رو
 ۸۹ سر و رو
 ۹۰ سر و رو
 ۹۱ سر و رو
 ۹۲ سر و رو
 ۹۳ سر و رو
 ۹۴ سر و رو
 ۹۵ سر و رو
 ۹۶ سر و رو
 ۹۷ سر و رو
 ۹۸ سر و رو
 ۹۹ سر و رو
 ۱۰۰ سر و رو

اگرچه سلم و جویانی
 ندارم ز تو دوستی چاکس را
 مگر هر آن خسرو دین و دنیا
 امام جهان جعفر بن محمد
 قدر دین کر غبار سمنش
 ز عدش مال حمیت بیل وین
 بضرب عمود کران وقت میجا
 یلان سپاسش چو دارا همین
 سمانه بن کامیت بیت ربنا

و بی
 ندانم ز تو مساه را پست
 مگر طاعت آن شهنشاه دجو
 که از حیت اوست آفاق ملو
 شود پشاک چون ناز و شک کلبو
 شن عاشق یکدگر مار و سحر
 من منهدم شنب این سحر
 جوانان خوش چو دستان کاکو
 پستار او کرین شاه باغ

این کتاب از کتابخانه
 حضرت امام جعفر بن محمد
 است
 ۹۶
 این کتاب از کتابخانه
 حضرت امام جعفر بن محمد
 است

کران پشت سر بہ تن و اینیں مضم

کاشش بود پرگر خان ترکان

چو خور و حمل یاکبر و دین مسیحا

اکراؤ سیر محرمینی پذیرو

بہ الطاف تو زائرانِ حرمت

کتابخانه کتبی نکتہ ۵۶ و شیر

نقور تو مہلک ولای تو شہ فی

شای تو بیکال نقش حش

عدو چون صفات پرورش

سبح روح الامروم

نقاش شود، حلقه گوش شود

نمانی بہ پیش بوقت کا

خداوند یحییٰ و مریم را ان

زند از تن باغ به افلاک آرد

محمد بن عبد السلام توپر ویزو

عقاب تو هر و حجاب تو وار

بیچ تو حبیبیل حسرتیادو

پوشدن محراب

سنگو

تکلیف

ان
اول جامع
ارشد

۴۰

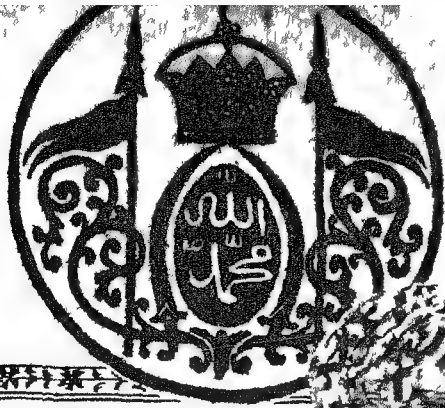
میرزا

توب

نمبر ۱۰

مستوفی

[illegible]

این سخن

بسیار تو کرد دل خان چون

بلا فعد و در خضو تو و یک

بیر یغ حباه تو طغراتبار

ساره شود مسمر ایما

کند عالمی در جنابت ظلم

کریم کن انصاف با صد تم

بازده تا چند کریم که انگو

من جوش آزار و امراض و

که کای نشد در سیرم تو جازو

ز خلق تو کرد دس و خاشنه شو

که سر نجه عرش تابانی به

میج تو با بسمله در تکافو

نسازی خطا های من چو

بر و یک جهان در خضو تو غو

که در فیض عام ستی تو

شده چشم من شک بر و دقرا

دل و نهیب و رنج و که در سیر

عنه خاشنه جاشنه خاشنه
برهان جاشنه
عنه خاشنه جاشنه خاشنه
زبان شای غیارت

عنه خاشنه جاشنه خاشنه
برهان جاشنه
عنه خاشنه جاشنه خاشنه
زبان شای غیارت

امیر ابانعام چندین حدیه

که با عجب در پیشگاه محمّد

دعایم رسان تا باب اجا

الاتا تبسّر زو بگاه تبسم

الاتا که چند چون یوم

بمید از و ایزد بفر دوس مردم

بر آنک نواب ای منشینان

ز احسان در حدیه

کنی عرض سالم با دات

نما هم ز آب شفا عت و شو

ترا و چو شبنم ز لعل مشکو

بجز تفنگان حسینان مهر

برای تو دنیا و یک خلد شو

زستی بر قصید تا حشر و صلوات

نات بران جا
دیلم
نیرست
که در دم تا جبهه
بران جات

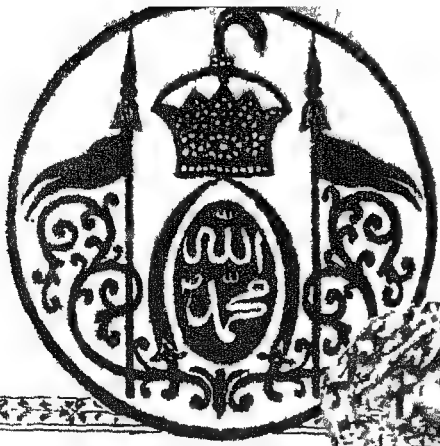
صلوات
در دستینه

نات بران جا
نات بران جا

لقر آفتاب منتقبت حضرت امام موسی کاظم علیه السلام

چرخ پرست آیات بیتی الله

که هست پر تو نورش فرغ عاض

بشربت یوسف مصری سیاه جا

ولی نه فوج چشم اردو نه بنده

همی بیرکست حسرت لعل کو قبا

نقرتش تن غم ابرنگ میر سیاه

کش چو میکش محسنو بحر بیجا

شمشمان نقرتش اسیر ناله آه

قوای نشو و نما زو است در سجایه

شبان اشک همی تیر و از شاره و

شود سیاه چو موی شنبه و بر سیاه

مثال بادشهان جلوه کر شود بیه

کمی بنای پوشت در غفرین کسوت

بر جملتش رخ کستی چو آینه و

رو بسجین چو زما و صاف دل

وصال با فیکان از غیاب او خوشدل

نظام عالم ارکان تباب او بر ط

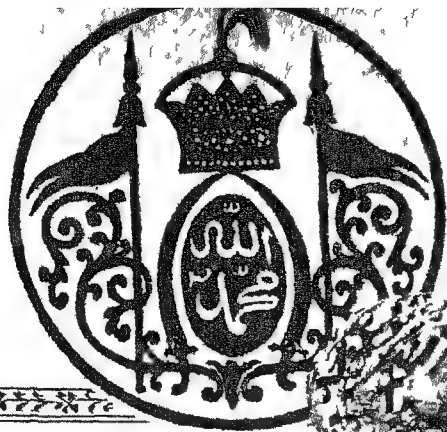
فلک بدوری او مثل عاشقان حزن

مدام می بدرخشبان فوجی میل

روغنی است سیاه
غایت غایب بکند
زید بدست نعل
فقه چرخ جار با کس
شام
روغنی است سیاه
غایت غایب بکند
زید بدست نعل
فقه چرخ جار با کس
شام

سیاه جان
فاسی چرخ
وقت
برهان حاج

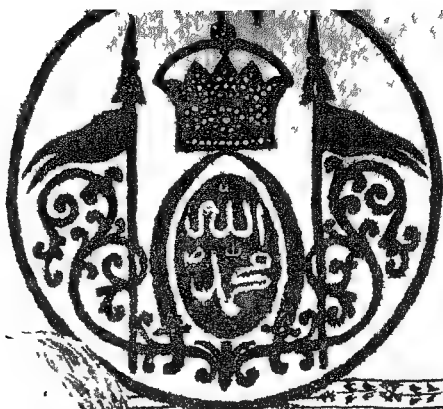
توئی که کرده جانی تنی تران
 ز نقش زکسته بام تو ملک حیران
 کل حرم ریشم تحسّل دیده
 بزم گاه تو از مجنّب نشاط بود
 ر بوده به عمل کوی فضل از دست
 ز نور طبع منیر تو کز کف دست
 حماره چاه شینان کوشه کرده
 اگر نه ذات تو تضرع باینان کشتی

که نظاره ستاره فتنه شمس کل
 بگرد و کون چو ذات و حید خود
 بر آستان در رفعت فکرت
 نشان سجده دهنیز تو بهای
 چو عند لیب زنده نغمه صوت
 خاده بکرم پایی پیش از اشیا
 سواد زنگ به بیند از زمین
 برای کوشش تو چون کجای شمع و دیا
 شدند جمله نیکان چو پیرن کمر

باز جات
 به با شمع
 به با شمع
 به با شمع

بخت شاد
 به با شمع
 به با شمع
 به با شمع

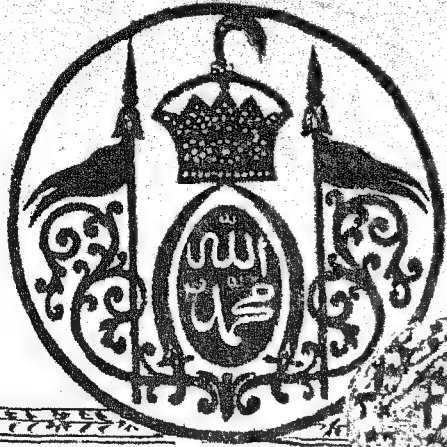
بسیار مرغ چه حاجت ترا که می بینی
 به هم عفت تو در رزم خصم شش تو
 به بیم ضرب عسود تو کاویز بود
 به تیغ تو ندیم نسبت زحل که بود
 به پیش چرخ تو نوشت کمانچه حلاج
 عدو چو حمله نماید لبوی لشکر تو
 نخواهد احب بلاف تو دوی تارا
 به کز حکم قصا بر نمانی افضا
 به بین به سرخی نخت مدح خوان کسم

بهار به
 چنان کریزد که شیر تان
 یکی تحت شری آن چرخ برود
 بزعم خلق بشوی قرین اگر
 به پیش دقت تو ماه ماکوی لا
 بر آید از دهن تیغ بانک قاه
 کشند سید کند روی و لب
 اگر ت نام نه بد رسم بعد
 که وقت مدح زند بوسه ام ملک

بسیار مرغ چه حاجت ترا که می بینی
 به هم عفت تو در رزم خصم شش تو
 به بیم ضرب عسود تو کاویز بود
 به تیغ تو ندیم نسبت زحل که بود
 به پیش چرخ تو نوشت کمانچه حلاج
 عدو چو حمله نماید لبوی لشکر تو
 نخواهد احب بلاف تو دوی تارا
 به کز حکم قصا بر نمانی افضا
 به بین به سرخی نخت مدح خوان کسم

توس فخر بران حاجت
 حلاج به نام تو
 نام کیست که به نام تو
 کست عفت
 به در تو به نام تو
 به ماکو افراز تو
 به کز کفایت تو
 به کز زین تو

چه که بر ظالم کام سرچشم آوازه	خدا یگانا تو اب تو چه خواهد کرد
که چشم خجالت او بر کناه دوست	و راه قاتل نیکی و کشت عیسیا
نیامد نظر هیچ کس شکل رفا	جز این که حرمت خاص تو بیکر دست
جز این که تا دحیت مرثوی	بیاب حسد بر نیم رسانی و کونی
که ای صیغ من اکنون آن کلام	که در تلافی کربت جنان تقصیر تو
که در صلاهی بحیث نصیبت صلاه	دو دست پاک ترا بوسم و دعا
به آن صفت که ملک کویم آوازه	چو عمر خضر حیات فدایانم
مثال آن مانع سر خرم تو کوته	

مدح امیر المومنین حضرت عثمان بن عفان رضی الله عنه

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
والآله الطيبين
الطاهرين

این کتاب
در مدح امیر المومنین
حضرت عثمان بن عفان
رضی الله عنه
تألیف
امیر المومنین
حضرت علی بن ابی طالب
رضی الله عنه
است

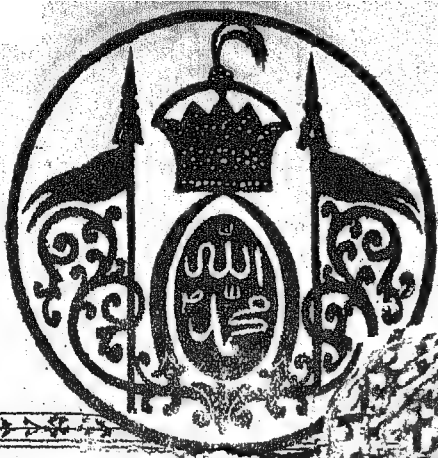

الامان ار سپهر چو کانی	داد از پیش سر
اندر زین حصار فولادی	شهر بند دو صد پریستانی
خوش نشین رعنه نگیزی	شمع افسر و نه خانه ویرانی
که بجز حطه بانرا آن شیم	صد بلا را گشت گنبدانی
از ازل در سه شت او خمر	یک جهان ظلم و هلمانی
در دل سفله پرورش بستی	سمه جلست جو بله نادانی
ساغر ابلهان گشت سرشا	ز اب حیوان راح ریجانی
در مذاق سخنوران ریزد	نهر آلام و درد پنهانی
نیست کس در زمانه کوشو	از جایش اسیر حیرانی

در این کتاب
از این کتاب
در این کتاب
از این کتاب
در این کتاب
از این کتاب

در این کتاب
از این کتاب
در این کتاب
از این کتاب
در این کتاب
از این کتاب

ناله و زاری کوه

ز ناله و زاری نشا طوس و سمرقند

خارج بستر کل عتیق نقاب

مخاف افسوس گشته برک چنا

ای بسا یوسفان بیدادش

با دو صد حسرت و دو صد افسوس

خم ابرو و حمت رنج و ملال

لب شان نه ذوق شکر خند

دست شان در میان کوه کمر

بمه خون گشته لعل ماسه

نوحه خوان بلبل گلستانه

دماغ بر دل شستیق لاله

شکل آهست سر و پستانه

در کج گشته اند زندانی

کرده در بر لباس عریان

زلف و بند صد پشیمان

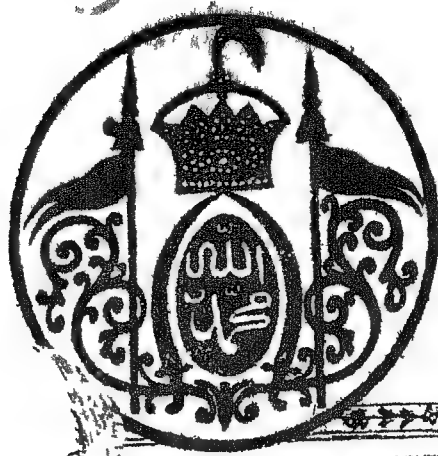
چشم شان را نه میل بقای

مهر بر لب ز جوش حیرانی

بنامان باب
کتابخانه
سپهر دوست
یادداشت غایب

کتابخانه
ادبیات
فارسی
تاریخ
کتابخانه

فلک سوختی تن ایامی
 ز ورق عیش بام و شام
 سر و قدم چو بید گشت و بخت
 شب من مثل روز خرد و از
 شن از نوب غارت پال
 تا بحرام مرا بقیه عیش
 که ز روز اول سر داد و
 ابن عفان چند یوزی بن
 اقتحان خلافت کبری

ز تن من
 شن در بحر رنج طوفانی
 مانن ام زن از کرا بخانی
 روز من چون شبان طمانی
 خلد عیشم چو گشت دستانی
 میدی عنم مکنیدانی
 منصب حناص مدح عثمانی
 نور اکرام و نور یزدانی
 شرف دولت جهانباری

کفر و ایمان
 حضرت امان است کرد
 در این عالم مسلم و کافر
 آن بود که غایت
 از این عالم شکوه غایت

ت

که از سر عالم ارکان

آشنای بحار علم و حیا

که چه سیم خلیفت اما اوت

آنکه خنجر کمین چاکر او

آنکه میر و کمین خادم وی

آنکه نوذر نیض او عابد

که بر قمر او شود جوش

که هر آرای طبع عالی

دم عیسی صنع یزدانی

عالم از رهسای عرفانی

بر کران از هوای نفسانی

اولین عتق و آدم شانی

تاج مغفور و تخت خاقانی

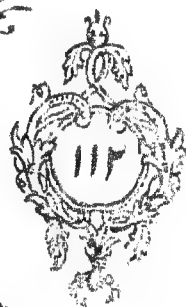
چتر کسری و افسر خانی

مور و دعوت سلیمانی

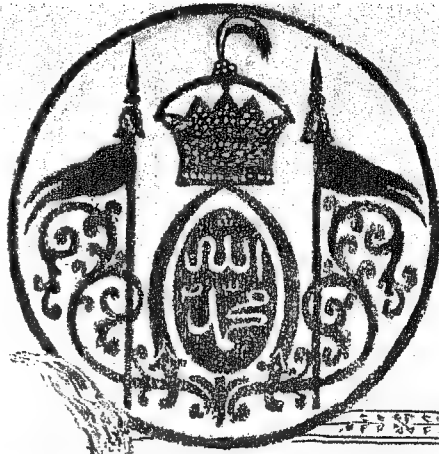
سمه خون بار و ایریسانی

نظم کرده کلام ربانی

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

پیشِ علمِ کنش باشد

تختِ اوسندِ رسولِ کریم

که غمِ پیشِ زخوف دم در د

د فقر مانی از نکارش او

آن توئی که سیاست است

خادمانِ تو از بحالِ علم

صد چو موسی و خضر سیدان

شمر از خصالِ نیکوئی تست

نور ایزد و قطبِ تو مکتوم

چتر او آفتابِ نورانی

بهرین ضعیفم نیستی

نزد بخشنده نموده لایق

گلزارِ کرک کرده چوپانی

ثور را میکند دستر بانی

بر حریمِ تو میل در بانی

صبرِ ایوب و صدقِ سلیمان

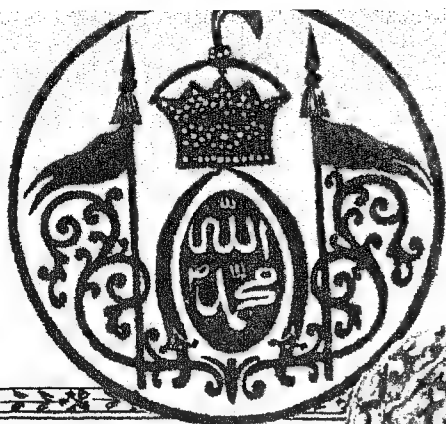
از ازل مشعلِ رازِ پنهانی

معین
برون
بیش
خجسته

اول و سکون دوم
پوشش
جانب

لایق
در کمال
جانب

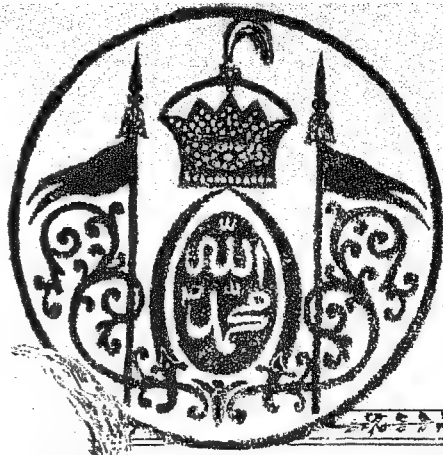

کر نبودی حجاب ابرو	نی بیند
پاک شسته رقوم طغیان	درست مثل ابرو یا بار
بواجب صیلم خراسان	روز پیکار در کسرداری
برقِ خاطر است که در خشان	رشته آب در حجاب نیام
مرک را تا ابد به مہانی	از پے دفع دشمنیت خواهد
سایش را سپهر چوکان	جدا آن سمت تو که ندید
بور کرد و ن ستاره پیشانی	کھو خاک تنویرت کرچه
من کج باوین ره نخدمانی	من کج باو طریقہ جدت
شعر من شک نظم خاقانی	لیک از معجز شای تو

شعر
عاطف
بابینہ دوست
برق از ان واقع شود
کینای مردم

دوم
خیانت
چون
بر ان جات

لوحش اندک کاک من شست

دست بیعت دند بر شکرم

انازل در رکاب خامنه

تا ابد بر درم جبین ساید

پیش من اصل نه تخت دین

از مداوم چشم چله نشین

تن زوا از درفشانه کلکم

آب اوراق نظم من بریو

قمریان بدار سر و کشند

کبر و ترسایه و دوا

سند و وارثی و تورانی

بادب خسروان ساسانی

بازمانند از درفشانه

عین بر سر مه صفا هانی

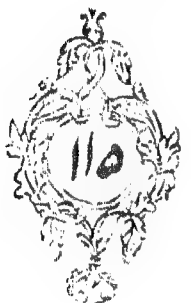
نطق تازی و دهن یونانی

رنک بوی کل کلستانه

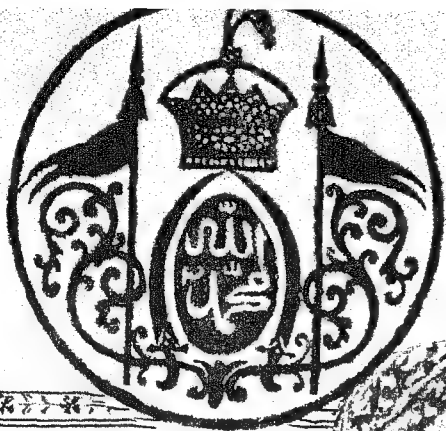
کر کنم در جبینان غزنجان

صلی الله علیه و آله
و سلم
مع ساسانی
سنت است
بسیار است
چون ساسانی

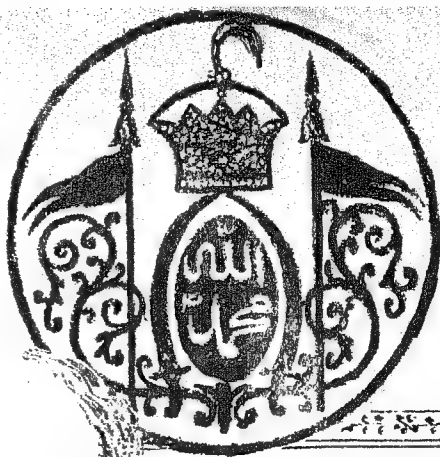
صلی الله علیه و آله
و سلم
خانوشی نزل
برایان جانت

بودند
ای بابا کاشنا که شجسته
لیک شد حبس لوه که چچانه
رسدم که به بدیخ تو بنم
خاطرم مست بادده اسرا
نرسد دشمنم اگر بزند
آری آری به مهر می رسد
دیو کی ترسبه ملک کسیر
گرشی سر نه بد بخاک درت

بخ خود در پرند لمعانی
اب و زناک حینان صوا
به ازینان بزناک و تابانی
دعوی سنجری و سلطان
طبع کجور رسد ترانی
پیش من صد هزار لاما
تابش کرکاک بیابانی
کر کند جاودانه رضوان
میکنند در سپهر گیموان

جای از پستی بیان
چهار چرخ
ضیعه
کران بران جام
۱۱۶
سید انجلی
کوت جیوان
نام ستار از من
دار حکم ملک
بوده است

رستمِ رحمت تو در دو جهان
 حیف باشد که در دل تو باشم
 پادشاهِ باحق خستم سل
 عقد یایم کُشایم با حق مهر
 تا که از فیضِ ممتد دارد
 دوست را بود پیشِ نصیب

غم منسای چمنین فراوان
 آن چند یوی که نیشش شانه
 مشکلم حل بکن به آسای
 قطره در سهرموی عیان
 دشمن را در پیشِ پشیمان

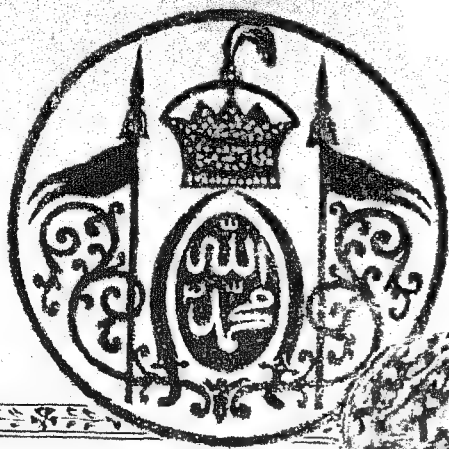
منقبت حضرت امام حسن عسکری علیه السلام

شامِ غنچه و ناز از تنقِ عبیر
 ترکِ فلک از نیام آخته خشم

غالیه ساکشته باز بر صند کوی
 بھرِ هلاک طمّاع با فرسندی

این بیت چنان پدید آمده
 بر ده بزرگ بر زبان طایف
 در حاشای دفتر
 اول یعنی نخستین بر زبان
 جات
 غلام مستجاب
 اول شب

فی عدم

بجز شایسته ز کی شب تا

قاضی روشن ضمیر ^{نظم} سر فرسری

ز سره ز بخت پیش چنان ^{با دهنش}

کونی شد آسمان چشمه آب روان

تیردان انجمن بر سر لوح پر ^ه

نخست دن بتراب قبله شرح و شای

پاره صحیفه بود سوره نزل ^ه

طلطلیل ^ه ثالث خوشیاد

آن با صد شتم خیل شهبان پری

ریخته در و کسر در طبق خضری

ز دیر نیلی ^ه سیریزانوئی ^ه شکر

بر زده چندین خروش فلک شری

جرم زحل اندران ساخت نیلوفر ^ی

کرده رستم مثل من مدح ^ه عسکری

مهر فربه کاب عشق کرم ^ه ستمی

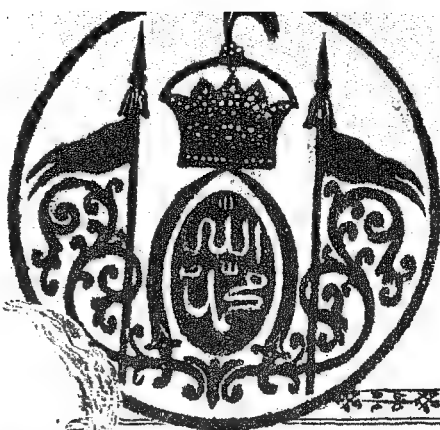
بسمه مست و بود آیه دین ^ه پری

رونق دهر ^ه و گاه زینت ^ه انجمنی

کتابخانه مجلس شورای ملی
تاسیس ۱۳۰۲
اول و ثانی
برایان حاج
مطهر
پروین برادران حاج

مستحق
تبرکات
بکون دوم
آوردان
بسمه
عشق
دور و گاه
و غیره

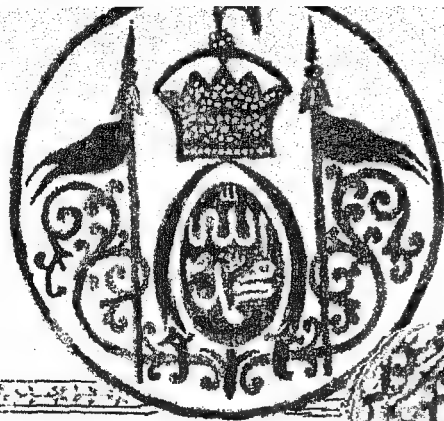
سام سلیمان کمر رستم نیریز
 قارن بھرون پرندهمین دامن
 ابرو اش اگر قطره زدی
 از کرم او گشت روضه مینو سرشت
 نیست عجب کز نور یابد چرخ
 ای بدرست خان جم با چشم و با علم
 چرخ شن آثار است مهر شن جا
 چون تو نه کردی کزین مھر سلیمان
 فیض تو باشد و ما نباید

نیرن جیسید سر سبز
 آنکه بگردون فکند بار که سرور
 برزدی از شاخ سرفرض زار
 وز غضب او بهشت بتکه آری
 اگر نخل چشم حور و پیش عبیری
 بخت سر و پشت خم از پی فون
 تیر شن خامه ات ورق و قری
 اشک فشان از کین دین آنکشی
 خطب غنا و لاله سبک دی

جان جان
 چشمه بران جان
 نظر دوزن
 باریک بهار
 ز جعفری خا
 منوب جعفری

غیات
 چشمه چو حور
 چشمه بران جان
 لاله دوزن
 و دیاری یعنی چارگی
 علامه چیم
 چو نام صری و کوزه بران
 جان
 خطب غنا و لاله سبک دی

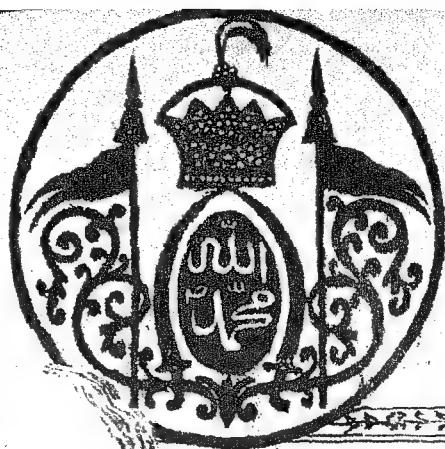
نوقتہ همچون دندان شود
 شیوہ رنج و غنا ساختہ تا
 خنجر تو برق دم آرد تو صور دم
 در زنت پنهانی شدی از روزگار
 شمشیر عدل بسیرت بازوی پر دست
 قهر تو سازد برین کرز جهان زبون
 بی گشت از نکال سر و سبیل
 حامل کرد منام روی تو بینم

در صفت بسته لب صمغی ازوی
 بر سر کردون کند حاتم تو گزینای
 کوک آشوب را کرده عدم
 حاتم تو پیچ و خم چون جانش میر
 ریختی ابر بهار را رخ خوش کوی
 قره جاست شکت طغنه سنجی
 غمزه کند در عیون تو به زنگار
 پوشد قمری مثال گریه خاکی
 مضطرب زده ان مام ساز و آ

غیاث المومنین
 غیری و آب دوم شمس
 یعنی انسانی که بدان آتش
 افزون غیاث و برمان
 جان سگ از جگر دم

۱۲۰
 دال انش بران صاحب
 خام سوزان
 کینه و شکایت
 غنای صنایع
 غنای صنایع
 غنای صنایع

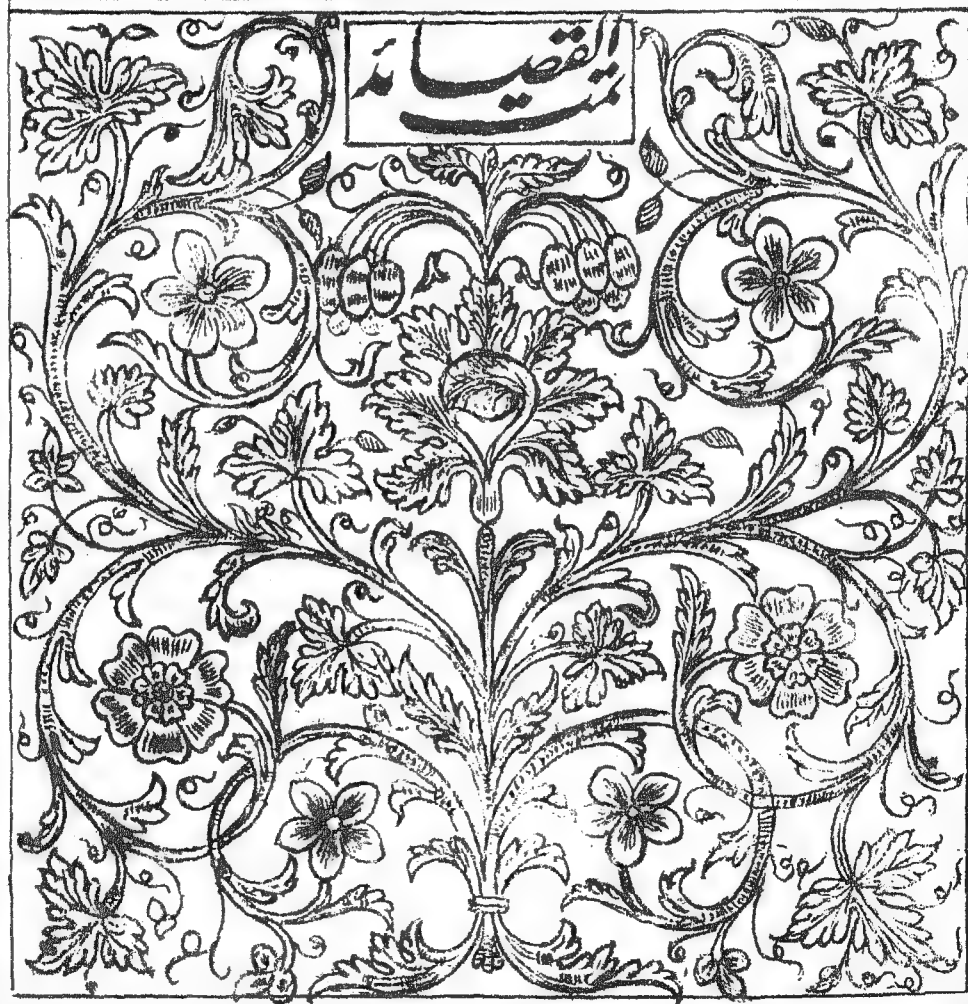

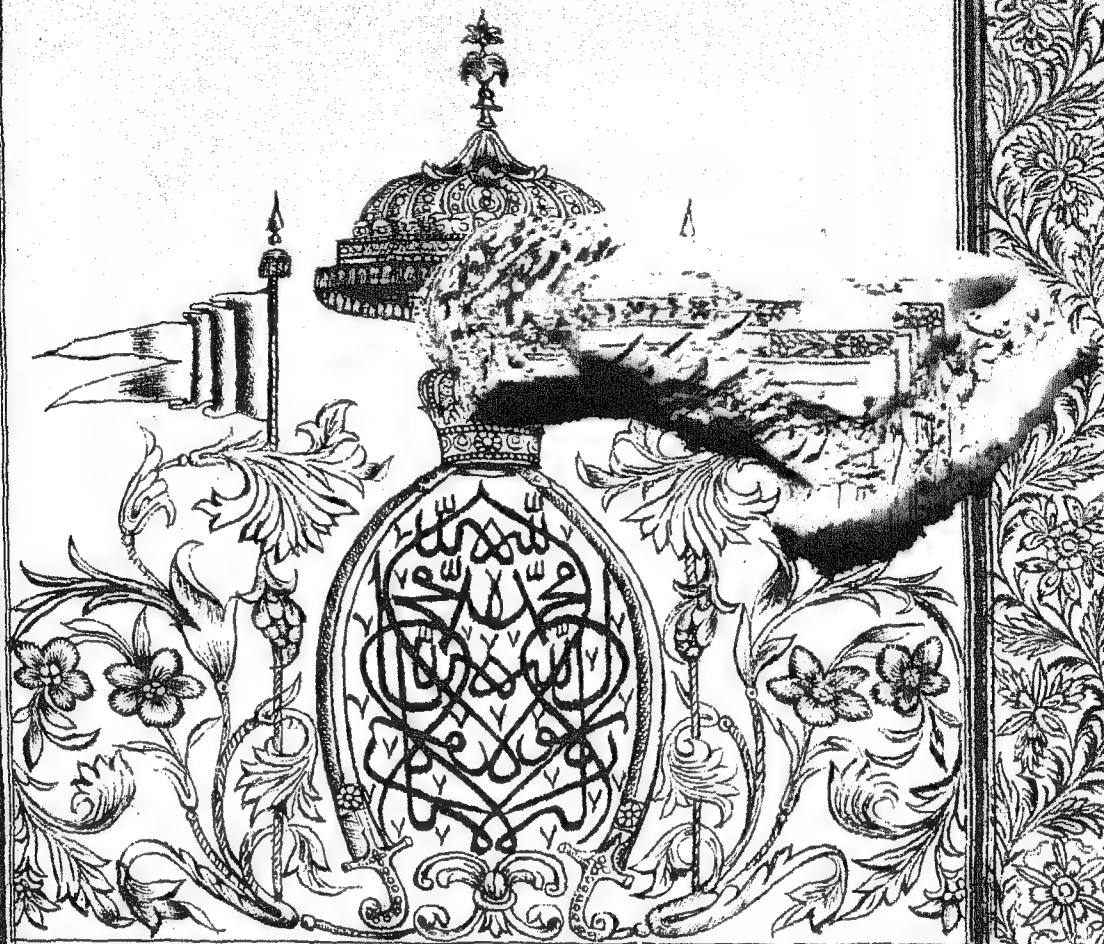
نامه سیاه چوب در کهنه شهر
می نشو و از تسلیم و نهایت
باش بحسن قبول کر بفرق حق

بو که دعا را کنم زیور مد
تا که بهشت رسول تمام گیری

جمع خلیفان و شیوخ
جامع مسجد اعظم
در شهر کهنه

القصیده

بسم الله الرحمن الرحيم

ردیف الف

ای نامِ مایونیت نیت و عنوا	امید عطای تو آموخت عصیا
ذات تو بود سر مدشوق تو بود	اشک غم تو باشد آرایش ثرها
آرشان جمال تو کل کرد کمال تو	افسان نوال تو طری کاستا
آن هست مدمل که بچایا	ثوداده بیک ایما یک عالم ایما

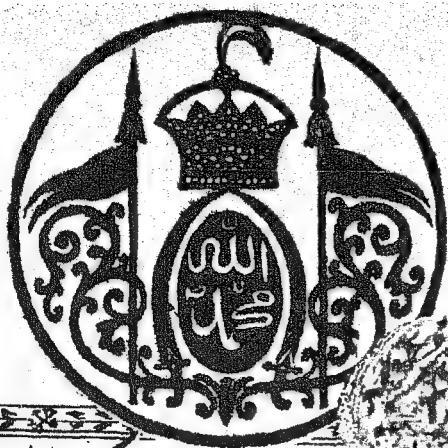

ابرکش هر دم در زنجیر علم
نواب چرا خیم از گردش دورا

انگار سپهر اوزی از بستن پیمانها	دارم پی آتش دل دو صد
ویدم بت رعنائی زلف چلیپا	حالا من و سوانی کنون ^{زنده} _{نخا}
جانی و سرار امان چینی ^{طوفان} دو صد	شکرست که در جسدان مستقیم _{نخا}
از غمزه تو کریان اهل حسد و ایمان	در خج لبست پنهان صد خون _{نخا}
تا کی شب فرقت دارم تمنایت	یک بینه و صد حسرت یک ^{طوفان} _{نخا}
از تکر جهنت در ایم جی شبت	مار است دو صد عشرت ^{نخا} _{نخا}

در عشق تو چون بسنون تا چند لم بزچون

واب بزن کنون دست کنی نیا

شود صد ساله جانسوز از نوگم

بود لطف نهان تو نرسید از دستم

تا شامست که مرا که شود بیت از دستم

که گشت اندر فرارم جلوه خلد از دستم

مکن قلم من از ان بارو کردم من به دستم

شود بکیمان در شوق شهادت از دستم

که گشته یک جهان حسرت بخش از دستم

تا نا نغمه لبیک کرد و از حرم به دستم

دلم در نور عشقت که کند شوق تو پیم

چو آن عیشی که کرد و در هجوم درو پیم

بری در کوشش عمری بی کعبه از دستم

چنان مرقد من نعرش مستانه کردی

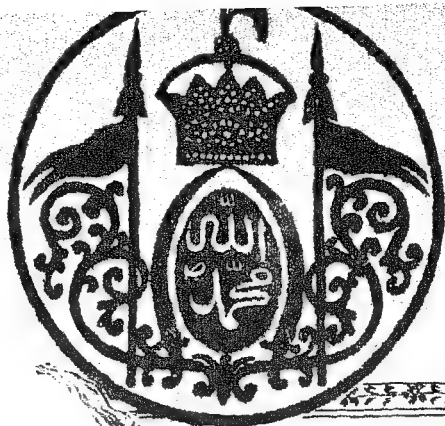
نخردم ملوای جان شاری که به میری

بآن نازم بکش ظالم که ارواح عمده

که ام آشفته دل داده است خط خود به توقا

برای فکری خود چو اذن عالم ما فی

چو دیران بین بجز اصلاح کلام خود

کجا مندی نوجاب و نازک خیا

نظیر من نخواهد شدت کاهم

فلک آموخت استغنا اگر پیشه کار

نخاستم شد نخل از زاهدان در وادی شهر

بنازدی شمش قتل عالمی کردی و باز

بنه جام لبالب بهم با بوشیرین

گدستی کردی من کشتان بر لوح قبر

بروای که نزد ابدان کنشها

تو یارب صبر روزی کن دل سپید

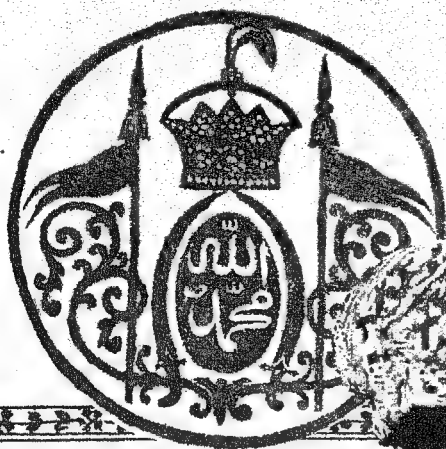
که اشکم پاک شسته می پیر کار

همان راه تو بینم بهجوم بیدار

که سوزم در حجم رشک چرخ تو کبر

نمودی از بقای من نخل صد و کار

که ندی نیست از تو تا قیامت

حجب فی کرشود از چشم بایم قلب عالم
بسا تاثیر میباشد نگاه افکاران

ز خوف جوار و بر یحسان اندر غری
نمی نالند بر من حب این کو ازان

همان نواب مسکین بود که از سادو حجاب
نمی فهمید دیرم تو دوی افسوسان

سهل سبب تن از رخ تو سرود و دیه
اما کجا بر دم دل حشر کشین

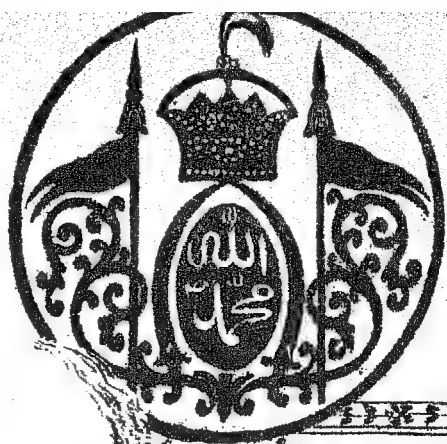
حرفی بجفت قاصد من آن کمال شوق
پرسم همنزار بار پیام شنین

این ظلم دیگر است که رسوا شد ز جوار
بنام کردن آبلب نارین

رحمی بحسرم بکن ای شفره تنه
بگذار این شهید بخون آیین

بر چشم حوریان بگذار چون مژه
از پای من کشند چون خالین

دلهای عالمی شده آماجگاه چرخ

زده سی

نواب ایک شایب کد قما
دیدم سحر بکوی تو اشک بچکید

فک خاک و نسن طرز خوئی را

دیا بزر جبران آفت صابی را

نزار چاک ز فکر دم و ندامت

که عاتی نبود خرم بیوفائی را

سواره سیر و حال دل نمی پری

بر و برو که ندانے تو دلرانی را

دی بجانم بد نفع و شوه

خرام و باز بین بدین بلایی را

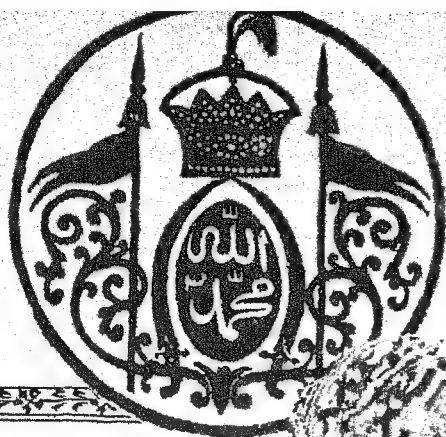
تعافل دوسه روزت چنان جلم

که پای حسب بغیرت پارسائی را

اگر بدست مرتق زول بکشم

بکوی دوست صد خون منجانی را

بیدار
لدام سوخته دل تا که کشید دوش

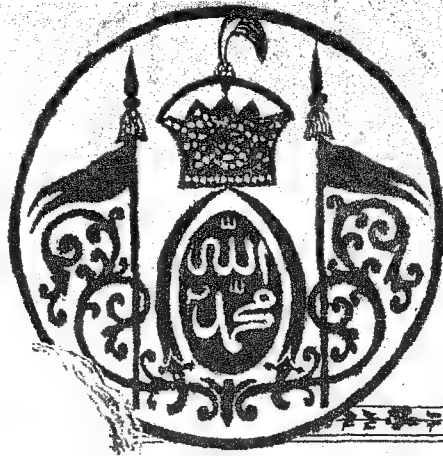
که حرف شناسی تو بیوفائی
بلرز با یقه ام عرش کبریا فی

عبث همی کنی انخای عشق ای
که یا فقم ز رخسار آشنائی

مداوانی مکن شب طبعیا تجانی
سخن باغیر و داری بی سنج
چنانچہ شدم از ذوق غم کابرد
برای شکان انخای الفت خوشن
دی از صلب جانان که بکن من بیا

که با صدق در دم خوانده کنای
چشم حیرم فهمیده باشی کجائی
دو صد حسین نمودم این ملا بی آشنائی
چه سازم ناصحا این چشم اشک انخوانی
بعیسی خضره لطف عجب روانی

بهر ظلمی سپاسی دم محشر نهجوس

و سیدم صوهایک عمر عشق نکلی

ز بزم نامی خود شادم که چون قلم کنی ظلم

خدا را قاصد ایک سخطه نشین از به

چه خواهد بود

بیا موز از من نخسته رسم نوحانی

نخوید سحای پس ناحق فلان کشته فلانی

بگو بایک جهان آوا بپیام بانی

کدامی تو کردید تا نواب مینا

چو محتاجی که یا تخت قهقوی و فی

تا ابد بکند از بهرحر و البهل مرا

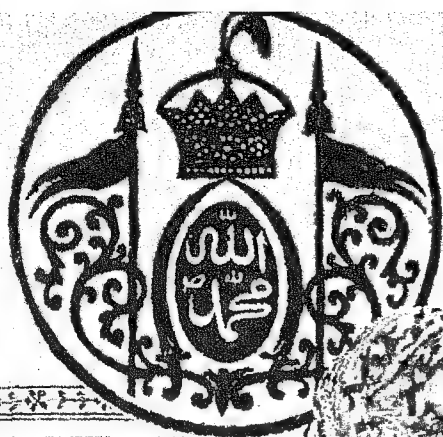
خوف سوانی ندارم زانکه گردند از ازل

چون نمودنی عوی عصمت میان دان

تا مانند از طپیدن حسرتی در دل مرا

بر جفا و جور و ظلم و ناتوانی مرا

مدعی آورد اندم بر سر محفل مرا

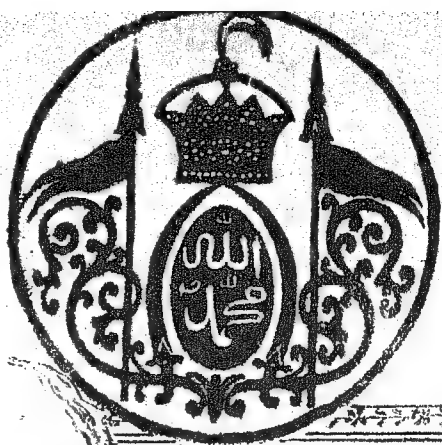

دل از درد و غم زده
 نامه بر راه عدم بگرفت و شوق
 ای که میگوئی که عشقم اینهمه شوق
 چو نتوانی دیده و دانسته دل او مبدست
 از نصیحتهای تو ناصح نخر و درم گشت
 بلی عالم شد نم بین و که محنت تو
 گشت بر روز قیامت کار خود ختم

ساز یارب بجز ناز او سراپا دل مرا
 می برد صد بار مردم بر سر مرا
 سهل است اما بسی دین مشکل مرا
 طرفه نادانی اگر دست عاقل مرا
 باز میدانی بکار خوشی غافل مرا
 جابر نکب مرد کمزیر است و محمل مرا
 وای نکذارند که چنان قاتل مرا

بر سوال بوسه اب آن رخسار
 نیست زریا مهر کردن لب

درخت ید و دم نزع چو بیتاب مرا

تا به محشر هر سر موی کواشم باشد

میخواهم شدن از خواب چو ^{بیدار} بختم

سه چو من داغ بدل از غم خساری ^{ست}

بر کنار عدم زود رساندی ^{آه}

داو

چون شوم گشته بشوید بخواب مرا

آید آن ماه شب افز و چو در خواب مرا

بنشانید شب حبه مهتاب مرا

میشتر زین مفکن خب یاب مرا

صدیقین بود بکین تو لیکن امروز

شک بیفاد بدل آه تو خواب مرا

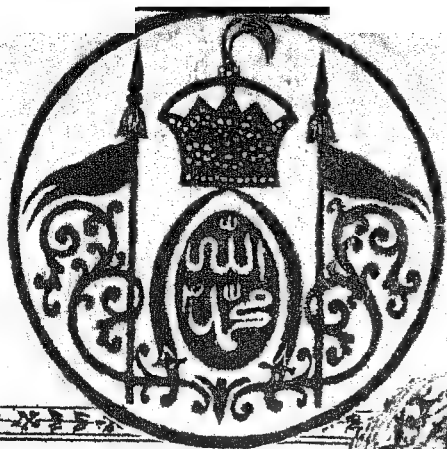
رستم از بند خود نمائی با

بوفای من ای حسد ^{پر کن}

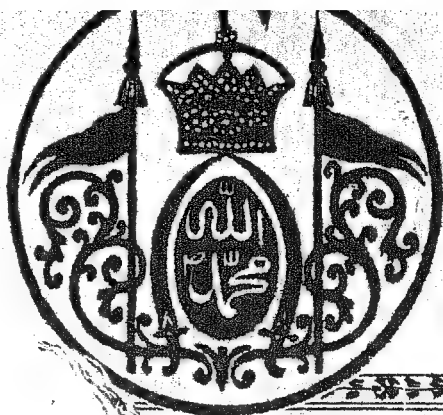
دل نهادم به بینوائی با

بمه عالم ز بیوفائی با

<p>باردگر من رندی و بنحو دی را نال من بکوش تو رسید ابروی تو زمانه را آموخت قیس از خودم و من آمو خلوت چهل و یکم آشت</p>	<p>نبرم نام آشنائی ما تو و ایسان و پارسائی ما وای از دست نارسائی ما طرز صد گونه کج آئی ما ره و رسم بر مننه پائی ما یک جهان شکوه آئی ما</p>
<p>اخذ راز دل تو ای نواب بیکریه ز آشنائی ما</p>	
<p>اگر این ست سخت جانى ما</p>	<p>وای بر ما و نا توانى ما</p>

مزن از یاس و نستین ایمن

بشی از رسم سوی مابکد

چون ندایم در و را در دل

برزبان بوسه ما و سیم کمر

غم و اندوه تا چه خواهد بود

صد دعا و اثر نمی نالد

خود و وار و شد ز شدت ضعیف

بعد ما دل غم مابدل داری

لاله خون کشته مگر بچمن

این

بازین طرز نو خوانی ما

که جسم بود یار جانی ما

بشنوی قصه زبانی ما

اگر این است شادمانی ما

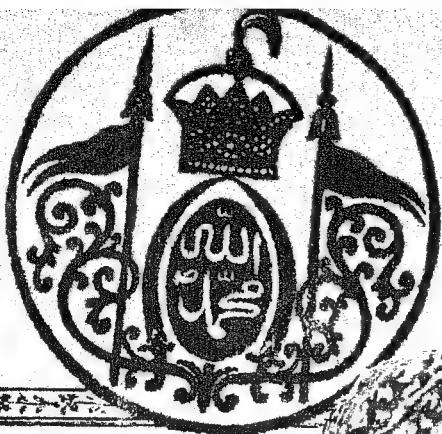
بدل از دست بیزبانی ما

صندل فسنده و دگرانی ما

نیست بهتر ازین نشانی ما

دین زناک از خوانی ما

اگر این ست بدکامانی ما

بدن

مردم بودیم در شش نوا

کرمی بود سخت جانی ما

ای من فدات بلکه ازین نبریا

روزی درون خانه من نخبیریا

برخیزد و یکد و کام تو هم نشیریا

آئی اگر مجابس من نوحه کبریا

و ربار آئی از نسکی با شربیا

آئی چون نزد من باد ای دکر یا

زلف شیهه بسته بدش و کبریا

کرشوق تنمماع فنام نوبزیا

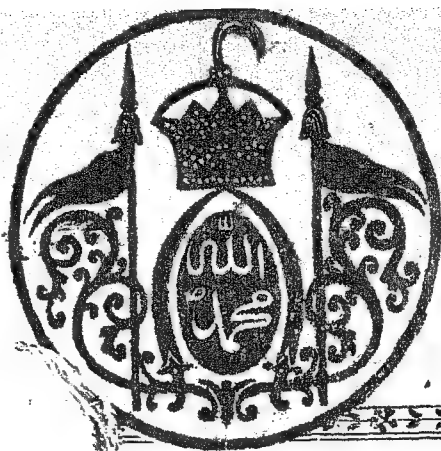
رسوایم کبوی تو خوانده خستیا

خندان میا براه غلط نیستیا

ای آه تا بحشر خنوجت اربنا

باغیخ و ناز پیش عدو نیز میریا

در بحر وصل هر دو حبس کانه لذتی

شامی الزجری

خواهی که شادمان کنی پیش من عربی غیر

نواب پیش یار تو با چشم بریا

بکدخت آتش غم تو سر بر مرا

ترسم که از نوید هم جان منتظر

افسانه داری شب گفتن از تو

روزی که هر کسی کف آورده

بینم روی غم ترا آن زمان

داری سری به من ای در شمع وفا

باشد که تو خوش بینی مرا

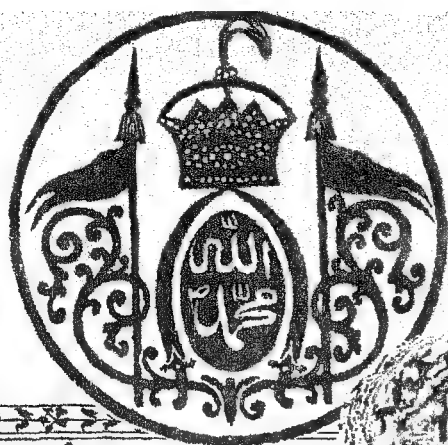
کریکشی بنا بر کوشش من

بگذار زن ای احبلم تا سحر مرا

داوید این دو دیده حسرت مرا

بگذار نیم جان به بکدر مرا

روزی که روزگار در آمد به مرا

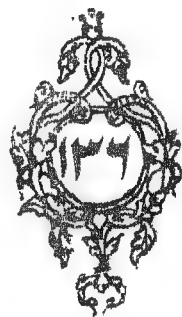

در عهد حبس خانانیه

نواب باش بنجه من مشیر

قاصد زلفت دم تو خبر میدهد
با غلمهای خویش دوصدعه میکند
آتم چنانکه بودمانست پیش
پنهان نموده کرپه جای تو
تا تشش بوصل به بند لب
اشکم مگر پسند قضا و قدر فدا
آماده می شوم چو قطع محبتش

جانم و کرپیام سفر میدهد
یک بوسه در وصال اگر میدهد
اشتب دلم نوید ایشیدهد
صغفم مگر نشان کس میدهد
دشنامها چو شیر و شکر میدهد
کماند رازل و دودین ترسیدهد
صد و عده دروغ و کبر میدهد

پیشتر بر سر بالین من

نومیدم

تا نشود صحبت نواب خلعتی

الزام حشمتی بحشر میدهد

روایت بای موحن

ستم بادای دگری فحش کراش

زخم مژگه گیت که مر موی تن

فردا به عدو نیت اگر و عین و

دی خن زن آن بودم بدری

عمریت که مر شرب شربت

باشید زین بستان باختر

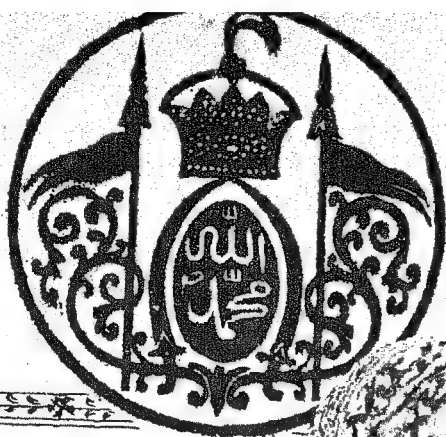
رقصان شن از دست درویش

خواهم نه بوده است چراغ

نغمه سر کو تو با چشم براب

قلم کن و این قصه تا مشرب

مکار

می باش تو ای چرخ زمین مشب

پس شب آید نه نهدار خدا
نواب نشین درسم تنی کمرا

رویفابی فارسی

بشب فرقم ایوس عجم از

بخت من ساخت چون بیدار

مقتب مفتحان دین را

دجسم آمد و بودی خواب

باش بیدار بایلم وز نهار

تو هم مشب من بر اغیار

مکذرا ز شوشت سر کوچه خار

ایدل از و چنان غافل و سوار

شاید آن اثر از غیب بیاید

کریم چون شمع نما و شب بستر

رویت تائی منقوله

مکر امرو از آشوب بلا نیست

بوصلت پیخودی بسته دهم

همی ترسم ز خوی تو و کر نه

عجب بر سا و کپیایم که خوم

نخاه عشق بازان را حن دایا

دل اندر مرکب بستم ز انکه خبرم

کره از لبت مکشایم ز غم

که در عشاق شورم جایت نیست

تو پنداری که در دل مدعا نیست

بحوم آرزو هست تا چاه نیست

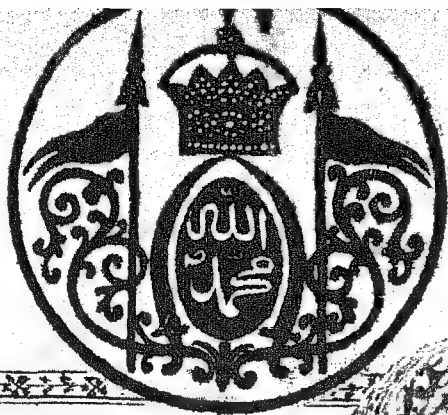
کر محای که در عهد شهادت نیست

بجز فرقت مگر دیگر سهر نیست

تغافل های جانان را دوا نیست

فدایت جانم این بند قیامت نیست

بیان تو که این جسم نیست

ز تقدیرست ظالم نیست

که هیچ آرایش بزم نیست

بلائی عشق ای همه نیست

چون منی را

چه کونی چون نه مردی درستم

قیامت بعد قلم گشت شتاب

اگر خیاباتی اینجا هست حوری

چو جان باشی تو در آغوش بوا

چه مطلب زین که عالم نیست

که در دلهای بان جز جفا نیست

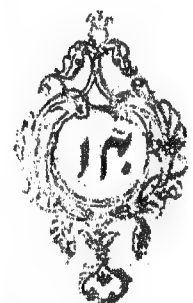
چنان دانی که عاشق را خدا نیست

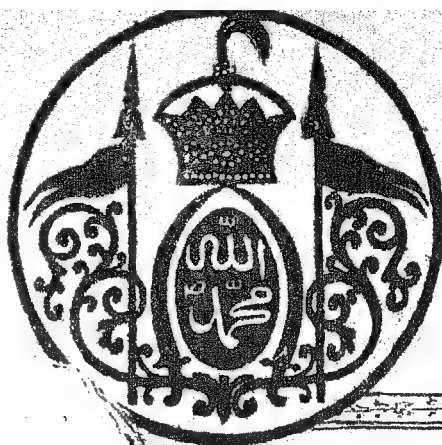
شال مشک و بوازم جدا نیست

و فایا رب عالم نیستیتا

نه تری ازستم ظالم نه تری

مانا تا که محشر غم و دل

شب فرقت چنان آید شیم

همی گوید بوقتِ خواش که

بمه دار و زور و ویاس و حسرت

نماشد که شب و صلی کش غم

شنیدم شام روزِ حشرین

بعالم از غم رشک که میهرم

بفرمان من احکام قصت

شکبی در دلم یارب چیست

که روزِ فرقتش را غم بقا نیست

شب تاریک غم را انتها نیست

ندیدم کس که بر تو بتلاش نیست

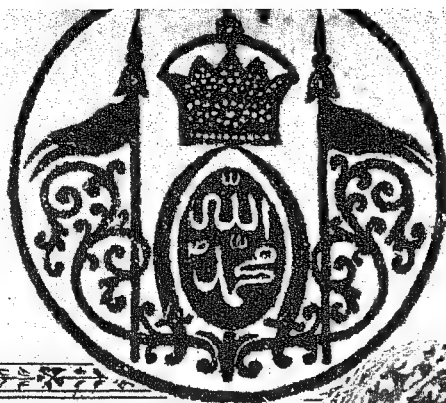
مریضِ عشق را تا حشر نواب

سوايِ صلتِ جانان و نیست

کرنی نیست که در کالین چای نیست

یچ دل نیست که اندر خم چکان نیست

خوشتراز ظلمت شام شب بخت آن تو نیست
آن قایم بهر تو و پیمان تو نیست
مکر آشوب جگر ممد هم پیکان تو نیست
بخدا چنان این درد بد زمان تو نیست
اثر خون کسی بر سر و امان تو نیست

دل شوار طلب بین که تمنا دارد
از چه در ذوق خلش با طپیدن دارد
عیسا فکر علاج مرض غمش
یجهان قتل نمودی بستم باز

این چه دوست که با این همه دوست
نگه نیست که در چاک کریه آن تو نیست

یا بھر خجای تو بعالم و کری نیست
زا کمونه نشینم که بدانی خبری نیست

یا بخت مرار برین سکین نظری نیست
با غیر اشارت کنی و من بستر تو نیست

صبح شامی رسد شام صبحی

مضطرب مشو از خوف مکافات

زمر نیست محبت بدل خلق که او

آسوده نشین دل زارم که در نجا

یار بچه بلا شد که رسوای وقت

بجز زمر نه ناله و نه یاد تو اید

لیکن

خوش باش که در ناله زارم اثری نیست

بجز غمزه ناز تو که پرده دری نیست

تا حشر ز اغیار کسی گذری نیست

داغی ست به پهلوی نشان نجاست

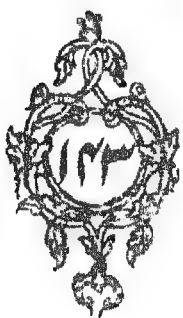
صوتی نشنیدم که در قیاس آبی نیست

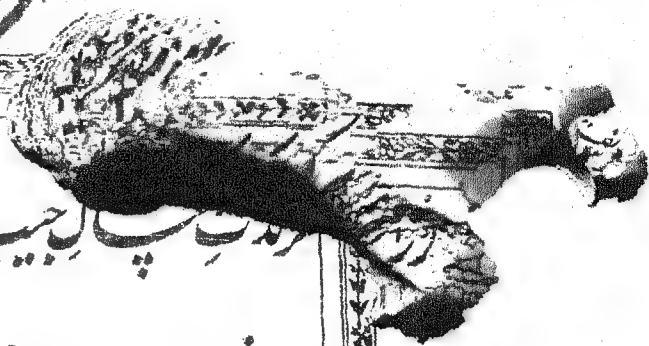
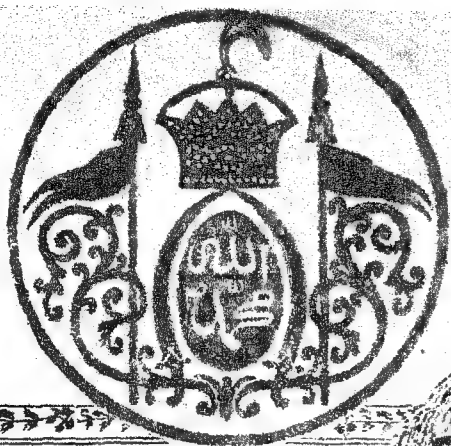
قربان تعافل که ترا از غم تو آید

ز آنکه نه خبر هست که کو یا خبری نیست

دستی که بجز سینه زن نیست

آن دست عدوست نیست نیست

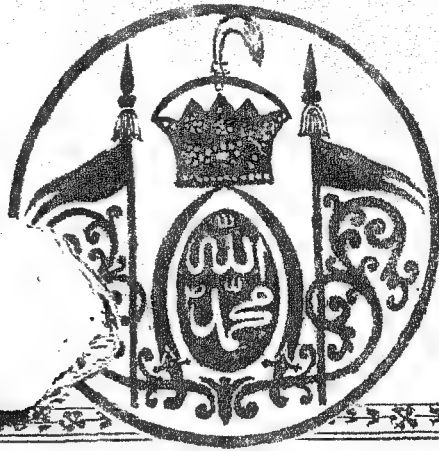

در داکه به تن دو صد نهفت	در داکه به تن دو صد نهفت
بانه که ز تن کی و نهفت	خاموشی تو بر آه شوخی ست
یجا بجهیب پی نهفت	و تنم چمن دکنون حیا
محتاج بخلعت رس نهفت	آنرا که دل ست در سرف

تا دوش به بزم بود نواب
امروز چه راه به انجمن نهفت

مریض عشق تو منت کش میجا	که خبر بد که غم مبر آمد او
بمخل تو که کنجایش دو عالم	چرا برای دو ساعت ششم جاپ

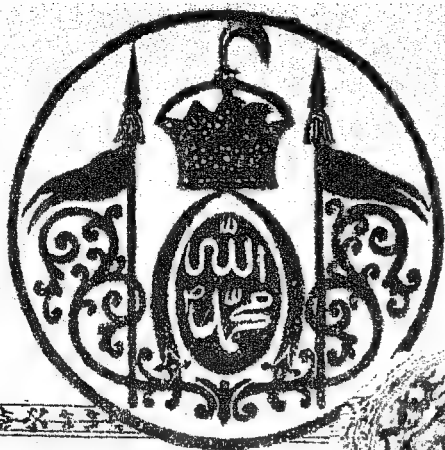
بهوش باش شستی چو بردش زاپ	که سناک راهنم ست این نیست
تو مضطرب دعا یم مشو که دور فلک	چنان بخت که مراد دل آن نیست
از آن نیاز که مقبول حق شد از یو	چه رشهما که نصیب دل زینجا نیست
بر غمبند مد او ای دروغی کن	که این غمبندین مشیت و فروا نیست

نیم سحر حلاقی ح رانوا

شجیب ست ولی در نصیب ما نیست

بکش به تیغ محسی را که جامه کلکون نیست	بین بن از ولی را که بر تو خنکون نیست
خرامت است که صد فتنه میکند تعلیم	و که نه اینهمه شوخی محال گردون نیست
ترحمی که به افزایش شمهات	تخلی که به اعزاز بود اگنون نیست

بجز حدیثِ صال تو هیچ نیست
که کس چو من بفرقت ننمود چون
بدوستیِ جمال تو دشمنی دارم

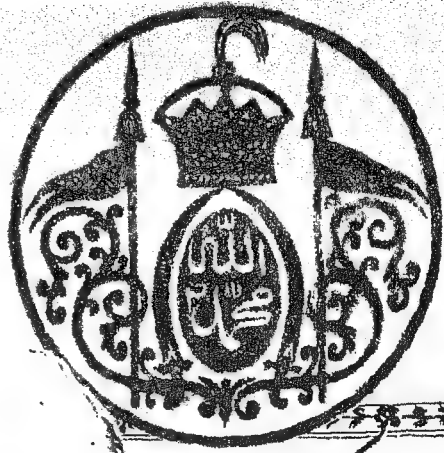
بغشقت تمت عشاق ازین تو ایام
بآن لی که بحسن اداست مقبول
نیست

قیامت پرشیده قتها تو
بلی چو قامت آن سرو ناز تو
نیست

غیر کسی تو بوسیده چو نازان
شادری خو کر جو رم که بدوست
فتنه ناز چو شبست چشم جوان
من صد رنج و ملال تو و صد غم
دلال

دود آبی ز دم تا سر کیوان
شیوه مهر ازین عالم امکان
بهر قلم ز کجین کردش دوران
باش یک لمحہ که صبر از دل و این

برکد شتی ز مزار من جوری کمی

دید چون آب نحر دوز تماشای خست

این نه آن آب که انجمنه طوفان

کر نسرت ز تیرت

کامد آئینه به زرم تو و حیران

خسر بر خیزد ازین دین چو طوفان

بر فلک نشانه و خبریند و سر اشک

اینک از زرم تو نواب پریان

زیر تیغ نه بین فوق تیغیدن با

اندکی صبر کن ای که ازین که مرا

سر بالین بدم نزع رسیدی اما

کر چه صیاد فلک ساخت مرا بی پروا

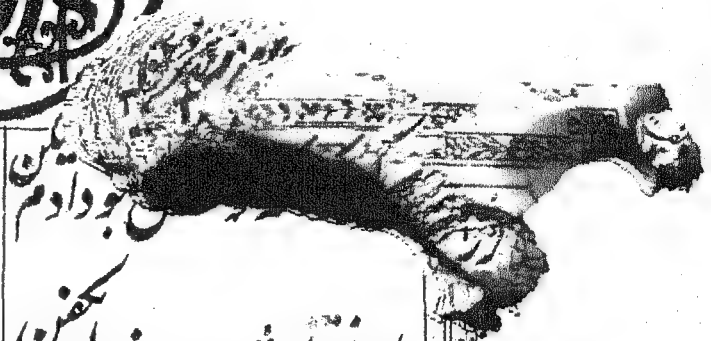
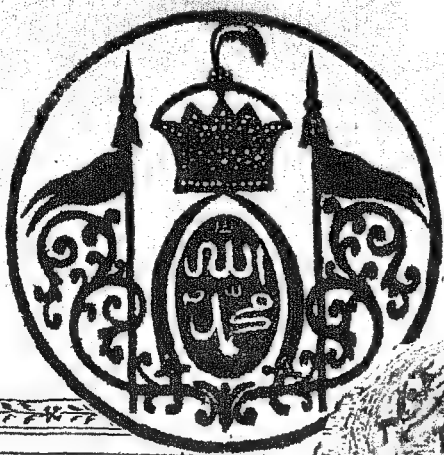
بلکه در دل موس و تیغیدن با

لب حشرت بعد افسوس که تیغیدن با

سر غشم زور ناز رسیدن با

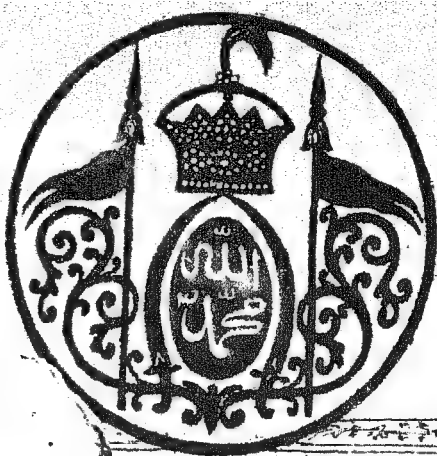
در بوی تو همان شوق پریدن

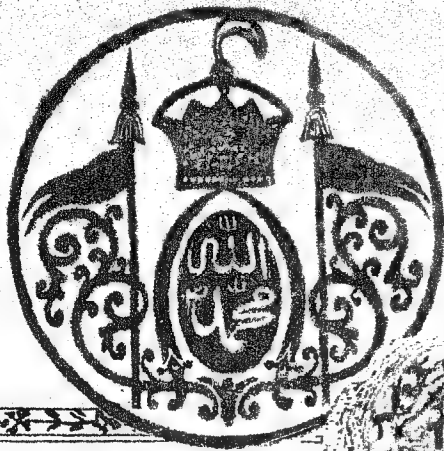
باش حرفی ز زبان نیرشتیدن با قیست	من بود آدم
که سنوزم موس جابیه بدن با قیست	در حد فطر حشرم و شادوم بکهن
از تو یک حسرت ستانه دیون با قیست	فتنه حشر عالم شد عشاق مرا
<p>نواب</p> <p>ضبط فیاد و فغان بی اثر آمد</p> <p>آه کرم و نفس سر و سیدن با قیست</p>	
پس دلت حیا جواب توالت چست	قاصد نقرش شناسم خصال چست
خونم چو ریختی سبب انفعال چست	این شتن من است قتل رقیب چست
در حیرتم که باز مهی خصال چست	خبر بحر نیست از نویسی دل مرا
بتیابی و شردن این با چست	اگر خواهش قضا نه بوده صبر من

<p>مردم زنجیر پس از ازل نایش ^{جلسه} جانست کان قننه حرام و قدیم ^{جلسه} شال وروز بان شایش ^{جلسه} از بر حال منکام نزع و زنجیر ^{جلسه} ال محال اندوه روز ^{جلسه} شمر و جواب سوال ^{جلسه}</p>	<p>دریاب انخوشی من آرزو دلی اشوب یک جهان نه پسندی ^{کر خدایا} واعط نجوف حشر ^{نیا} بی و زیاده ایدل اگر بحسن کسی جان ^{اندو} ایدل هنوز یاس ^{صلوات} ندری و صلاه آنرا که جام برف ^{در بغل} و ساقی ست</p>
	<p>نواب داده دل خود را چون خود ^{ست} پس از بخاشش ^{جلسه} انیمه ^{بلال} ج و</p>
<p>صد فتنه می باله در سایه ^{نیت} شرکانت</p>	<p>پیدا است چه شوخیها از ^{نیت} ز کس قنانت</p>

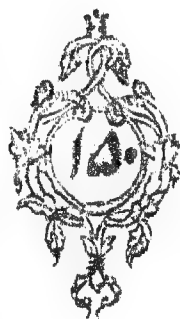
آن ساسکه کیسوان لف پریشانت
این راز نخلان پیدا است سرخی سکا
جاریست دوصد حیوان خون سبانت

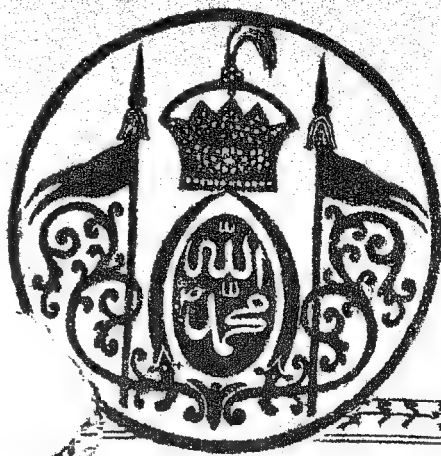
عشاق تماشای خون سخته ظالم
تا غمزه تو دار خنجر کف از مرگان

نقصی کسیه دیت و ز خوش تو
قربان سرت که دلم شربت

که روبرو می ت یک جهان دل افتا
که وقت نزع نکاشش تقابل افتا
که چون نمی برش نیم بمل افتاده
از ان شدراره که آسم بمل افتا

کذر بکوی توای شوخ شکل افتاده
کمی لذت سبل شدن بود آگاه
بتی که شور قیامت بود چه غم دا
سنور ناقه لیلی به بخد می سوز

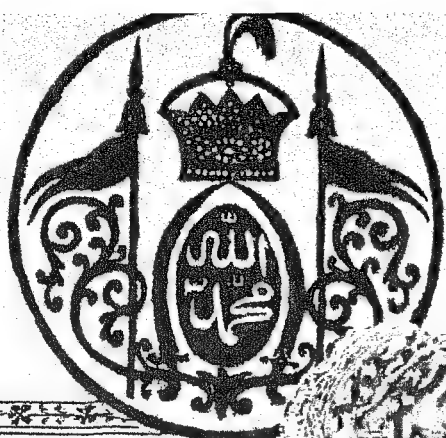

چه سان بول شوم شادان کن عید	بر ویش شب غم مقابل افتاد
سوی صبر نباشد علاج خسته	کنون که دوست به از رائل افتاد
شبی حناک فرارم بی نیاز او	کمان مکن که دلم از تو غافل افتاد
بجوم شوق ز خود میسر مرا نشا	کند از نامه برین منبذل افتاد
همان دو دوست که بر سر زخم نیت	کنون بگردنت ای بت جانل افتاد
به بجز نه فلک آیم شخت ویر غم	که روز وصل چرچهرم حائل افتاد

شنیده اند مکر آمد نواد

که شور شهر به ارباب محفل افتاد

دو بیت های مشابه

الغیاث از جورِ خوبان الغیاث

چون شود حال تو ای کردونِ دُن

خوش نمی گزید سال من پس من

گفت قاصد با تو سه فی ازیب

دور کرد و دور تو هست ای ب

چون بطلبی عشق تو آخوتم

فرصت وصلت کم و شوقم فزون

دارد از بیدار کلین شب

الغیاث از نوحِ بدران الغیاث

چون نمایم پیش زردان الغیاث

بر کشم پیشیت من را و ان الغیاث

من کشیدم صد هنر از ان الغیاث

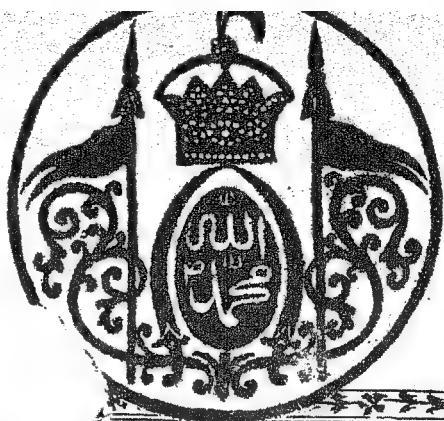
زود برخیز و ز زندان الغیاث

می نمودم در دوستان الغیاث

از هجوم شوق ارسان الغیاث

بلبل زار کاستان الغیاث

صرف فریادت شن نواب

نابکی از جور جانان العیاش

ردیف جیم تازی

چون بخت بان دل می از جمله آفتاب مرغ

گر نشد تار و زهر حشرت سرخ خواهد شد

راست باز این محبت غلط خط است

دشمنیدم و عده دیدار و ادبی قیب

ترک کن این دوش سرور و الهی

عاشقان آفریدند از پی مهر و وفا

از او و ناز و جور و سلم و استغنا مرغ

شاد باش ایدل ازین طول شب مرغ

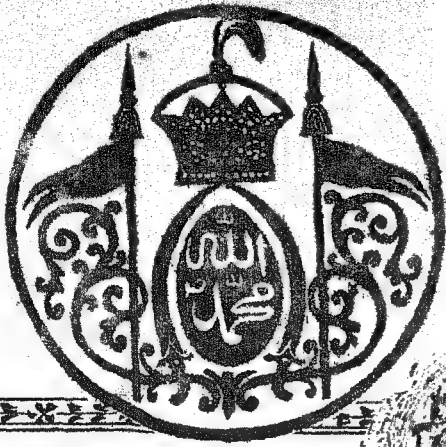
سیکیم غوغا عشق تو ازین غوغا مرغ

بعد ازین ازناهای دامن اصلا مرغ

یا تو بیه ناله و آه فلک فرسا مرغ

در ره عشقش میر و از غم دنیا مرغ

کار جرم است ای نواب جنتهای

می بنوشش امروز از رسوائی خود

ردیف حیم فارسی

کز ضعف نمانده است برین بیابان

یارب چه بلا شد که نیامد قیاح

اندک که نمانده است من نام نشای

و غلی که نبوده است در و ذکر بتای

جز قصه تو نیست مرا و در زبای

سنت کش اویم که نموده است و بتای

دشوار عشقت نبود دادن جان

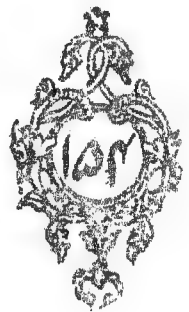
کوین که دارد اثری ناله شکیه

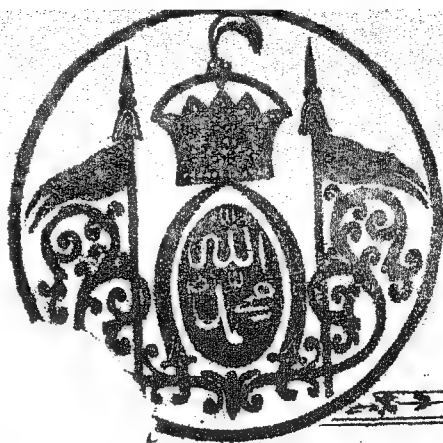
از تقدیر آورد خب نامبر من

و اعطای پسندم بهر خود بخیر

شادم قیامت که که پر محشر

در ملک عدم از لب تو بگوستم

نواب مشوعاشق نموی

مشهور میان ملت نادر دبی

رویت حای حلّی

در صلمت بخشد اثر کرد عای صبح

صبح وصال است شراب نکاح و عیش

نکذ است تیر و شب نهج تو

و چون نیست این شب تاریک و بین

صبری که بود صرف شب غم شد

خواهم که شام وصل تو آید بجای صبح

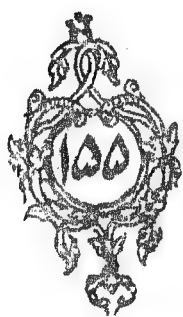
تا شام روز و شراب و انتهای صبح

دریغ عالمی اثر دلکشای صبح

پوشین است زخمت دیده عری صبح

باید شجیب نو پی جور و جهای صبح

نواب خوش بزی که زینب

رود و دوسر و دوسر بهار و دوسر

رویت نای مجله

کردید همچو شهر من لاله زار سنخ

در کوه و دشت ساخته مر نوک خا

چون وی سوری ست خمی شکو

خواهش من مانه بخون سکار سنخ

در بر نموده است لباس آن کما

کردید تار تار کفن در سنار سنخ

آند بهار و دشت کرد کو سار سنخ

خونم می بینم کوی تو کله کون نموده

چون پرتو طی ست همه مر عراز

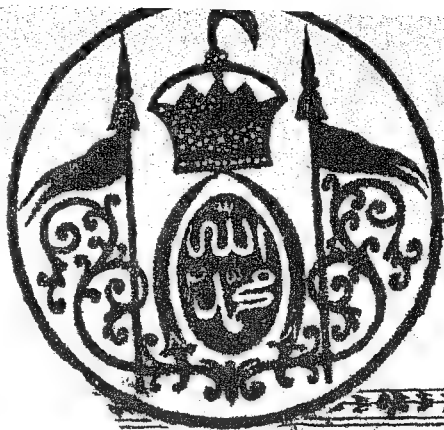
آن صید گیر را اگر این ست و صید

روز سیاه بین بستم بستم

چندان فشان خون مژه من بجد

ز نکی ندشت خون تو نواب از نفا

ورنه نمود همچو چنان دست

رویف دال نهمله

که تمنای وصالیت بدل از نبود

لذت جور خودت بین که دلم خوش ^{شیت} داشت

انزمان باب اجابت بجا و افسوس

بدست که قیاس بجان آید ^{فت}

که بسر که بکریبان کوی بردا

بدل ریش که بر جسم تو صد جان ^{مید}

من از آن روز نه قسم غم عشقت ^{دیل}

مردن اندر غم تو اینهمه دشوار ^{نبود}

آنقدر طنم که هیچ تمکین نبود

که بجز مرک اسیدی بل زار نبود

مگر آن قامت مجوی بر تن ^{نبرد}

دست من غم سوای بیخار ^{نبود}

احتیاجی که نمی درستم ^{نکرد}

که کسی بر سر کوی تو ز اخیار ^{نبود}

رحمی مهاد

وصل شیرین تیراشیدن کسانند

کیفر خواش موشی خم سالی

برمان تو کسی طالب دیدار نبود

از خدا خلد چرخ است مجتبر نواب

نجیاش مکر آن سایه دیوانه بود

یاد آن زمان که شورش آه قیامند

جز یکی بیا تم من جو خوانند

دو قم نحر که در سر کانیتم

کشتی که فاش کرد به آفاق راز عشق

در محفل وصال تو ناخوانده ام

فریاد بخت و شکوه جور بمانند

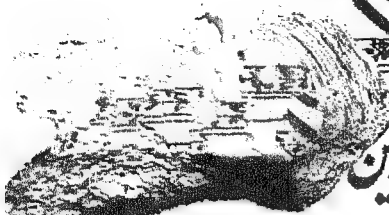
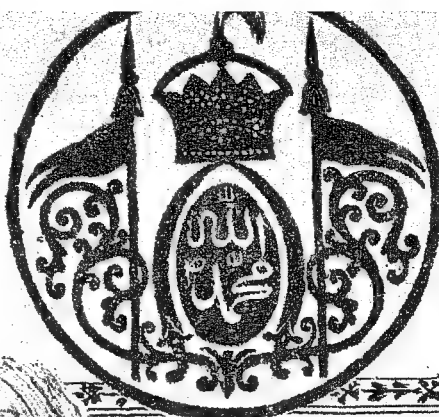
زین رو بدتر شورش آه و فغانند

آن گونه لذتی که بنوک سنانند

جز عشوه تو هیچکسی رمزانند

صبری که بایدیم بدل ناتوانند

جزا ویراین

عیار منیب و غای مرا خشت

ششم در آفریش و دلمابکا فتم

کویا که درد تو زدم صیب بر کسی

دیدم نجواب روی تو از یاری خال

چون آفریده شد شب بجرم امی

اندل نیافتم که لعبت تنان نبو

ورنه جبر سنجی کس این چنان نبو

اندم که از قریب درخا نشان نبو

ایا خیال ستره عنبر نشان نبو

نواب رفت در شب عشرت بخوا

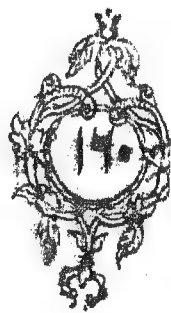
جای خوش آمدش که در آن آسمان نبو

آن بود دست بوالهوی و سبب نبو

او سدم رقیب به آزار من نبو

دستی که در کشاکش جیب کفن نبو

جوری نموده که نخروده است آسمان

ورنه مرا سوای کل و سترن نبود

دوشینه دل زلف شکن و شکن نبود

دریاب کو ترانه بسنج چین نبود

آن ذوق و لذتی که بدار و سن نبود

در تنگی دها ن تو حبا ی سخن نبود

این فتنها بجز و شس چرخ کهن نبود

آن سنج دین ام که به بیت الخرن نبود

صد گونه حسرتی که بحیب کفن نبود

ناید شکست خورد و براه عدم

بر ناله که جب نمودی کل پکا

برداشت دل عشق قد و کیسوی

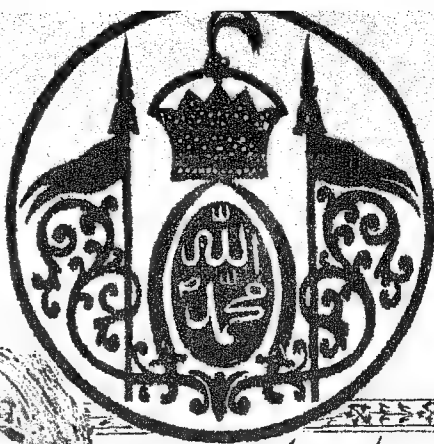
رسو نمود خنده تو ورنه خلق را

تعلیم کرد غمزه تو ورنه پیشتر

یارب تو آمدی خبیالم که ذوق

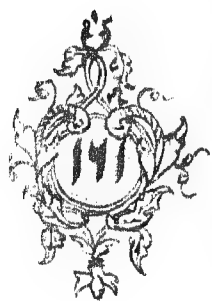
یاب جلوه سحر شب بجزت من نبود

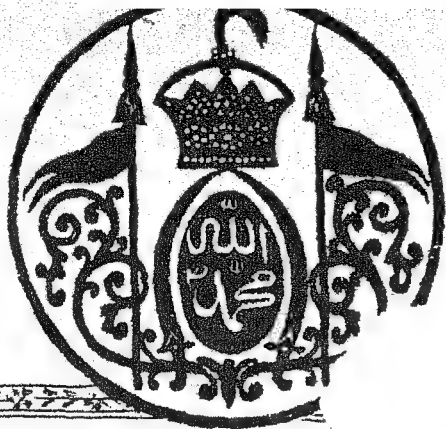
نواب را بزم تو بستم تمام شب

بودند ممکنان مکر آن خسته

عیادت بطریق ستم شعاری	که روبروی من از غیر شرمساری
نزار با الهوسان بعد بنجاک شدند	سیه مرا مکر آنکس سو کواری بود
سپاه غمزه بتوفج غم بنشید	فلک به وز ازل ایچ شهر یاری بود
توجہ اتنی ای سنگدل اندازی	از آن یاکن مرصیت به شمای بود
دین حسرت بحیب اید بخون کرد	دل مرا که در اج سار میزدی بود
به قبر گشته ناز تو فرستم دیدم	نسو جان دش و قفا و زاری بود
منان که لعل لب یار بود و من	دی که شوق مرهم جان شای بود
سحر باض غم رشید از آن غم	که دوش بر من آن حصاری بود

سررسل عشرت شکسته نوا

بگو که دوش ترا این چه بقاری

لیکن ای صبر بدانی ضرور بود

در قسمتم همین دلکب ناصبور بود

شاید که آستان تو از شک طو بود

از جلوه ات بعقل قضا نام قبول بود

تا بوی کسی که زناش نفور بود

نش وقت واپسین بکمی می خورد

آن اضطراب دل که مراد خور بود

دور از تو ماندن از دل بیای بود

صد عشو و کر شمه با و داوخی

از بجن کشته برق تجلی حسین من

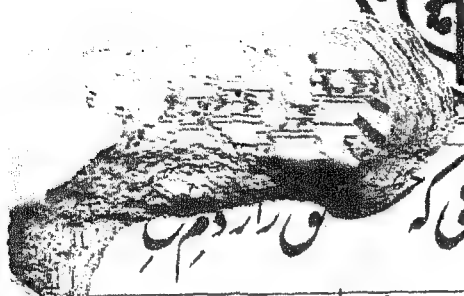
صبرم نداد و داغمت دور از دل

در کوی تو بدوش ملائک سیده است

شاید نیامدی بسرخشته زناز

و غنیمتم نصیب عدوش شد نراز

یک نامه ام به نیم نفس آشکار کرد

خونی که

من را در دم

نواب حال وصل نشنیده

بر جانش آفرین که چه مرد غمخوار

کای دلی برند و کهی قصه جان کنند

جمع اند عاشقان سر راه رضا

کردم ز راه مصالحتی دعوی دروغ

این جور دیگر است که ترکان قتل

ای کریمه وصال بعشق تیره

انانکه از حدیث عدو جان بیند

با ما اجل نکرد که این لب کنند

میرند یا زیند بکوتاهان کنند

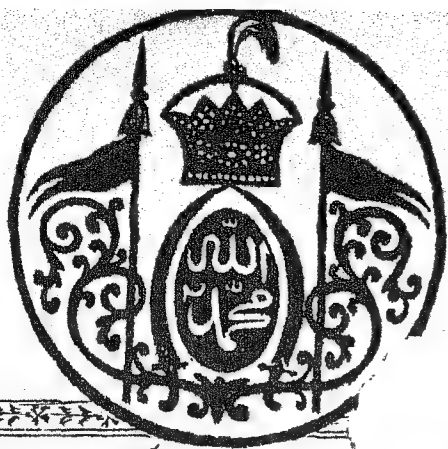
ایوای کر صیبر مرا امتحان کنند

گیرند دل ز دستم و غرض نهان کنند

بگذر طاقی که شب غم فغان کنند

آه از دمی که با تو بهاش کمان کنند

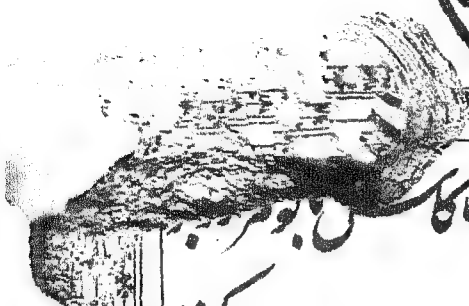
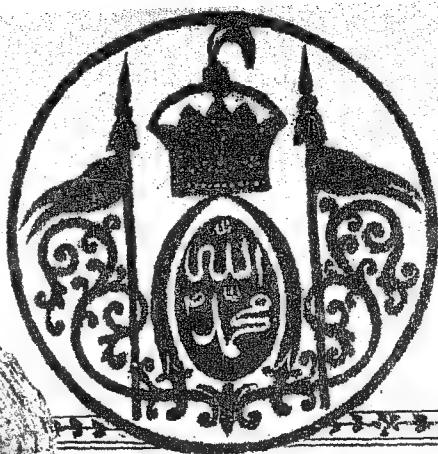

سین رس چاک نون بکذا ریک دو جور که رغبان کنند

نواب زیر خنجر بیاد و نم زد
صد م حرب که اهل و فایمندان کنند

یاران چو بدیر و حرم حشمت کنند	آیند و در حرم دلم دیدار کنند
بوی محبت تو دمد از فرارین	که حناک تربتم پس مرا کنند
جمعه است محتسب و میکده و	تا میکشان باده حرا کنند
شهر منم به پیش ندیمان نه	تا چند پاره سازم تا کی کنند
یارب بحیرتم که چه سازند وصال	آنانکه روز و شب بفرق تو کنند
جام فدای عالم هستی که میکشان	در برم باده از سر زاهد سبک کنند

کامی لاف مهر و محبت زنجیر

ای بس عجیب ز عریده جو یان که ^{ظلمت}

بیخود شد به بوی گل مرقد ملک

آنوقت کاس بس به سر جگر

برد وستان خویش برای عدو ^{کنند}

آه از دمی که این دل پر داغ ^{کنند}

نواب ربابش به ادای ^{کنند}

صد جان و بند و جلوه ^{کنند}

دش ورس که این مژده بتان ^{دانند}

کل که افشانند برت که مبارک ^{دانند}

از ازل کشمش محنت و ^{دانند}

روز محشر عوض نامت اعمال ^{دانند}

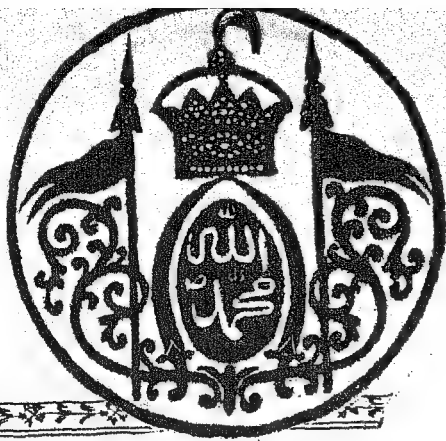
که شماراد و جهان ندی ایمان ^{دانند}

عند لیبان بد و صد نغمه ^{دانند}

بهر آرایش کیسوی تو فرمان ^{دانند}

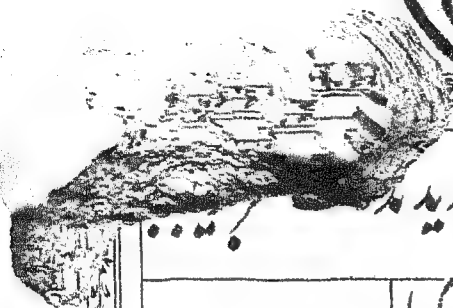
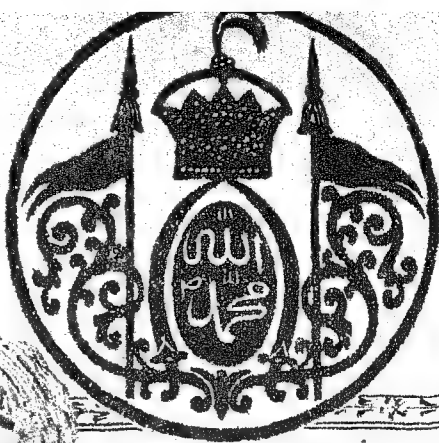
پاره چند ز صد پاره ^{دانند}

موند زنا بعد عمری برست خاک شدم سحر خا	چشم خواب مر خواب پیشان داند اچنه مرغوب دلم بود من آن داند
	دی بیاد تو می فت بکاشن بوا بخرامی که دو صد ست آ جان داند
مستکانت نه مین حسرت مان داند بهر آیش دوس شنیدم که ملک آن قارم که بصد خسر جنبید جا بر کی یافت مقامی بقیامت لیکن عاشقانت زره شوق ببار ازل	بلکه در عشق تو اندوه من را و آن داند پارهای دل پر خون شید آن داند نارستان یکی جلوه خرامان داند بخت بد بین که مرا جانب زندان داند نقد دل داده متلع غم هجران داند

زاهدان نتوان گفت مراقب بخدا

چون بدید در

بود نواب همان خسته رفت کویا

از سر کوی با حال پشیمان

تا بر رخ تو ساله عنبرین بید

بر خاست خاک من ز ند بوشه کاب

سرگرم شیون اندر چرا حلاطان

روزی نشد که در شب جگر تو بوم

خواهد شدن قیامت بجز روز

از غلامه حمیم پیراغان مکرده

اتم ز دل بذروه عرش من

آن شهسوار حسن چو پرشت من

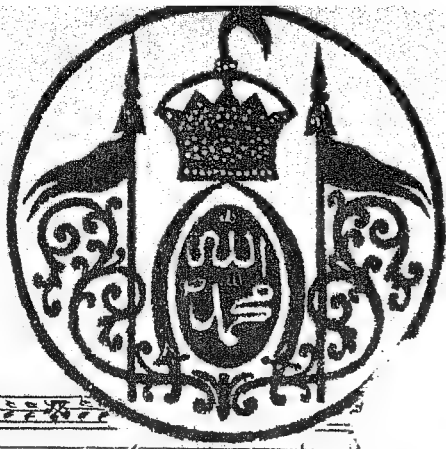
شاید که ناله ام سپهر برین

کانیک ز مهر آن سنم و نشین

با این حسنه ام باز چو آن نابین

افت حجابم از نفس آتشین

در سبب بین مری و قتی که نوبت بدیم حسین

ازین پرس قصه اب جان

برخیز و خود بسین که چیران غم

که آثار اثر زلفاق چون مهر و فام

شن عمری که اوس بن آن طربم

که این تهمت اول حفاک و نجم

و ما نم بسته خاموشی چو او قحطم

پی ویرانی کون مکان یاقی نرم

که در حجر سپهر بگونش تلاطم

مکر شب عانی از دم برخیزم

چرا می که میجوی نشان جان

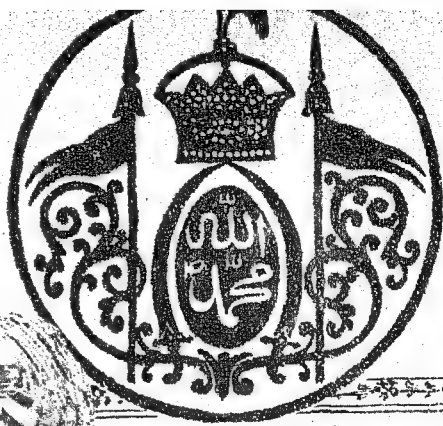
تصلم بر شهاب از دست از طعن بدنی

مخواه ازین بوزخ و دیار آب

شرکی که تو قدرش ندستی

که این تشنه لب سال و صلاش

چو بعد از من با جوت من هر روز	منم آن کشته عصمت که صد مرتبه از دست
اگر نایب من در باغ مرستت نم شد	کریا جان پاک شد مانند گل مرعیبی
در شکست ای نواب کارشیت حرا که دوش از یک کاش خا طرست تو شدم	
که تمی سم با بخا نیز حوری کین شد که جرم عشق خوابان سرائی اینچین شد نزاران نکاحست درگاه پوین شد اما جلوه آن سلی محل شین شد	بخش از نوید خلد جان من خیزین شد اگر صد خنجر نازم زدنی ل نمی خیم همین یک سگسی ظالم نه پنداری عشق دوش نوزنک طور چشم من منجوب
دهم بل شدن نواب چندین جا گفته	

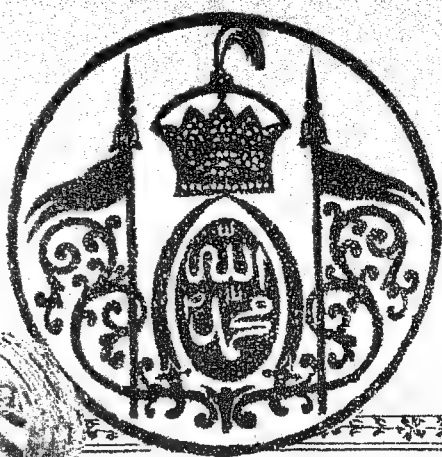

به برتو اکنون جای چندین آفرین باشد

تا بکیسو قوی این پیچ و شکن خواهد ماند	بجهان شورش آشوب و قتل خواهد ماند
مروم و خاک شدم بار خدایان عشق	تا کجا دست گریبان بکفن خواهد ماند
بکاستان بکشایم شیم احیای	ورنه در دل سوس سیر چرخ خواهد ماند
دل بتو دادم و نک نمنم و دم بویای	که یقین نهسان در بر من خواهد ماند
ممه خون سخت کردم تیغ زان نهم	بدلم ناوکتی تیر فکن خواهد ماند
باب تو به برنج کس نخشایند که	بجهان تا چو منی تو به شک خواهد ماند
لب شیرین کسی کر نمکی بحیث نهم	لذت شکرش کوش بدخ خواهد ماند

آه بخشیده بی حساک شدند ای بویا

تا کی که در شراین چرخ کهنه اند

تا کی ز تو ماند بدل من جسی چو	رحمی که نماده هست چرخ جسی چو
از حال اسیران خبرم نیست لیکن	آویخته دیدم بکاستان جسی چو
تدبیر بکن ناصح شفق که بر آید	در وصل محبت ناز وی از ماسوی چو
برقی ممکن سپنج برین خانه	نش ساخته بسانم پس عمری چو
چون بشود احصای آسمان الهی	در شهر نباشند چو فریادری چو
ضعفم نه چنان هست که خطی بگویم	قاصد ببرد از رنگ رخ هم چو

وی قافله به تیر نواب می
از ناله شنیدیم صدای جی چو

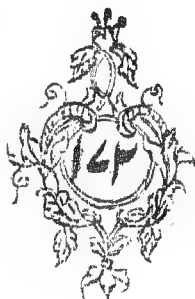

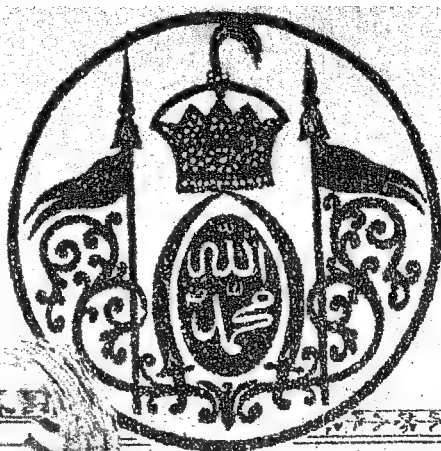
ردیف ذال محبه

ای عشق لعل زنگت از می حُسن لَذِیْنَه	بو سَه خوا هم سَه تو چون بادَه کوثر لَذِیْنَه
غالباً ناخن بدل دیا و مرکاب کسی	ورنه نبود نهفت در زخم دم خنجر لَذِیْنَه
لذت آکین ببله خوابان دهن سبایی	ست سرتاپای تو چون مشکیر لَذِیْنَه
قطره از خون شیر نیم درون خم بزر	تا شود ساقی شربت بلخ ستر لَذِیْنَه

آمدی و بردل نواب پاشیدی
 آن نمک شد در دهان خم چینی لَذِیْنَه
 ردیف رای نه سله

بعثت یاختی جاشاید اندر خانه دیگر	که خستی جام از شب تهر جانانه دیگر
----------------------------------	-----------------------------------

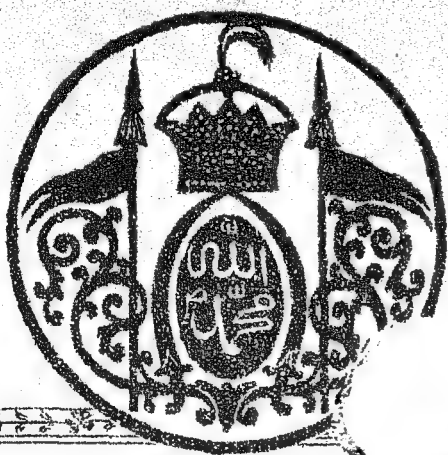

بیک اغزین بایت جهان شد و نیم
 دلی اول با و سپردم آخر کجا
 روا باشد که خود را و شمار مرمان
 به خسر از حساب می یجویند ^{اکنون} در نیم
 بنجد ناله ام و تنگنای جهان باز
 چو میگویم ز درد حبه بر باغم مرگ
 چو بر خود دنبال در کافور خواهد ^{فت}

سرت کردم بوی سحر
 کرامت کن خداوند دل دیوانه
 اگر پید کنی ناصح چو من فرزانه
 فدایت جانم ساقی بن پیمانه
 بنا کن از برای لوحه ماتم خانه
 همین یک داستان تا کی کوفت
 دل حشت طلب تبر ازین ^{دیگر} برانه

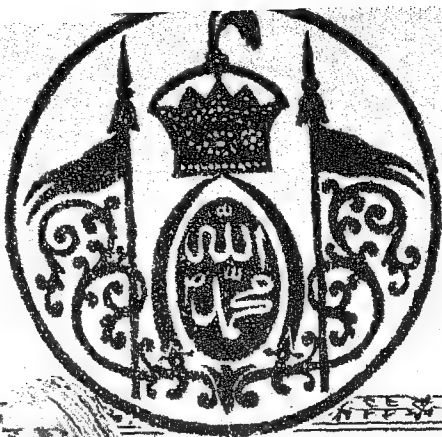
چرا نواب نمکینی از ان عیش پرده
 بده انصاف ازین دیده باشی خانه ^{دیگر}

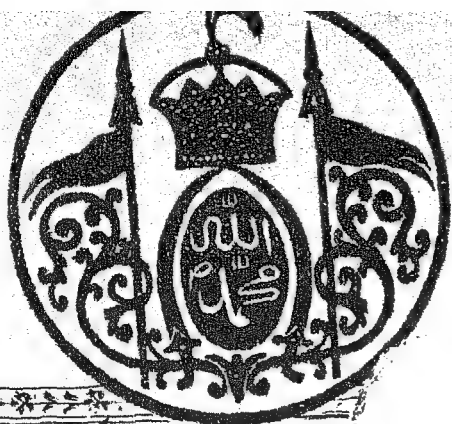
یک دست بدل بر نه دوستی بگردا بستان من اینجاست خردین کردا از دوش فکان لف و فنی پاد مینا بختی کسیر و خم باد و باد ای دشمن جان من کت او شام و تو نیز دل از پرشش این واقعه بداد	درین می سیال خبر دا مختی کمرست اینده شام سل ترسم که اسیرش نشوی چن پیشی مشغول صفت کوثر و مشکوی از بر مست است عشق رخ تو دل ما چون غیر بیان آن از عشق تو بخت
	خواهی که شود حشر و کدر صفی شمر نواب بدل نوبت و آبی بگردا رویت نه ای محب

باقیست لوح تربت من جهان منو
 کردم نثار عمره اوجسان لیکست
 زخمی دی منتظن جرم دیکم
 زاهد بدلق حشره عبت نازینی
 یک عمر از نمودم دین طرفه ساد
 صدره قهر از بر خود را ندیم و لی
 روز خرابشام رسید و ز بجزایا
 باسد که در ساق تو ای مست نازین
 جوت اگر تمام شده تنکد لبا

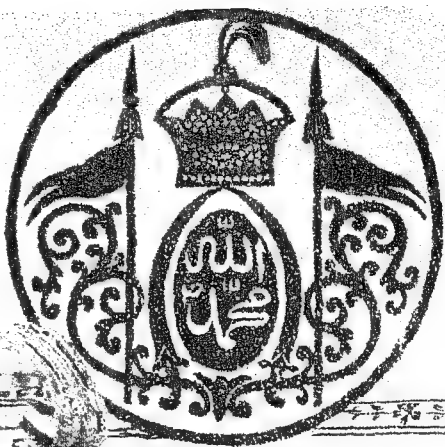
آن ترک ظلم دوست من بجان منو
 رجمی که هست سهل تو نجبان منو
 شوخی ز رفته پیش تو دامن کشان منو
 دارم و کرمی دزآه و فغان منو
 سرم از تصور لطف نغان منو
 ناکفته ام تمام کی استان منو
 چشم ندیده سرمه آن استان منو
 باقیست بھر گشتن من بجان منو

بسته تو عشق از ازل که
اگر نه ز رسم ره عاشقان سنو

مکه کوئید با قضا امر	روز بھرست زود امر
دی بنوعی نه درام شود	دیگری بر تو مبتلا امر
ای شب بھرا ز بهمان گم	که بود روز وصل ما امر
غم نه در مخور بیار	ساعز بادہ سا قیا امر
شب عیش ست یار می آید	رحم کن رسم ای قضا امر
شب وصل عد می آید	خشر بر پا کن خید امر
مدعی را به شہد ستم شتی	یافتیم از تو خونہا امر

و عین بوسه او و بازند

و شب رمار و احیا امروز

دوش در کوی نذاویم

آدم بجز عذر ها امروز

کس نیست در این داندای تو آب

جان خود را بکن فردا امروز

رویف سین محله

دبری گشت قائم که پیرس

عمره ساخت بسم که پیرس

در فراق تو ای بت خوابم

حسرتی مانن در دلم که پیرس

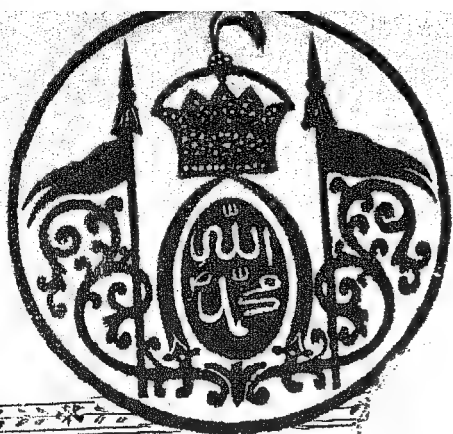
تو چنین غافل که نتوانست

من چنان تو مانم که پیرس

انفت در خط اشتیاق مرا

شست خوانا به دلم که پیرس

کامندی کرده بچشم که پیرس	هم پستی با
رفته دامن و تالم که پیرس	دوش با طسره حسرتی از دست
شد بطسری مقابلم که پیرس	در ره عشق صد خرابی با
دوزخی کشته منظم که پیرس	چون توفیق بحسنه اغیا
صدت مست بردم که پیرس	چند پرسی که حال دل چو نیست

دوش غاب ناله ات چندا
ساخت رسوا بمحکم که پیرس
ردیف شین محمه

چشم ترا قتل من احسان بش	بهر من از کرده پشیمان بش
-------------------------	--------------------------

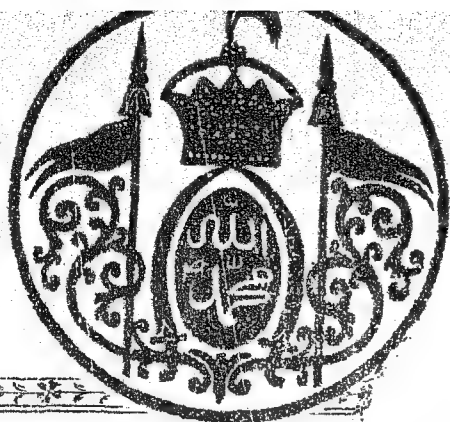

خاک در آست محنت ار شو
 مست شب وصل من ای آسمان
 خون مرا بخت چو رفت ار تو
 گشتنیم بر زده دامان سیا
 میروم از خویش کنون انجمن
 نیست کسی که تو کشد انتقام
 کافر عشقت چو بخواند کسی

تاج سر حجب بر سر من
 باش حجابی خود گردان مباح
 بعد من از غم نزنه امان مباح
 بهرت اسیر کبریا مباح
 در پی آرایش ندان مباح
 چون کنیم قتل مرسان مباح
 در گذار از دین و مسلمان مباح

ناز بکن بول نواب بخش
 برخ و رلف نیمه نازان مباح

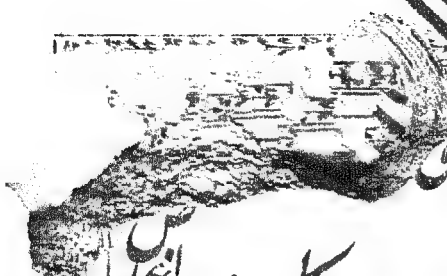
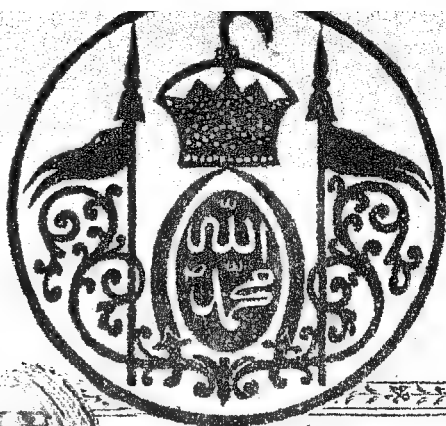
دیف صا و مملد

وفا چو شسته پندت بکن با خلاص	بنامسان جهان مکنی چرا خلاص
نسبت نکه التفات تست پند	و کر نه این دل و حشی بحبا خلاص
چرا صبر سازم که طبع حیل که	نموده است شب وصل با جفا خلاص
طمع مدار که دور از نزار فرنگ است	زخوی عسر بدو بیان شوخ تا خلاص

غم و کون نسر و آیدش بشیرا
 مگر کسی نماید بدار با خلاص
 دیف صا و مملد

عمر باشد که کنی ازین و سپهر انعام	لکن اکنون بفرستاد تخم انعام
-----------------------------------	-----------------------------

کروش نرم شد این ت سید و کجا

دو حسن جهان پتو حبس کیشی

صیدت آن نسبت دار و موس

کوش کن پس مرا دیدن ^{عشق} لیاون

غیر میاک شد اند طلب افت

بکن ای

کرد از حسرت من کایت تقدیر

میکنی بجز پر کشتن نخیر ^{غنم}

تا تجا از ره اندیشه بدیر ^{غنم}

مکن اکنون و ناز و تقصیر ^{غنم}

با خبر باش من ریا و فغان

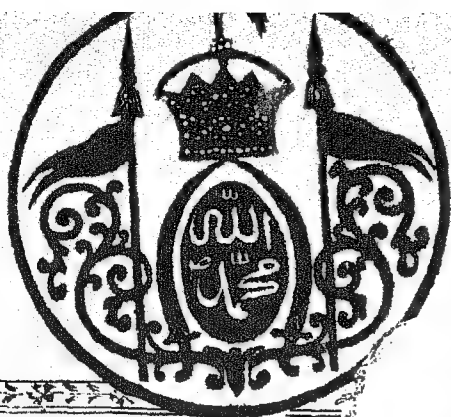
منما از اثر ناله شب ^{غنم}

رویف طای محله

یار ببحیر تم که رساند ^{خط}

یک قاصد ست پیش من ^{خط}

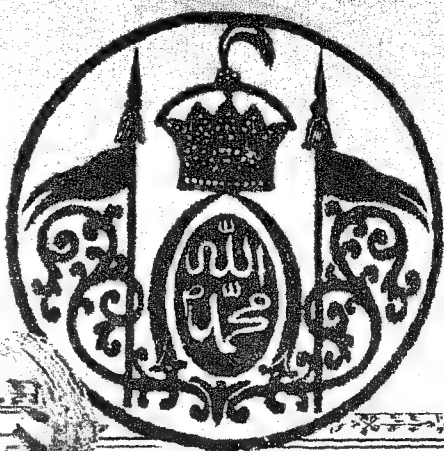

مستحق و مستحق
قاصد بشوئی تو من بانی
بشناس شرح مسلمانی نامه بانی
اوراق نه فلک گرفت بدست
پیدا کند مکر بدل تو ترسی
دادند دست علم روز حشر و
صد خار غم خلیده مراد ^{جگر}

کا ورده است نامه برین ^{خط}
در جوش اشتیاق نوشتم ^{خط}
از خون نوشته ام بسوی آن ^{خط}
انشا کنم بتوزره اختصا ^{خط}
تحریر سازم از مره شب ^{خط}
دادم که آید از طرف آن ^{خط}
تا بر دسیده است بخساریا ^{خط}

چسبان نمای بر سر لوح ^{خط}
نواب بعد من چون فرستد ^{خط}

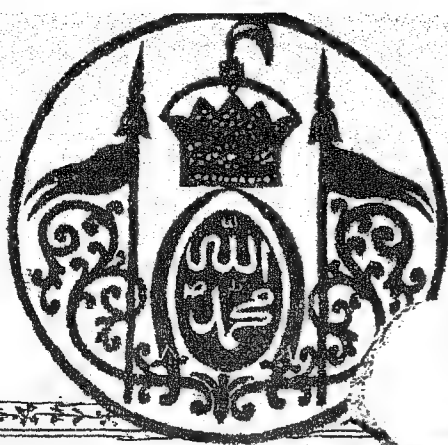

ردیف عین مسمد

می نمود اول مفضل جلو چاهان شمع	سوخت آتش سحر مرشد و آتش شمع
کر به بنید ساعده نور سیمین نکات	چاک ساز و حیب شمع پند و آیه شمع
عالمی از دو دایم شد سیه ای بن	پرده بردار و بکن روشن بجز کاشانه شمع
تا بزمیت در کن جا کرده اکبر غرور	می نماید عسری با سافیر و پیمان شمع
شرم دارد و در شب وصل آن مجنون	زین سبب دشمن نهیامم بخوان شمع
چون نظاره نخست تو نبود عجب	کبر میر و از حسد در کوه کاشانه شمع

تانه بنید سیکارن اگر آید شمع
خیرای فواب و کناموش در منجا شمع

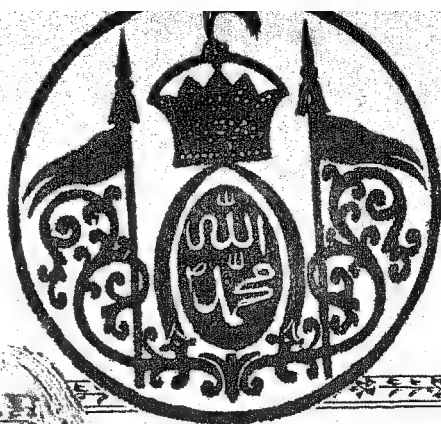

ردیف غین محبسه

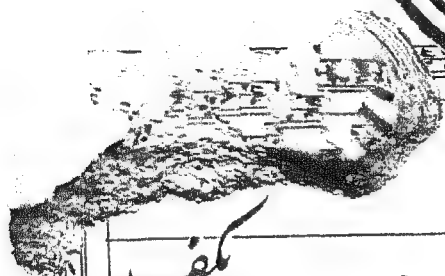
باید شدن برای عدد و پاسبان باغ	آنکه کلمه طرفه اوئی میان باغ
کردیده است رحمت حق بیان باغ	ساقی پرند نشسته فکن بر زخم کباب
خوانید و بروی کسی داستان باغ	شاید سواى شوق بیا و بزم
فصل چهار و سبزه آب و ان باغ	زود آهپ سلوم که بیک تهره
زامنک چنک زمره لبان باغ	خوش آیدم فغان اسیران دام
آمد خزان و نسبت کنون نشان باغ	دیدم بستر و دین چو هجوم کل و سمن

نواب نوحه خوان کند و چون بجز تو
آنم بین پسیدن خان و شان باغ

رویف فا

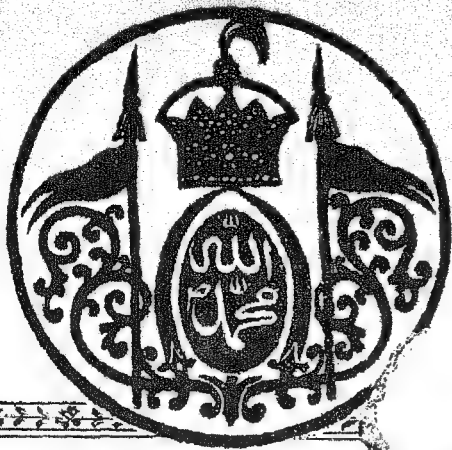

تا کی باشم بامید شهادت
 بخت آنم گو که در خلوت تو میکشی
 دی بجرم میکشی از سجده رانده بان
 عاقبت خاک خود اندر چشم انداختم
 بهرند آوردم اما بحیا با برادر
 چون جدین تو عرق آلوده پندتم

مشری نبسا و باز آب سرم بکف
 مست و بخود کشته آرم کیسوی لب
 یافتند امروز بر سر مرا ساع
 دادم بهر مین این شست خاک
 دل بدستم نیست دارم کویا اگر
 ماه رخسارنی ست در بجهان کمر

با اداهای خوش مشب دیدم تو را
 زلف شوخی در کف جام می

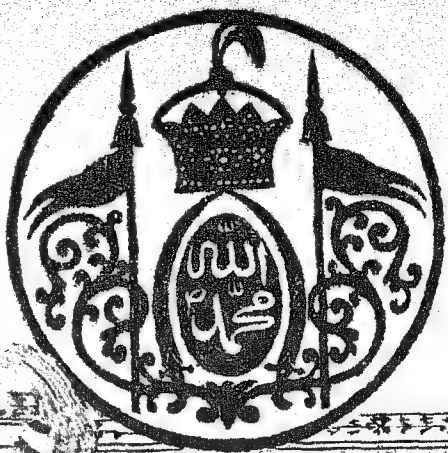

دیف قاف

خوشم شوق وصالی سحر تاب	و گز نه نیست کسی طالب غدا
تو و بد اون یک سده صد هزار	من بخاطر من کین جهان حساب
بفرقت تو ندانم که حال غیر چه	مرا که دل همه خون شد ز سحر و تاب
بپر لنت خواب از قیب و هجران	که نیست خواب چشم من عتاب
ز آفتاب قیامت کوی ای عطا	که دیدیم بسی سوره التاب
تپیدن مملو غش غش خاکین	نیرسد بادا با سوا اضطراب

نویس بجزت را بر فرازین نوا
که نیست هیچ بلا بدتر از عذاب

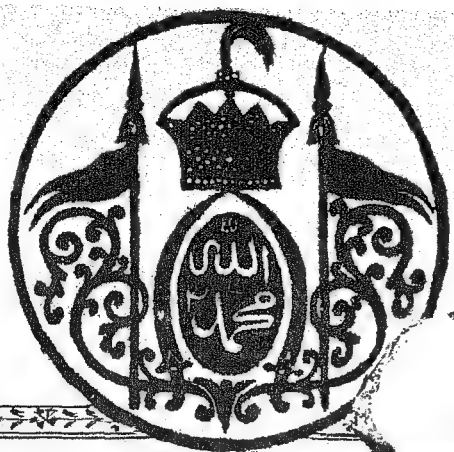
دیف کاف تازی

ساز و جواهر باماتا کجا فلک	آهی کشیم و جنگ نمایم فلک
کردم فدائی بر آنکه نشان	ز آنکس که ساخته است با و یک فلک
شاید که یافت نصرت ظلم و ستم تو	بر پامود و زخم پر این فلک
روزی اگر بنزد آئی بخانه	کرد و به آستانه من جبهه سا فلک
این فکری بس که چو شتی قریب	کرد از هر شک مر ابتدا فلک

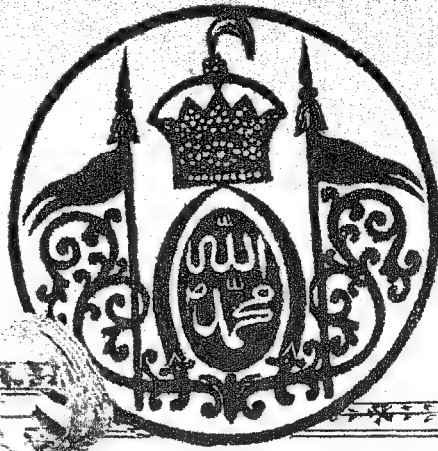
نواب پرسد از دل زارم آن پر
از شک من شود دل جان فلک

دیف کاف عجمی

<p> نبود ورنه به از من هر چه بخواه شب وصال چون برت بکیرم ز راه دوین شست آستان نعوذ بالله اگر برشم دل آنک که کشته از سمت جابهر دو عالم که نیز بجز آن را از دلم جدا باین که شیشه ناموس چوین دیم </p>	<p> حرم است بر بود دل بصدیر فرو چکه عسق از تو زناک بحیرم که چنان تیر قسته میا چو قصه آه نمودم قیامتی بجا ز قتل میجویی غم مخور ولی شدا مباد آتشی افت بحسبم ناک شکستیم هر محسوب بینا </p>
<p> صلح کی کند آنک عاشقان پریشانی که که آتشی سکا </p>	

روین لام

تا چند و اعظ و قری از وصف بغل	روزی هر منبر بر آئینا و ساعده بغل
روزی که شمعن لب بر بکره چشم ای	ایکاش من میداشتم آنز و جگر بغل
دل نذر زلفت که ده ظلم شایسته	مانده هست محامد این پرورد بغل
یارب ندانم تا کجا سرشته نازش	اگر که باشد روز شبنم رخسار بغل
کشتی چو بارانی سبب سان از پیش	بهر جوار قتل خود داریم محض بغل

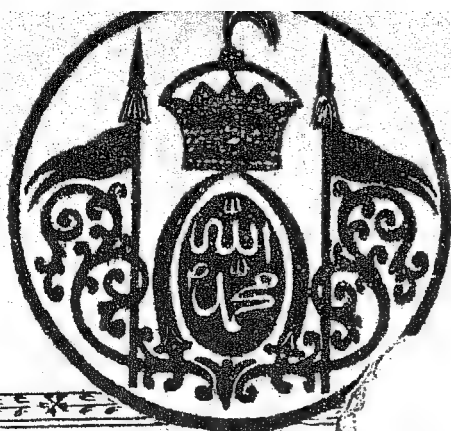

دی بر سوالی شسته نواب جهان

امروز دیگر میری از شوق فقر در بغل

جذبم نه خیانت سست پریشان بادل

کریتر جگر دوز تو پران رود از دل

وہی ہے جس نے ان کو دعا کیا

صد جان مرغی سزده جان تو

آزادی این بود شوق سیری

کرمجو کھم یاید و صاشن و تنک

یاغیر مکن رسول از ره شونجی

تا چند بود و بسمل تو منتظر مرگ

در ذوق اجابت سیرقصان ازول

سختی که زوالم غم جبران رود
از دل

ایوای کر حسرت زندان روداد

ازول
یا رب غم عشقش کی عنوان بود

دل
مکذا رکہ خوانا بہ چو طوفان رودان

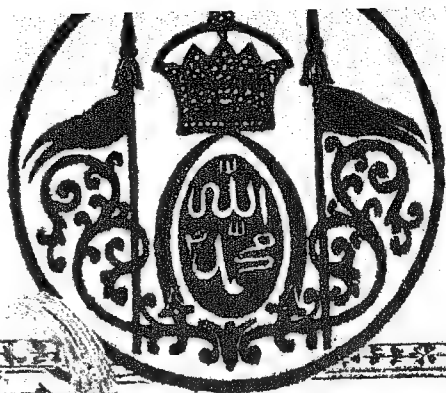
زخم دگری تا مقربان اول

نواب برقصدی از مشرورہ صلیب

فریاد اگر عہدہ جانان و دل

بہشتی دلمِ حُسنِ وہ کبیری بلبل

دوخت بهای مرالطف اسیری

لرزه افتاد بجا کم ز نوایت یار
 بجی نیست اگر مثل تو هست شو
 سالها شد که بجنج قفسی است
 شرط عشق است بسوزی خاک شد
 یاد کن یاد ز نخست دل خون آلود

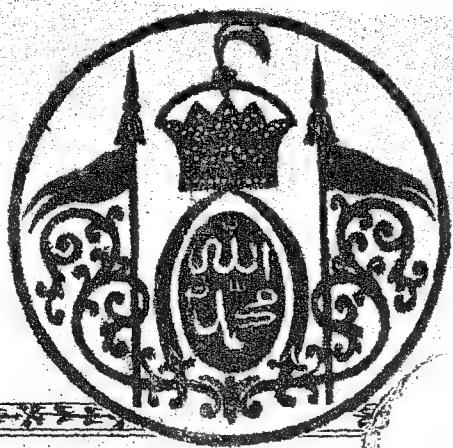
پیمو من در رسم اندوه بیری
 بسرو غم زلم روح نظیری
 از من آموز ره در رسم اسیری
 نزد من چو پیر وانه حقیری
 بر کل کل چو منصب بر کیری

بوی عشرت ز گلنیش شنیدی
 یا چونواب باندوده اسیری

رویف میم

بهر آزار تو سز در گنجی
 و الغمیه شوم پیش تو فریاد

بهرین یار با صفت

بچه شوق آن ام پیش می آید دل

جلوه موسم کل باز خدایانجا

شاد شد خاطر اغیار و صولش منم

غیر را خاک نماتا بنفشام بر

گر شوی رنج زنده یار تو قرار غم

و هم بمل نخی جانب جلاؤم

باش یک لمح که نشینم و نسیاؤم

تا ذکر آرزوی حسانه صیاؤم

دل ویرانه خود را در غم آبادم

تا بجا خاک ره کوی تو بر بادم

جانم کرد تو کردانم و آزارؤم

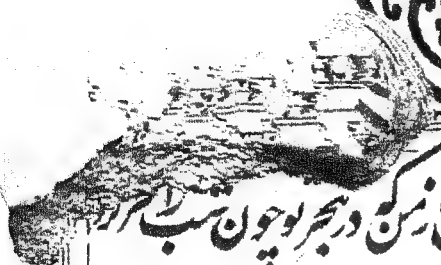
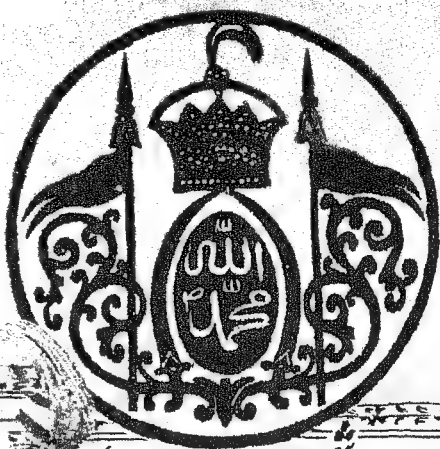
کار خود را بسیارم بدار ای

تا کج پیش تبار شعله بیدارم

خوار تو مبارک من کجاست

بسیار این جهان امروز آتش کرم

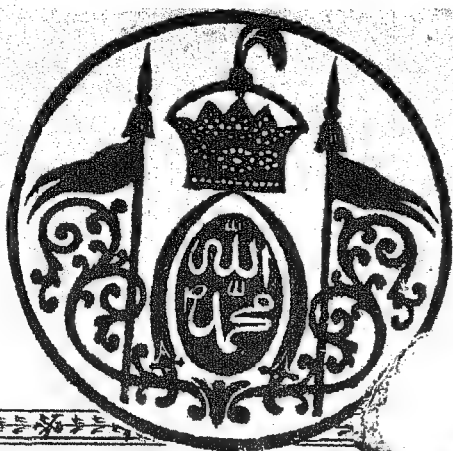
چو سیکونی حدیث صلت دوشمنه باو
کسی با چو تو ظالم تا براه سهو دل
چنان دیشتم لذت تیغ خوشنقش
اگر یک لحظه از نظاره خوشا دان
شدم نمایه نوید از خلافت عدا
ز خوف منج و آسوده طر و شمنم روی

پیرس از من که در بحر چون سبب حرور
بآه و ناله عالم را زین و با خبرم
که از خالق بجدل خوش جان دگر کم
باندوه فراق تو روز کاری شوم
که آخر حسرت وصل ترا ز دل بگرم
چه خواهد شد اگر از بزم او روزی خد کرم

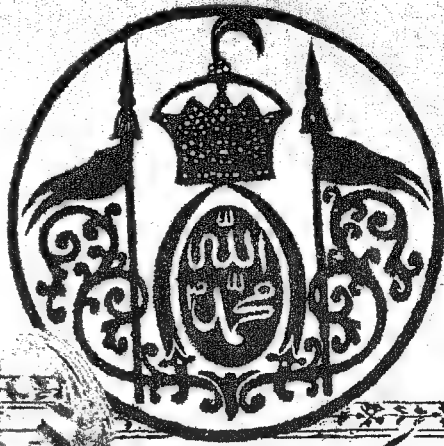
برقواب آمد یار و بر دایه شش اعمام
ترا دیدار از زانی که من خاکی کسبم

دلبرم شب آید بازی دهم

تا ابد خواهم نتابد مهر بر بام دهم

<p> زردی بمی برم اسد باکت دل به آزارم نهاده است بینداند ای که کوئی مسخیم ترک قیاب بهر تو چون تھی از حرف لطف نیا عیان بود بسکه دل شد منبع اسرارش اعجاز عشق شاد زی صیاد از دست نجاتی هم </p>	<p> حیرتم پر کرد از خون مناسا غم انقدر ناظم که او را بر سر مهر آورم خوب تھی لیکن این کر نیاید باو اشک حسرت پاک شست قیامت ابر ترجمان لوح محفوظ است دل اندر که از دل شوق اسیر کنی به یک شیم </p>
<p> تا چه بنماید که این دیشل بنها در بر خفت این بانو پر کن سلیم </p>	
<p> زبان آینه خوش تو بر خط طالت دایم </p>	<p> که بدین حال نصالت شب و دایم </p>

بصد اطفافیت بوالسویان باشم من
ببینم در جایی تو فاسحت

شوق تو که بگذارد بدل من صبری
بهر طول شب بحب تو امانت دایم

کس مباد چون سادول اعلم
کز چو تو دشمنی چشم مروی دایم

خسرو اب اگر آور و بلا فی هنرم

ز راه جانسوز بدل طفره می دایم

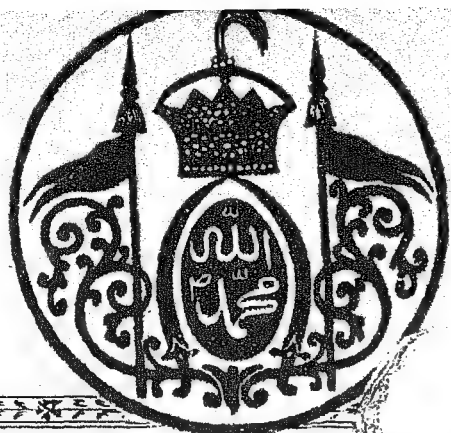
چرا از طول شب بجز دل غمین دایم
که مثل در ونداق بنشین دایم

خیال بجز هجوم آید خوف سحر
چه فتنه ها که بوجل تو کمرین دایم

بنغمه تو دهم بحس عشوه و
تو آنکی که می بیند حسن دایم

عبث تو مکن ای چاره جیب مرا
و دوست بجز دریدن در این دایم

بجان شکایت بر لب آفرین دام	بیم جس در حدیب و دل عدو
----------------------------	-------------------------

دی که بت به بر و شقه بزمین دام	بین پای خدا شان شوکم عظم
--------------------------------	--------------------------

برای عبرت غمیر آتشین دام	غمین شو که دم نزع از جفای تو نیست
--------------------------	-----------------------------------

که من طبع تو مهیدیش ازین دام	چرا قتل و محال چنین پشیمانی
------------------------------	-----------------------------

نواب
بعرش زلزله فتادنی ست

ز اضطراب دل سلبت یقین دام

عقب بر لبیت بنهادم و از خجین فتم	نیدم دوشوی غیر خوش از انجمن فتم
----------------------------------	---------------------------------

ز بزم و لفریب بد نکالیت من فتم	باین نیت از ملک سنجی کاسی
--------------------------------	---------------------------

اگر روزی چوبیل نو که سوی من فتم	بخوش بهاران بچیان ابد شدن
---------------------------------	---------------------------

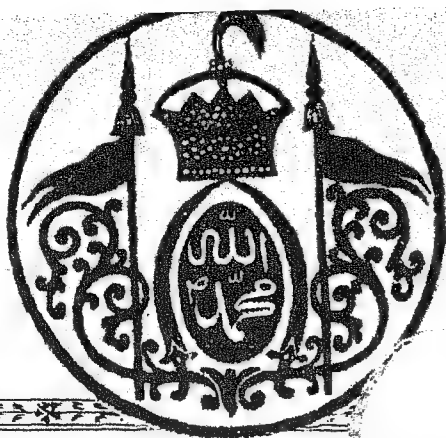

بنازی باقیم در خواست سیر نشک منم	شی بهر زیب چن بر سر
بجارت اینخدا حسن نام هیچ و مصیبتها	مکر امرو من از یاد این چرخ کمن فتم
چنان دهم لذت بچاک کشت	بهر باز صده دیوی پرین فتم
سما خرن اند و دل زارم بود کسان	زرقم از درت که بردیت اخرن فتم
چرا می پرانی من کن چه روسوی منم	بقرانت پی سکین با این طن فتم

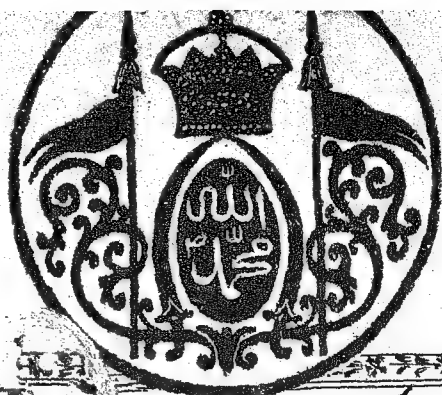
نه پرسیدی نواب از بر احمی شیت
ز کوی نراران با کرسن فتنه زن فتم

دوش خواب سر زلف شیانم	لوش اند که شرک شب جانم
آه آن دل که بسی در تنم کیسوی تو	پار هایش نعبت بشکر کایم

<p>بیم جس در حدیب و دل عدو بین پای خدایان شو کرم و عطا غمین شو که دم نزع از جفای تو نیست چرا ز قتل و عسالم چنین پشیمانی</p>	<p>بجان شکایت و بر صید آفرین دام دی که بت یه تر و شقه جزین دام برای عبرت غیب آتشین دام که من طبع تو هید بیش ازین دام</p>
<p>بعرش ز لکه فتادنی ست ای نواب ز اضطراب دل سبقت یقین دام</p>	
<p>نیدم دوشوی غیر و خوش از انجمن فتم باین نیت افتاد ملک سحر کس کی بجوش بهاران بچیان ابد شدن</p>	<p>خوب بریت بنهادم و از خوشین فتم ز بزم و لعل سیرت بد بخاکت من فتم اگر روزی چو میل نو که سوی من فتم</p>

<p>شی بهر زیست چن برس مکر امروزی از یادین چرخ کمن فتم بهر باز اصد ه دروای پیرین فتم زرقم از دوت که بر دیت اخرن فتم بقربانت پی سکین یارین طن فتم</p>	<p>بنازی مانیم در خواست سیریش که من فتم بحارفت اینچ از حسانه ام ریح و مصیبتا چنان دایتم لذت بچاک کشت حما خرن اند و دل زارم بود کیا چرا پی پانی من کن چه روسی عیام فتم</p>
	<p>نه پرسیدی نواب از برای شیطیت زکوی نراران باکر من چه زن فتم</p>
<p>لوحش اند که شرک شب حجاب پارهایش نعمت بشیر کاین</p>	<p>دوش خواب سر زلف شیان آه آن دل که بسی درسم کیسوی تو</p>

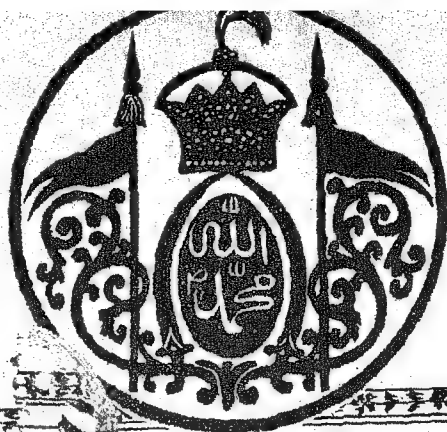
بجای من عدد و حساب بدین	شکر مکن شسته و اگر دشمنانم
مردم از و تم که شاید نظرش با	سرکار از المی چاک کریانم

مختب مرد ز آه تو مگر ای نوا
که در باره تر هست و نه چون

آرزوهای ترا تا بدل اند و ختم	باد و صد رشک دل عیان ختم
بهر تسکین دل غمخواره کنج ترا	پاره حبیب بدامان کهن ختم
تو بجه ناز که خواهی دل من کبر کن	درس عشق توستم کار بای ختم
سوزش می سر قبرم بر چه وفا	که چو پروانه عشق تو بسی سوخته ام

اگر شو غم قدر دریای محیط ای نوا

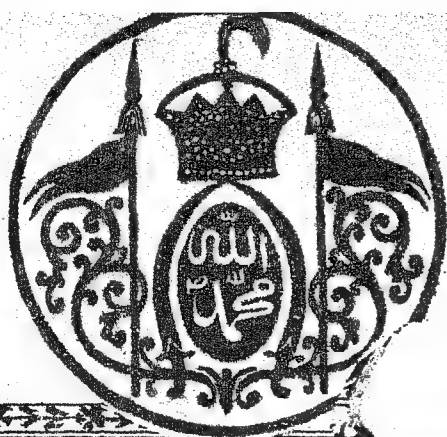
سردمگر نشود آتش از خودم

از دل آزرده در غم نو خانی دهم
پاس عشقت بود که جز تو بخشیدم
در وصالت جمله در و از دل بدر گزیدم
خواه با من ساز خواسته در این غایت
بهر قتل و بکیران آمدی سخت بلند

روز و شب از در عشق آزرده جانی دهم
ورنه بهر شکوه من هم زبانی دهم
آه را از بهر تخریب جهان جانی دهم
پیش ازین البته در سطر کمانی دهم
منت ایزد را که من نیم جانی دهم

من شنیدم حدیث محشری از عظام
در غش نواب من هم دستان دهم

رویف نون

ای بسته عهد و صل آن غناکار

اگر اینجا نمیکردی خجل از جور خود آیا

مینشان برخ حواری نسیم خلد کام

نمیدادم باوکای نمیدادم نمیدادم

نمودم مدی پدید آن از پنهانی

خیالت راز تو بهتر شناسم که سر یای

که این شعله روان نشان بر تنم آ

بفردای قیامت در جزای کیام یاز

جهان را عسر محمیده برای انتظار

نخواهی شست در روز بستم سر سنا

بجا بگذار در راه وی این شربت غیا

دلم بودی اگر ناصح هست اختیار

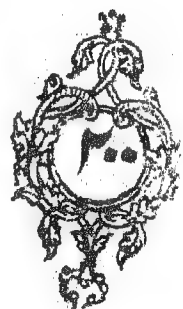
قتضای کو بر دواز سینه ام جان بیا

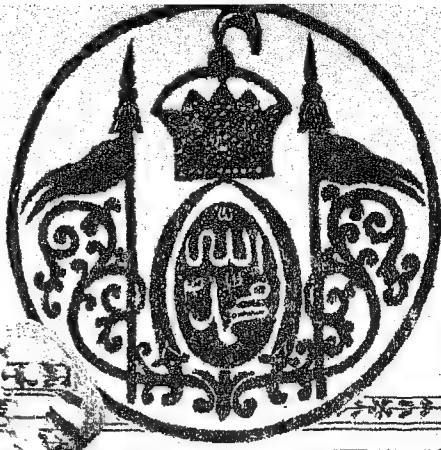
همی روز و شبان باشد هجران غنا

که حسرت میچسب که چون اشک از شمع

دو چند آن سیل خون ده به چشم کجا

چی پرسی ای نواب در و لم چی

سرت کردم تمنایم بدان اضطراب

شکم ربو جان قرار و سکون من

روز جزا است داور محشر جسمی

با غیر صد حکایت لطف تو ختم

کریان شدی زمانه من شب و صا

گشتی که رنج و غم بازل آفریده

جامم بسوخت در غمت ایوانی که تو

بر کردن رقیب تسمکار خون من

بهر تظلم امن جوش خون من

آه از و سیکه دید رخ نیکو من

تا شیر کرد در دست آخر فسون من

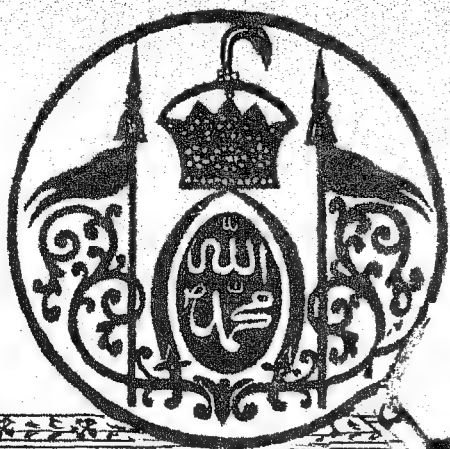
بهر دل سنیم و بخت بون من

اگر نه مسنوز ز سوز درون من

از تقدش بداد خبر اضطراب دل

نواب بازگوی کجاست سکون من

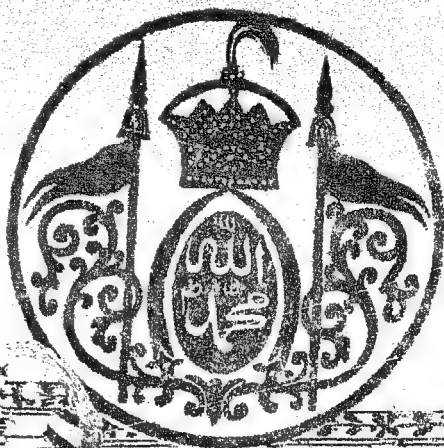

در فراق یک جهان بختی خوش آمدن	گر حدیث وی تو در کسب خوش آمدن
کز خجایت طرح صدین کج خوش آمدن	سخت بق آهن غمتان لیکن چ
زین چمن آرایش تابوت من خوش آمدن	کلن مان و تبسم زیر لب داری مکر
لین خطا پوشیده در کج خوش آمدن	خوف سوانی مکن از بوسه لست
کاین چنین سحر شق اندوه من خوش آمدن	روز اول در قم اندر نیم کلاس صنع
مجلس لهاتر احیاء فخر خوش آمدن	از کرم لها عزیزت شسته ای نیطال
از دو چشم شش بام موجز خوش آمدن	کریمین اعجاز عشق تست صدوفان فوج

پارهای جیب انوار بر چش

بعد کت انیمه صرف کج خوش آمدن

جانم بود لذت خوشاگر استین

سرستان دگرستانه ام چرا

روز جزا هر آنکه در طالع است

اشکی اگر چید ز چشمم چو

بی آب شد چشم من ای ابریاک

از وعده دروغ تو نیست

بر خوبال ای مژه خوش نشان

شهر از در و سق تو نهان کرد

باید بیاد ساغر و میناگر استین

یار بعبیه رده همه الاگر استین

باید به یحیر از همه اعضاگر استین

خواهم بود از تو غیب اگر استین

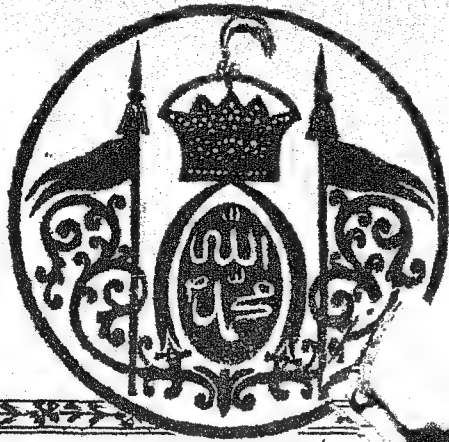
امروز خنده کردی فردا اگر استین

بسته است عید من باک استین

دلمای عالی نواب خون

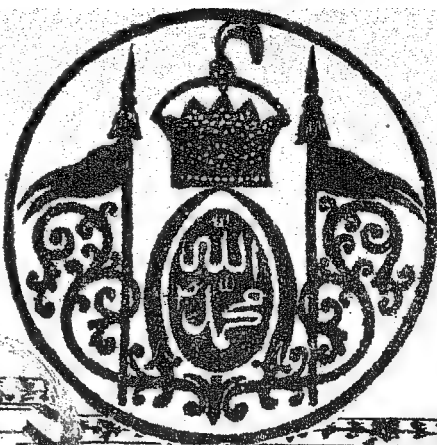
بگذار ای سیر خارا اگر استین

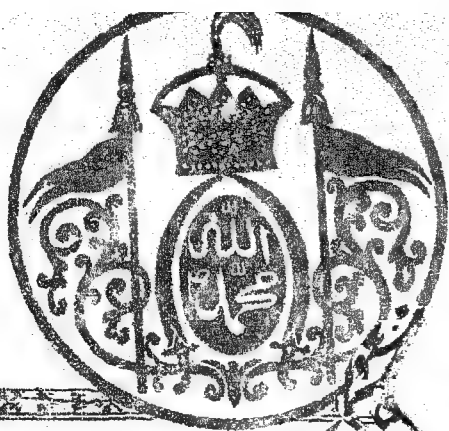
<p>چه خوش است از تور و زری بلی سید سرشدم ز شوخی بدم نازنی کن شکی اگر بیانی بر مانع و ناری چه زنی دم مداوا بجنورم ای مسجیان نکلی نشان بر جسم که زنج تابدم</p>	<p>دو غنچه نمون بکاه نازین بنم منت تریب لب حسرتی کردین ندیم تا قیامت به خیرت رسیدین تو پی علاج سودا من جامه ایدین که چه لذت است ظالم دمک پریدین</p>
<p>زرقیب اندان شب فراق تو برسد اگر بشکل سنا تماشیدین</p>	
<p>جرعه صبا بحبام باوچه آران از کل افشانی اگر عار آیدت لم چه</p>	<p>ایچان باش که خون ناسلین مشت خاری بر سر خاک شهیدین</p>

<p>مشتن بیل سرتاک خیم قبان حج کردن پس نمایت خم خندان فکر و جونی نکردن طرح زندان سخت دل چیدن بهت از کلان</p>	<p>طرح رفیق نوبعالم افکنی انصاف قمر بن لطف دشمن بجای تاف مر جبار بر هم دست کرنی دیوان از نوای سیر کل بگذرید مشهم</p>
<p>در هجوم فصل کل نواب در شان خنق از ما و از تو زنک افغان</p>	<p>دشمنم را بوصول بهت مشکون چون بشوق دل خود آمدن در دام</p>
<p>خانه رشک است را با کمی آباد مرغ بی بال و پری را تو هم از او ای صباحت اک من خسته بر باد</p>	<p>می بری کز رخسار چشم کرو می بری کز رخسار چشم کرو</p>

حسن بن سبل امت ده چون ترا

بوالهوس آرزوی آن تم بجاو

کل هرغان نفس بذل کن ای پادشاه

ز نیت بام و در خانه صیاد مکن

یاب عشاق حسین شیوه صبری آموز

یا برین جور که شان اینهمه بیدار مکن

تا و که بچکسی نام اسیری نبرد

بی کسی را چو اسیرت شود آزاد مکن

که فراموش نمود آن بت عیاد

فلک فقرت پر داز تو هم یاد مکن

طرفه خشری آید سان که وفات

بیش ازین بجز خدا ناله و فریاد

رویفاد

چنان کم گشته ام در صورت و حال تو

که با صد سی و کوشش نم نیایم در خیال تو

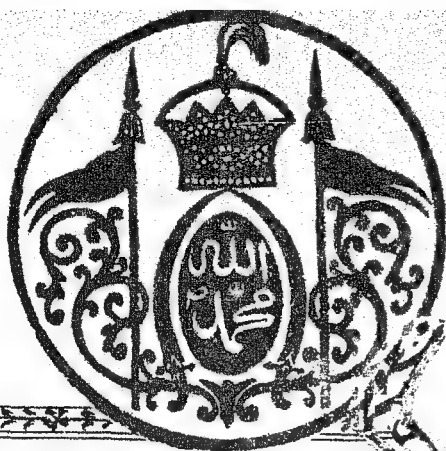

دلی ما بن شستی سرباوج آسمانم	چه خوانم کرد اگر باشد شبانروزی
دم آخر شکر باعث شیون چسبیری	برای خود نمیکرم همیکرم بحال تو
سرت کردم چه خواهی گفت حق شهید	اگر پرسد کسی عرصت محشر فعلی تو

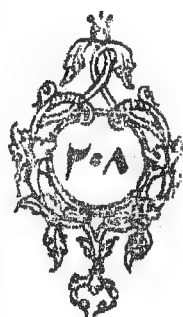
میدانست اینکرم ای آفتاب
دل خود را با و دادی چرا شد

نقشم برید اطر ف بگذرد	شاید که تباوت منفت نظر او
صد موسم کل فت رخ یازیدیم	کو پیک نسیم که بیازیدم
ذوقی که بگلشت عدم نیمم	دل اند من دلم و دانم که او
که با بخت با من ناکش بال کجوت	بندید دلم را عوض خطا پیر او

<p>رستمند هر خست هائی قصد اینست کلهام نشو و تا زده غم تیری بدم که بنشینند</p>	<p>آن به که شوم سوی تو خود رسا ای باد بنشینان بدم خاک یارب نه نشینند رقیبان</p>
<p>کرجوز سازد بتو اب چه سزا نس خوار تر از تو نبود در نظر او ردیف با س سوز</p>	
<p>ایکه حشری اخبنا و ناز بر پا کرد یک نظر شوخ مرا ای کعبه بین در اهفت چه ترسانی ز بامی</p>	<p>حیرتی دارم که چون در مری گجا باز که حسنی بدین بی تماشا کرد من جان بستم که تو صبا بر رسوا کرد</p>

باب چهل و نهم در بیان
 غمزه و جور و جناب و عشوه و باز
 جز بمظلومت نباشد پیش و جز
 جنس عیشم بر دی و تنغ و دوی من
 جوش استغنائش میدانی و بایدها

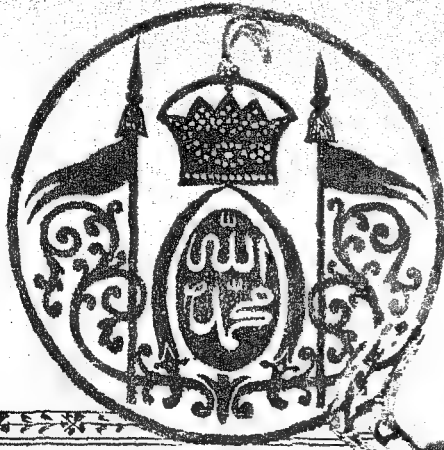
از جنای خویش ظالم تادیب کرد
 بهر قتل من چه سالانها میا
 سنت ایندرا که تو بر من ستمها
 ای فدایت جان من این نه سوا
 از شکایت ما با و یک فترت انشا کرد

مرحبا نواب کرم دروغ
 خویش را اسوده دل از سر تن

تا بازی عجبی مست و غرور شده
 سهل تر بود علاج ستم چرخ و

در پی عارت ایمان دل جان شده
 چه توان کرد که توفت و دو

شمع کاشانه سن و مسلمان شده	پرسپال رخ تو یحیی دلی خانی
تا تو از ناز سوی خاک شیب شده	با اجل دست و گریبان شده صد خبر و
تو که در وصل همه صورت امان شده	بکدامین هوس افتادم غایم اید
سدا محمد که تو نیز اداوان شده	کشمش جان با دای قوت کفایت

نواب
آه و فریاد و فغانست بدل است
باز در عشق کسے بیسر سامان شده

با ادا و ستم و ناز و عتاب آمده	بعد یک عمر که در عالم خواب آمده
با ورم غسیت مکر باز بخواب آمده	آمدی بر سبیلین من الشیوخ آ
با ورم و زمره و چنک و ربا آمده	مرجا بر دل نرم تو که در ستم

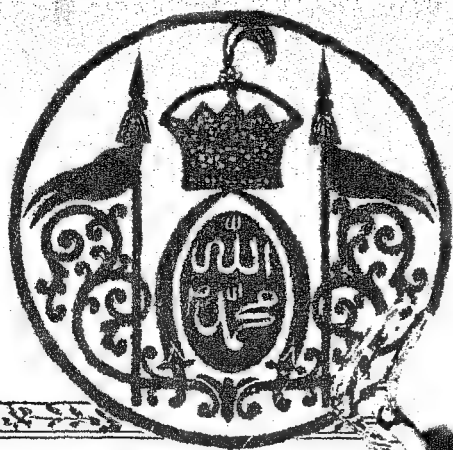
سج از رشک و رم سوی عدم کز ادا	از پی قتل عدم و کرم عتاب
بهین طرزی بر سر کس شب	یا فقط بر سر من بصر عتاب

دل این غمزه پنهان بد چون
که عروسانه دگر و بقیان

رویت یای تسمانی

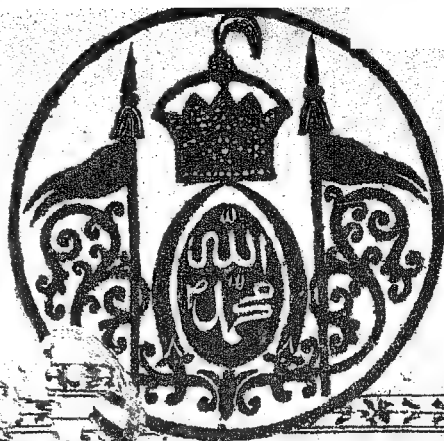
نه شوق گلشنی ارم نه ذوق صول عین	که جوش حسرتم نکد اشت خاطر تن
چو باین لعلش مستانه آبی بر مزارین	ز خاکم بردم حبابی کجا از باد مینا
اگر بر حسن خود نازی چو یوسف با جم	نه اینجا اشک یعقوبی ست فی آفرین
بخونم کرد غمخت دی که بر قفس کن	توئی که طغیالم با زین خوشتر است

<p>شنیدم در خجای صبر حوری نه تو دلم خودی که خود پسند طبع تو افتاده پس باز دلم را منتری ده در شکنج کاکل پیا پس از من که چون سرم که نشسته عجز تجلی کرمانی بر سر کوشش نمایاز</p>	<p>غری را که بد در وقت تو نه یکبار چرا دادی باین غائبان حسن خود آرا که این بی خانمان را نیست عالم در چه افی تو که از دل هم برون نهاده که ره یی دست پیاان را کجا بر طو پیا</p>
<p>بعشق عاشقی نواب فکر غرقی داری سباداد جهان مثل تو نادان تیج سوار</p>	
<p>دلم بود و شوخی کلعداری سرو بالا در فکندی بنای صبرم یک غمزه انظالم</p>	<p>درون صلیحی برن جنگی سنازی خود آرا تی قلم کمون از آن دو چشم مست ایما</p>

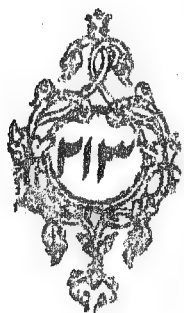

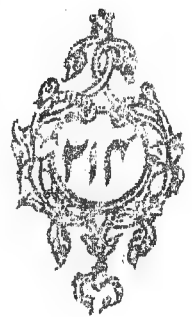
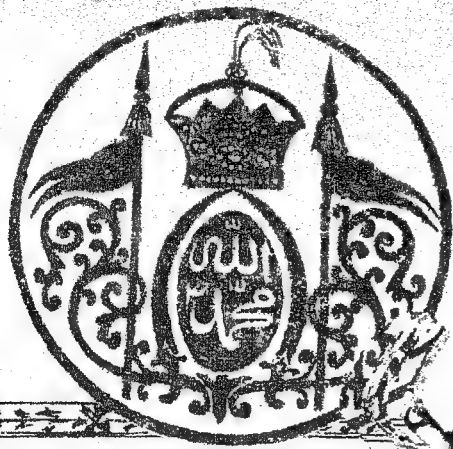

بهر آن یاقامت سوز یارب بچون
 بدوش نازنین برداشت چهرش صید
 خدکن از عداوت یارین شورین اکم
 ز بس جانِ حریفم را بغارت لدنی دوا
 چون قشقه شهادت کرسیدانت
 کرت باشد ستم یارین باز اینم
 نوید و صلت وادی غم از ره خو

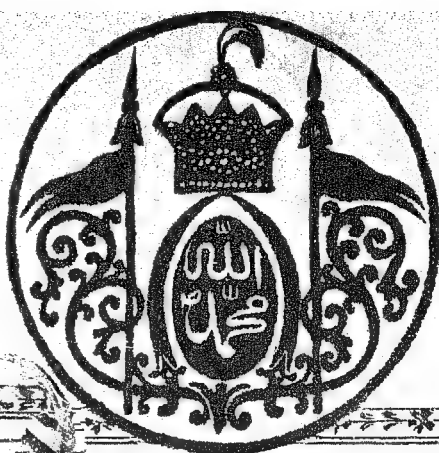
اگر داری دلی در عشق او دیگر
 بین حین سیر و زلفاق عشق نایکجا
 تو و صد طرغیاری من یک جوش سودا
 نمی جوید و دم غارتگری اکنون بھر جا
 نخواهد بود روز شربت تو سپح و عوا
 که در دم به نخواهد شد ز اعا و سجا
 اگر دانسته باشی کا مشتم فرست

سرت بر آستان یروپایت در حرم
 نباشد یکس نواب چو توبی سرو پای

من چندین بار در دیار رخسار	نور دیده عشوه باز و او کوب بر رخسار
که روزی یوسف را بن طبع زینجا	زین ای نامه سوزان بکوب با پس زینجا
بمیرم یازیم در ذوق صیلت تا چرخ	بدنی ست که برف خود نقد جان
که روم شد محبت بانرا ان غنچه عیار	که این نایتین آمد بسالینم که مرد
نخواهشست چیزی کم را عجز نیجا	اگر از لطف جان بخشی شهید غمزه
پسند آمد از ان ناصح مر معشوق جبار	تماشایش میر شد بیکدم مر صفا
نخردی نامور تا شصت و سه کیجا	من بر نیم نازش نقد خوداری کابل
بزم است لذت دیدار چشم تماشا	غباری کردم دستم چشم غیر تیار
چرا نواب خوشنویس با وصال محشر	

مرا امروز طاقت شد تو درمید

میرم از و هم چو در پرده بخت نشی

بخت پرستی ترسای دل و آله

حسرت کشته خود که تو بدانی ظلم

بچه آداب بزندش حجب و ایزد

انگش اندم که شوی مست و زیاده

میرم از رشک که محفل اعدا و

کر رسد بر تو حمله بلا باغی فلک

آه از آن روز که بی مروت نشستی

نیست خواش بدلم چونکه تو در دل باشی

تا ابد نو کسان بر سبیل باشی

بسملی را که بصدنا تو قاتل باشی

بوسه از عل لبست کیرم غافل باشی

عرض حال دل خود کویم غافل باشی

باز آن ست که دل داده وائل باشی

از من آموزره و رسم محبت تو

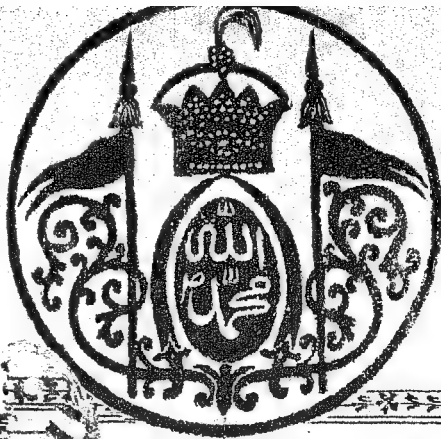

باب و فامش کاملی

دل زارم اگر وز دین باشی	ز روش تا ابد نالین باشی
برنج فرستم کردین باشی	ز خودم دست برنجین باشی
تو شناسی مراد از نکاست	چنان دانم که کاسته من باشی
سخن آسته بیکوئی بشن	مگر عالم از و پرسیده باشی
نمی پرسم ز تو رسم و قاعا	که راه و رسم آن نادین باشی
بخوانم مراد و شریک	بان نامی که تو شنید باشی
دعای بد نکویم سدی را	که شاید در و دش کنجین باشی
فتادی در غریبی بنای	بسرستی مگر غریب باشی

بدشمن بود و صباش دوش بود

چه یارب ها که تو نکاشنیده باشی

این غصه و این عتاب تا کی

شرم بادا و نازتا چن

محرورم و سالم ای غم بحر

بازش بستان که در که شتم

واعظ به واسی باده مردن

کاسی بنواسی ناله کوشی

از بھر شمار جور و ظلمت

تا کی ز من اجتناب تا کی

نازی بد و صد حجاب تا کی

ناکر ده کنه عذاب تا کی

یک بوسه و صد حساب تا کی

باز انیم احتساب تا کی

آسناک فی و رباب تا کی

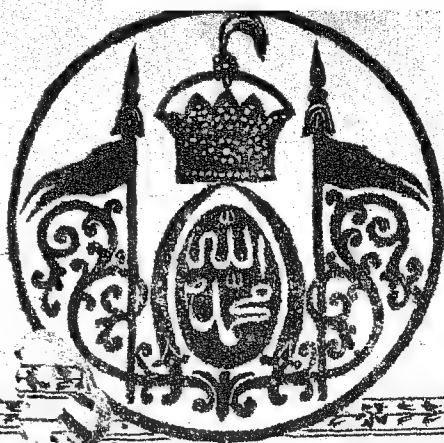
دارم به غسل کتات تا کی

یکی یک کنی انتخاب تاکی	در پی پی قسم دو صد رنگ
سر بسته خم شراب تاکی	بشکن ای محتسب خم نام
	صد شمر بسر رسید نواب
	از خم شرت اضطراب تاکی
واعظ آندم سنده وار قابل آدب	کبریا و شس طرف منبر شوی
تا حد چشم بره ماند و خراب	قصه جبر ترا ساختم از شام آغنا
نام من کوئی و یک مرتبه تیاب	بخت آن کو که با غموش قینما
وقت خطاره چاقا و کی شوی	خون بریزی چونه منی رخ و لاری
	از خم سر دو صد فست پیونک

آن زمان کز پی جان دل نواب

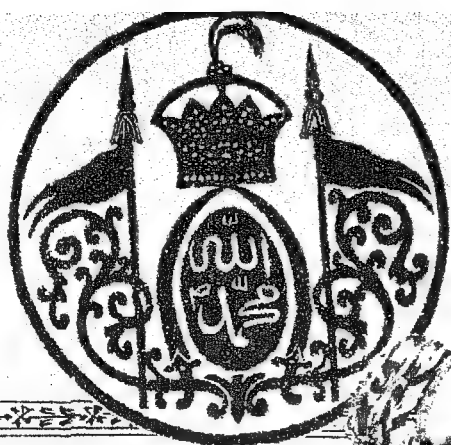
محتسب آب خرابات کز نوش کنی	مرد و عالم بیکی جرعه نوشی
بر شتم ننگ چنان روز و شب	که فنون ستم و غمزه فراموشی
خانه در پهلوی غیاث یکم شتا	که بشی ناله حبس و سوز مرا کوشی
سر شوریده ام از روز ازل با ست	ای خوش اندم که ازین با یکدوشی

نه چنان محو فغان است بیاد تو

که تویش حبس و عرب و خانوشی

نه مددی سبب این نه یاد نفسی	مباد و بچو منی دز سانه بچکی
قیامتی که بهسانی از و می آید	بعد چو تو عمره دیدیم ایسی

که از ازل نستوده است چو تیغ کسی	پس چو تو بلانی مگر بجا طرد است
صدای ناله زمر کوشت و غنسی	گذشت اکر او پس کجی شنوم

دست چو رفت مبارک تو بود آ
غمی همه نخی حسرتی و غنسی

شاید که زن نیست ز اهل وفا کسی	خنجر کشی بن از و نکرد و کسی
پس بر کدام مهی شود و قبل کسی	ظالم نه قاصدی نه پیامی نه
ظلمی کند کسی رفت در بلا کسی	تمت نصیب چرخ شد و کشیم
بگرفته دست پیش شایند ترا کسی	روز جزا که کیفی خلقی دیند
روزی نخت بر سر مامر جا کسی	صد جان دلنشا رده ویت

سازی جهان بی شهیدش بخیر

چون میشود جوهر اگر خوبها

حکم شسته راه میکن از پند و غطا

خضری شناسش چو شود در نهما

نواب نوحه کرد چنان و غیرت باز

تا حشر بر تو می نشود بیت کسی

چرا یارب بخا با خوی این غم تابان

که نام کای جهان اهل و فارابی نشان

عبثت ایدل برش ضبط فریاد و گری

که آن در آستان باز از من بد کمان کردی

تخوانی ست از آشوب آسم تا محشر

شب و صبح اگر یک جنبشی آسمان کردی

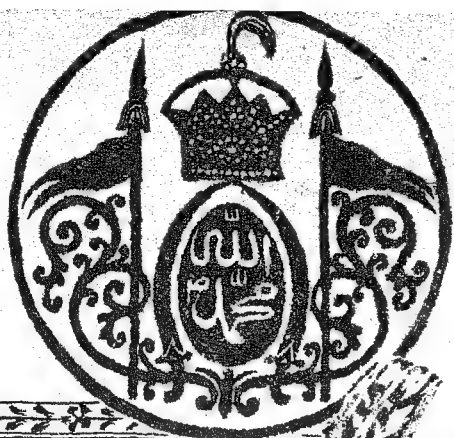
بیزد و دشمنانش بوسه ز غمناکین

کسی که ز نزاران جوهر صدر راه امتحان کردی

ماندم سوختی از شوق حجب عظیم

پس از عمری که آن بت خدا یا مهربان کردی

بسم خدا پوسیدوی ایام
چو ای اعط عذاب و محشر بیان کردی

پرند و شین مکرر شد بخوابی

که از دی برد او آه خود را پاسبان کردی

صد پیرین ز شوق بوشت دیدی

دستی زده بجهت نقابت کشیدی

ناخوانن کر ببنم تو روزی دیدی

نام تو از زبان عدوی شنیدی

کر دست خود بینه من بر نهی

تا روز خشم صورت بجران دیدی

از چاک جیب کر بو صا اش رسیدی

ترسیدم از رقابت حلقی و کردی

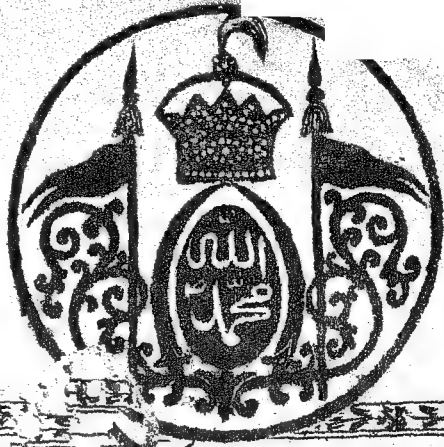
میگردم آن بجان که خود ندانستی

مکرر نیامده آن ساعتی که

محرّم شوی از راه نفسانی لغت

پویندستی از سزای لغت بول

میشد پسند طبع تو اگر قریب
اشکی است ز دیده دامن پی

نیخ و ز شوق کشته زدم بوسه بلب
تا کی بشتن تو لب حسرت گریه

که آمدی چو زلف شکسته بخانه ام
بهر نثار عمر خضر را خریدی

نواب کاش قسمت خاتم شدی

تا درشس سپای عدوی خدایی

ولی پیش تو نا و رون اولی

نکر دو بعد من تا قسمت غیر

برم تا هست خواهی کرد شعی

ببینم چشمم ز نسیم کم نمان

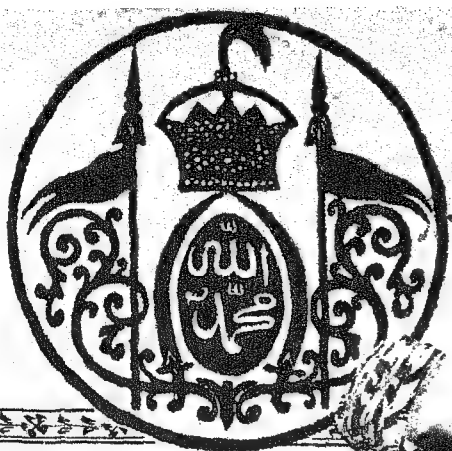
که در عشق تو داند مردن او بی

غمّت را من سره خود بردن او

دل را نزد تو بپرورن او بی

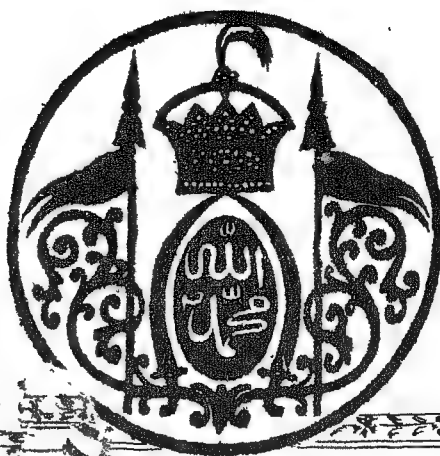
ستمهای ترا نشودن او

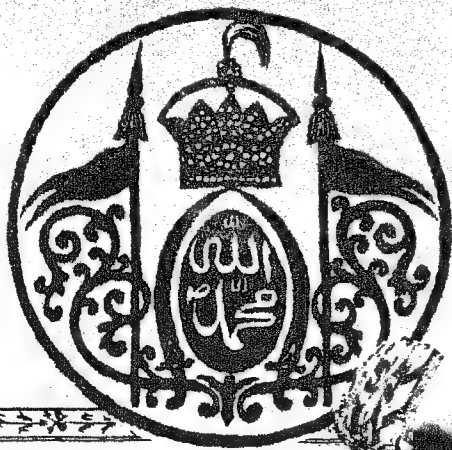
فدايت داسم نقشه دلونى	سبا دالاشك طوفانى بيار
باميد وصالست مردونى	رود صر حيف شوقست ازل
<p>وهد كر جام كوثر غيبه نواب</p> <p>ازان مى تا ابد خون خوردنلى</p>	
مفردات	
اخچار طوفانى ز جوش ستمى	غرقة حمت شود اين ناصح مردم
ديگر	
<p>دم اخير طب نغمه هاى نكشت</p> <p>که در سراق تو افسانه هاى پيرن</p>	<p>که لام کل دل زار بد که چون بيل</p> <p>ازان صحبت نواب خوش گشت</p>

	دیگر	
شب که پروانه بشمع سرتیغم سوخت		شعله رشک حسد خانه صبرم سوخت
	دیگر	
دی کذر که دیو نواب بگوی		نوحه ساخت که مرغان قفسش مرونه
	دیگر	
کم ساینم ای عشق بد انسان که رقیبان		ازستی من تا بعد دم هیچ نیابد
	دیگر	
بوفاشوم چو پیتاسه من بغیره خود		لبکن آنچنان جفا که کسی نخرده باشد
	دیگر	

آن هم بدست تو نصیب میشد
حسنت که برتقت در آن باز کردی

دیگر

یار بچگونه پسندید که خورشید
قربان ناز و غمزه خوابانید

دیگر

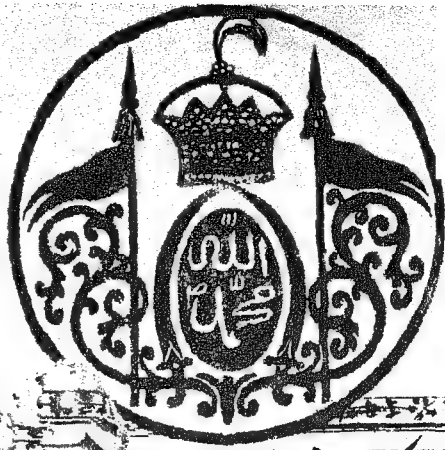
بشکست نه سپهر برین ناله قریب
آه از دمی که در دل تو هوشم
ای ای بر مسافری بیچاره که او
نادین حساب و توز عالم نمکند

دیگر

داو خواهم ز تو بر حشر و ملی می ترسم
کز ره رشک مرا راه محشر نه

دیگر

در دیکه دوشم یار بود مشب کجا شد ازیم	سوز سوزی ملک بکده اخت پین
دیگر	
سر کشید از تنم تو فلک زنجیر	بهر پایانی اوانه بدل دشتام
دیگر	
و ده چه آفتی که رخ دلفریب تو	روزی بخواب دیدم و شهباز گریستم
دیگر	
بوفایت مکرپ نه هم کردم	من که جور ترا و فسادم
دیگر	
از نختن رقیب نمائی جفا و من	چندان گسسم شیب که او را نخل

دیگر

آن عاشقِ دردم که دمی از غمِ حیرت	بالله که بعیش همه عالم نفروا
----------------------------------	------------------------------

دیگر

ضبطِ نسیب یا دیو و شمنِ جانیت	خیز و از گریه بجنجی دلِ خود خالی کن
-------------------------------	-------------------------------------

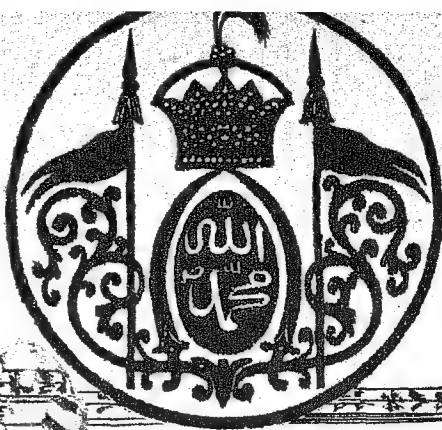
دیگر

آن شوخ مه سیاه من بالیده چنلِ جبین	بر کو سرِ ضیا ضیا که تپه می بین
------------------------------------	---------------------------------

رباعی

یارِ بختی حبیبِ محبوبِ جهان	یا ختمِ رسل از پی ذاتِ یزدان
رحمی رحمی بحالِ زارم رسی	آسان آسان هنرِ شکلِ آسان

رباعی

چون زنت کمون بهبان شیشه	صد عشق بخاکِ رسل آنجی شد
لیکن بجالِ شوقِ حسنِ لانی	در کسوتِ آمدی بر آنجی شد

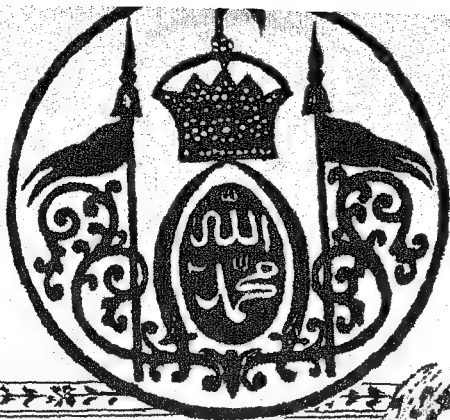
رباعی

از من نبود جبر تو زار تری	در زعم و سویم تمامی کردی
شاید که بغنج و ناز خواهی آمد	آن دم که ز من هیچ نمانداری

مخمض غصه

ز کس محسوسیت پاوشه خاوی	ایلی شب بر شست شیشه حسنِ پری
ما شطه صنغ ریخت نخلت غیری	ناز و مشکین شد هوشکوی نیازی

جبرئیل منور کشت خندۀ مہک در

باسمہٴ بخارا آن سرِ مظلوم

غالیہ کون کشتہ باز کامل شہر نکشہ

ایتِ رخشان نمود خسر و ماه تمام

تبع دور و بکشتان ساخته اند

کرده ز خوش فرار بیش ظالم عصر

جلوہ پیا نمود یوسف دی حاجا

شاید متعجب و حیران گردیدید چنانچه

طاهر بن خنبر بن داود خوشه خوار

پیرودہ نرج برکشا د لعبت کو نکلا

خیز و بیاوید به جام می خلی

کہ ہر کرد و نرسان خلقت

پڑھانے کے لئے نیکان کا وقت چمکا

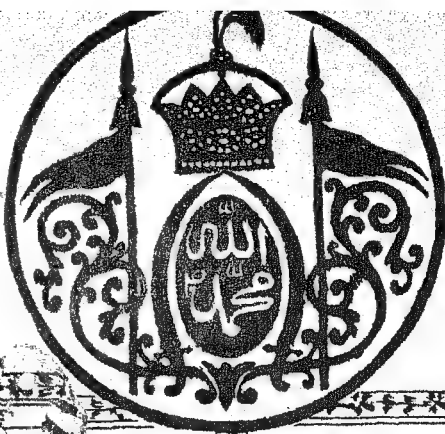
روح مسیح بخشیش کند من آنست

رضت عباد زده که دامن تنگ

اول شب غلامی
۲۴ شدم غلامی
۲۵ شدم غلامی
۲۶ شدم غلامی
۲۷ شدم غلامی
۲۸ شدم غلامی
۲۹ شدم غلامی
۳۰ شدم غلامی
۳۱ شدم غلامی
۳۲ شدم غلامی
۳۳ شدم غلامی
۳۴ شدم غلامی
۳۵ شدم غلامی
۳۶ شدم غلامی
۳۷ شدم غلامی
۳۸ شدم غلامی
۳۹ شدم غلامی
۴۰ شدم غلامی
۴۱ شدم غلامی
۴۲ شدم غلامی
۴۳ شدم غلامی
۴۴ شدم غلامی
۴۵ شدم غلامی
۴۶ شدم غلامی
۴۷ شدم غلامی
۴۸ شدم غلامی
۴۹ شدم غلامی
۵۰ شدم غلامی
۵۱ شدم غلامی
۵۲ شدم غلامی
۵۳ شدم غلامی
۵۴ شدم غلامی
۵۵ شدم غلامی
۵۶ شدم غلامی
۵۷ شدم غلامی
۵۸ شدم غلامی
۵۹ شدم غلامی
۶۰ شدم غلامی
۶۱ شدم غلامی
۶۲ شدم غلامی
۶۳ شدم غلامی
۶۴ شدم غلامی
۶۵ شدم غلامی
۶۶ شدم غلامی
۶۷ شدم غلامی
۶۸ شدم غلامی
۶۹ شدم غلامی
۷۰ شدم غلامی
۷۱ شدم غلامی
۷۲ شدم غلامی
۷۳ شدم غلامی
۷۴ شدم غلامی
۷۵ شدم غلامی
۷۶ شدم غلامی
۷۷ شدم غلامی
۷۸ شدم غلامی
۷۹ شدم غلامی
۸۰ شدم غلامی
۸۱ شدم غلامی
۸۲ شدم غلامی
۸۳ شدم غلامی
۸۴ شدم غلامی
۸۵ شدم غلامی
۸۶ شدم غلامی
۸۷ شدم غلامی
۸۸ شدم غلامی
۸۹ شدم غلامی
۹۰ شدم غلامی
۹۱ شدم غلامی
۹۲ شدم غلامی
۹۳ شدم غلامی
۹۴ شدم غلامی
۹۵ شدم غلامی
۹۶ شدم غلامی
۹۷ شدم غلامی
۹۸ شدم غلامی
۹۹ شدم غلامی
۱۰۰ شدم غلامی

۵۵
 پهل سبایا نندود
 بهاریم غلغیم
 قشاید قشاید
 قشاید قشاید
 که شتاب انکوری انجا
 خوب و کشت یک باشد
 فیک فیک

نغمه شوخ تر از هر سره شود شوق

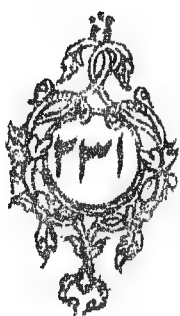
بر خد زیبا فکن طرّار را	تا به کمر بر شکن لاف چو زمار
برید بیضابنه ساغر سرشار را	مست می عشق کن کاف و دیندار

وقف تبسم نما آن دلربا شکر

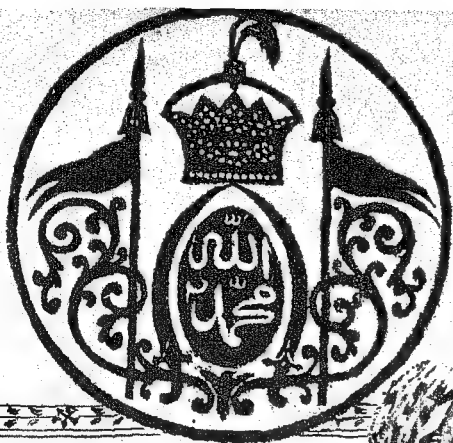
تا یکی ازین نیز کافر سکر	تا بجا بر کشم جور و محاصل
جان و تنم او غمت شسته بسا محمل	ای زکل و پتوی پستی نخل

بهر حرف راترک کن جان و غایتی

تا به من برستم غمخوان بیا	تا به صد غمخ و نارسوت گریه بیا
بهر قبا دو نیم بر زده امان بیا	چون کرم خسروی با بهر سال بیا

کتابخانه
برایان جامع
کتابخانه

الہدایہ لکھنؤ

فخر خلیل حبیب عالم علم علیم

داوید بھی حیا قصیر آدم آدم

سَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ وَسَلَامٌ

محمد پیر علاء الدین عظیم

احمد مرسل کہ نسبت میں سید سرور

شاہد و مشہور و غیبت صافی و قیصر

طه حسین کاف حق شیرین

شاف شفیق متین دی و دہلی

مُنْذِرُ رِوَاغِ وَكِيمِ وَحِلِّ وَتَوْنِجِ

حامد محمود و مباح از بنی قضاکی

شیخاوندش سعد بن ابهر گفته بود:

عزیز احیاء موسیٰ طو

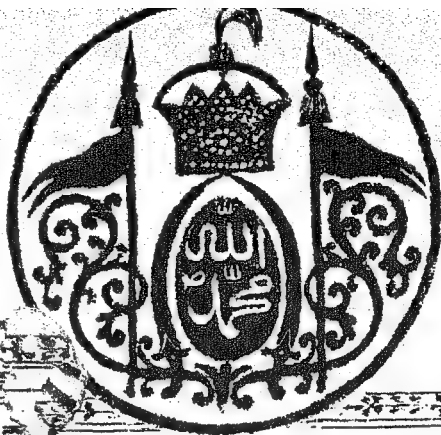
کرده به فحوائی حیط و دل عیسی

نہ رقم ماؤ یا فست بخیل نو

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

وتم نسیب و لام و زبور
کتابت شد که از آن کتاب که
غیاث **ع** دین بند
نست و وقت اسمای
مبارک حضرت رسول
مقبول صلی الله علیه و آله
و صحابه و کاتبان
در آن ۱۲

داده محمد خطاب حق ز کبوتری

چشم دلارای او آب عریب بود	جبه خشای او تاب کوه بود
زلف سمن ساری او طاب عنبر بود	عارض عنای او خواب ز اختر بود

علیش آب کرد تلخ خوش شادی

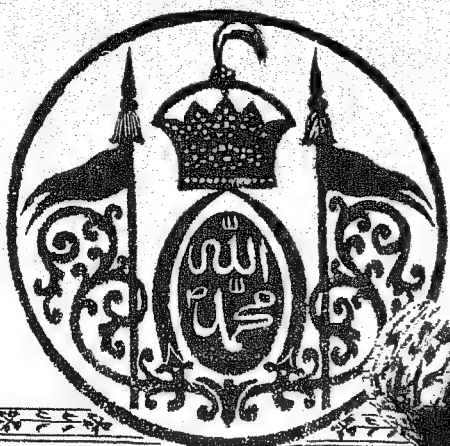
ماه منور لقب باقیه از نس و جان	شیرک سقف او کرده بچرخ آیین
تیره کل کوچه اش صندل لایتن	جاروی ایوان او طوقه حجاب

خادش افروخته رایت اسکندری

فرکند در چمن آتش قرش شر	قطره زند در دمنش پطفش اگر
سبیل و ریحان حنل گل خوش کمر	بروید این باجمیم از بن سر برک و بر

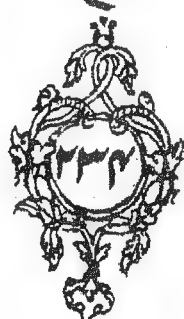
له طاب عنبر خوش
له تلخ انجارد
له شراب است

بیلِ کُتِ کُتِ تا به ابد شهری	
باز خدنگار باوج تشدین کند	دردِ سختِ فلکِ خنهِ دروین کند
باز بسوی یین کر سَرِ شتن کند	از خط و سهیم او ماتم شیدون کند
روحِ عدوی بعینِ در شکمِ مادی	
از درِ آتش نشانِ صیلمِ خارِ شکا	انگه ندارد قضا از سرِ او احتلا
کر نهی در کمر در بکشی از غنای	آبِ شنِ خصمِ توروی از مصاف
جانبِ پشتِ پدرِ باد و جهانِ اتری	
غره شبدیز تو با قله و اضحی	شعله شوقی مکر در ولِ اهلِ صفا
یا ورتاشیر رختِ صنغِ کج و دعا	نقطه خورشید است یا بخت

له غره شبدیزی
پیشانی آب
از دم غایت
باز به کج

مکر و شنی غایت
خط استو اضحی
وضی بر زمین میانی
صل از آنکه در بخت
فلک از افلاک است
آفتاب در نظام
خدا را

و ده چرخ خورشید ضیاء داد و نیکو خوری

روز قیامت کشد حادثه چون لشکر	در همه عالم رسد طنطنه محشر
کوه شود بخت بخت تیره شود اختر	برق افتد بر زمین نعره زند

در همه عالم رسد طنطنه محشر
برق افتد بر زمین نعره زند

سیل فنا بگذرد زمین تلخ گشتی

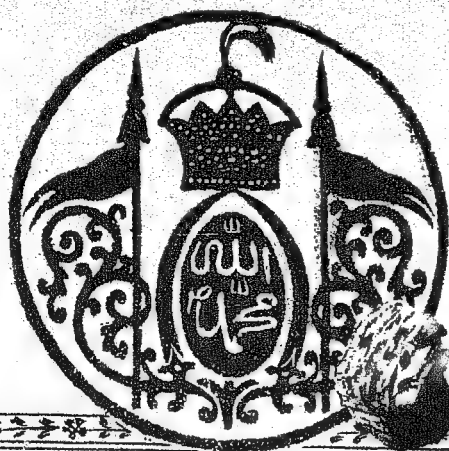
بعد فنا و زوال ریشه و داجیات	سول خرا و سنا آب برد از شبات
ویده مرکب شود غیرت نیل و قیات	انس و وحوش طیور کج هر سلام و بجات

همه کمان در روز زنده شکری

یتیم عذاب عذاب تیر و افکن	طرفه بلا نختی بر سر مرتن رسد
آه ازان دم که چون داسیه من رسد	کریم و سیلاب نختی تان من رسد

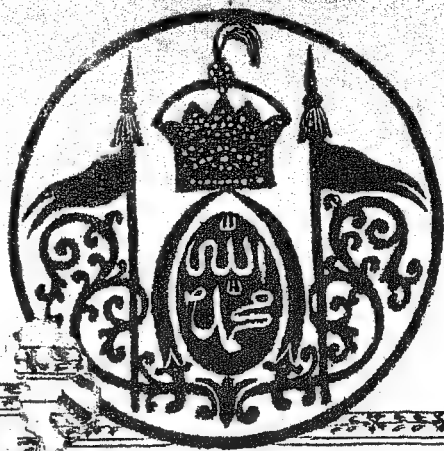
طرفه بلا نختی بر سر مرتن رسد
کریم و سیلاب نختی تان من رسد

هم ز خدا خواست بهر شفا عسکری	
چون ثمر مدعا در بکرم ندرست	زین الم و عنم کتم ناله و زاری
زود ز جود آن کنی در حق این سبکی	گاه ربا کی کشت در بایرگاه و خسته
دست کشان از کرم جانبی	
پادشاه خسرو رونق مند و عزا	گر گینم التفات مست مقام
در بخت نام شوی ناطق لرزان	ناله دل خواب راتو برهان
بهر حسین حسن مهر و مه حیرانی	
رسیدانه	
بعد حمد حسان ای جن شکر	بعد نعت جناب پیغمبر

کتاب تحف انیس

بعد تحسیر اشتیاق و سلام

له بهنکام و لکش و زیبا

سیر کی بود زان بهشتی رو

بحلاوت چو کوزهای بهشت

بود لیلی مکر بر سر و فام

و لکی نه مکر بدل مهر

و قن نو خطان ماه لست

آفتاب سپهر مهر عمیم

بشکل هم چو بر سر دین و دلا

خامه مخفی ندر بنای کلام

انبه مرسله رسید اینجا

بهر طیب و مانع و مستنبط

بلطافت حساب آب جیات

به عطسار و و یک شیرینام

جانه فی مکر جهان خوشتر

نانه آسمان حسین و خطا

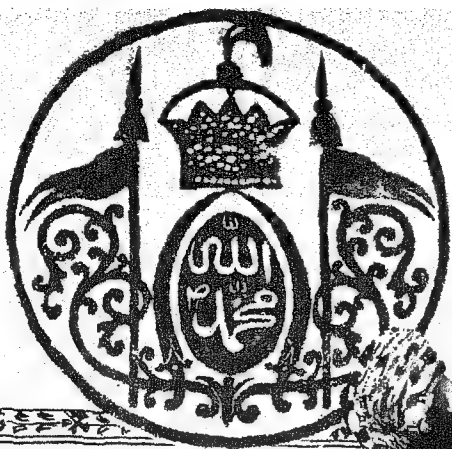
نشر بایم قصه خلد نعیم

بدن بر سره خوش و شاد

الحمد لله
و شکره
و تسبیح
عزیز و کلید و عطی
بر این جات

الحمد لله
و شکره
و تسبیح
عزیز و کلید و عطی
بر این جات

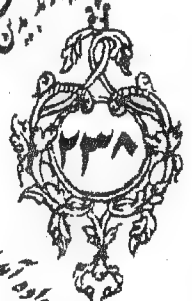

خمر و ان را طبعی است افشا
 تخم او چون کس حبت نهان
 مهر بلب چو صوفی خاموش
 سائکین حسیق آذرگون
 نون خشم خورده لبوره نور
 من و سلوی ز آسمان آمد
 یارب آب شتاب سوی چمن

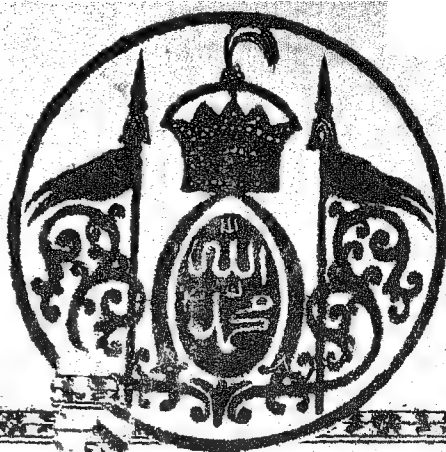
عاشقان را بتی است شیرین کا
 پستش رشک حله های جنان
 باوستی چو خمر خنجر ایش
 شیشه از شراب بو قلمون
 تخته دلکش قباچه حور
 انبه آمد سر در جهان آمد
 آمد این تخم از کس بکمن

تا بود اتصال جسم و روان
 نشود رنج و کلفت حبه ران

سکه عذای عشق
 از یک خمر و دیو و دزدان
 زنجی ساخته بود که بزد
 دست افشاده داشت
 و آواز دست افشار
 هم میگویند و چون بانه
 هم میگویند و دست نرم
 کرده غمزه بدین سبک

جانب چپ
 جانب راست
 جانب چپ
 جانب راست

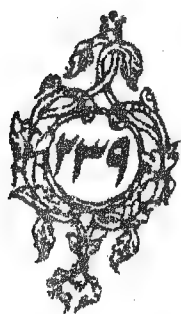

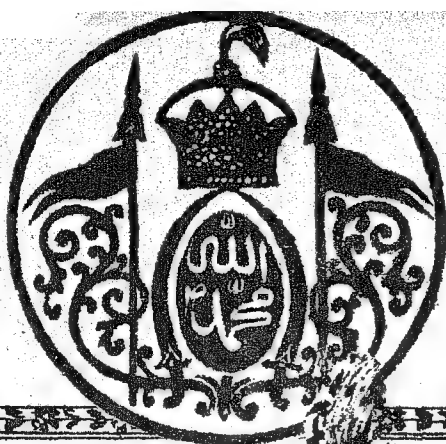
تاریخ

تاریخ وفات اعلیٰ حضرت رفیع الدرب
جناب معالی القاب نواب
محمد یوسف علی خان صاحب بهادر
طاب سرائه و جبل اجمت مشواہ

چون والد صاحب دم بن مران قضا

زین دار سپنج شد بحبت مانہ

یچو است دلم سال و فاش بدعا

ناگاه سروش غیب گفت غصه
۱۲۸۱

تاریخ دیوان

چون زکلهای سخن کله بسته به طبع

گزینش واده عالم بوی مشک خلنجی
۱۲۹۰

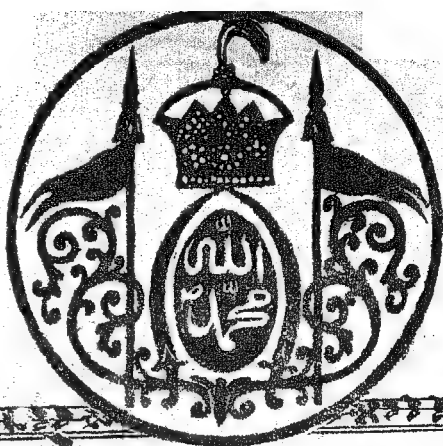
خواستم تاریخ آن ناکه سروش آسمان

لب بکوش من نهاده و گفت تاج فوخی
۱۲۹۳

سدا محمد و الممنه که شاهد

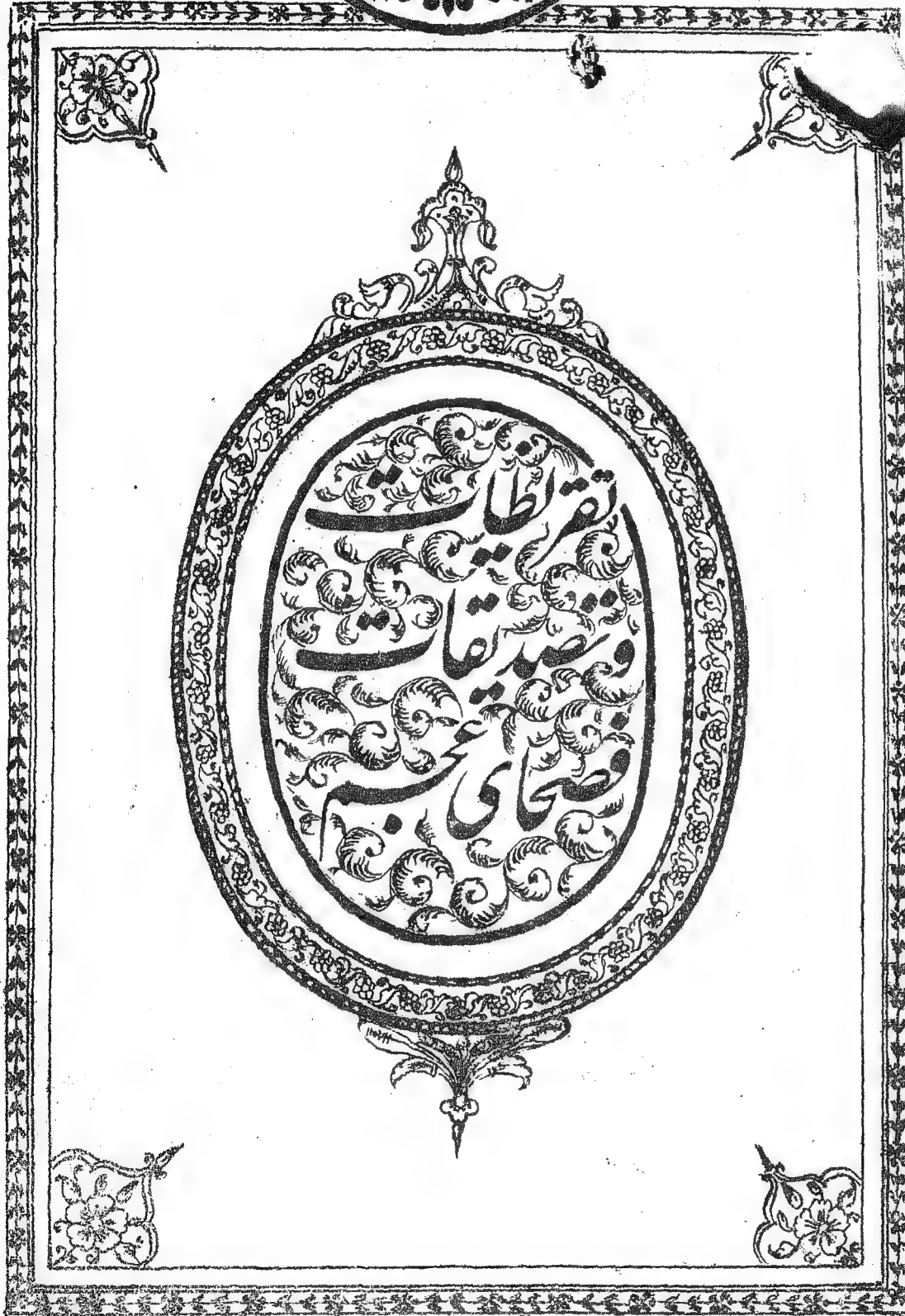
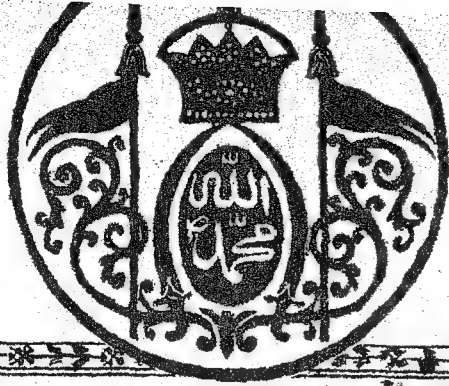
دیوان فصاحت و بلاغت عنوان

قصائد و غزلیات فیض آیات
رباعیات و خمس و قطعات
پیرایه طبع مرثیه

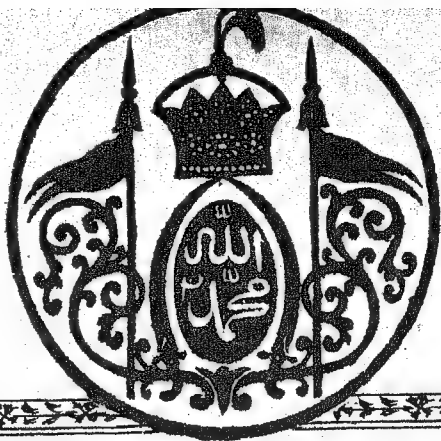

طالِعًا وَضِيَاءً عَمَلُهُ لَامِعًا هُست که آنانکه در ایوانِ شعروشاعری صَدْرِ
سند شدند و در میدانِ نظم و شترتازی و دری پشیر و مستند گشتند و بلغاتِ فارسی
و عربی چهره طس آراسته و ریاضِ بایض را بکلماتِ عرب و فرس پرسته از روی
تذوق و تحقیق و تمیق در اذعان و تصدیق با خاطر نقاد و عقل مستفاد زانور زده است
بزمک سودند و گردن نهاده حلفِ بستر و یاد نمودند شرفاً و شرفاً و جفا جفا سرودند
لَهُ الْيَوْمَ خِزْمَةُ الشَّعْرِ بِهِ وَبِدْعِهِ وَإِنَّ الْأَدَبَ مَقْصُودٌ عَلَيْهِ
وَإِنَّ الشَّعْرَ نَحْوُ لَمْ يَرِدْ مِمَّنْ كَمَائِهِ غَيْرُهُ وَاتَّقِ تَمَائِي سِتْ كِهْ آبِاشِ
سطرست بلطائف منطوق و مفهوم و دیوانی ست که ابیاش منقرض ست بطرا
منثور و منظوم و منطوقه لا یغادر صغیره و لا کبیره إِلَّا أَحْصَاهَا صَحِيفَةً هُست
راوی اربعه آسمانی و مجموعه است ثانی اشین سبع المثانی و بحرست که لا یمتطی شجره
و لا تخاض لِحْجِهْ و تاکنون از متقدمین شعرای مختصرین و متأخرین از بلغای اسلامیین
و سخن سریان منی و سروی و نامه پردازان دری و پهلوی مبدول قُلْ لِّأَنِ اجْتَمَعَتْ
الْأَنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِهِ لَا يَأْتُونَ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
ظَهِيْرًا أَچنین موجزی خالی از اطناب ممل و مطولی عاری از اعجاز مغل و بحری بدین موج
و بدری برین اوج و خمینه بدین در و خمینه بدین کمر که مالا عیان سُرَات و لا
أُذُنٌ سَمِعَتْ و لا خَطَرَ عَلَى قَلْبٍ بَشَرٍ نه بکوشش روایت شنیده اند و هم
روایت دیده لا یستطاع نَفْضُهُ و لَوْ أَنَّ الْعِبَادَ بِأَسْرَهَا أَهْوَاءُ
اللَّهُمَّ أَشَدُّ دَعْوَةً نَحْبِلُ الْمُتَيْنِ وَأَيُّدُهُ بُرُوجُ الْأَمِينِ

[illegible]

۵۵
 ۵۴
 ۵۳
 ۵۲
 ۵۱
 ۵۰
 ۴۹
 ۴۸
 ۴۷
 ۴۶
 ۴۵
 ۴۴
 ۴۳
 ۴۲
 ۴۱
 ۴۰
 ۳۹
 ۳۸
 ۳۷
 ۳۶
 ۳۵
 ۳۴
 ۳۳
 ۳۲
 ۳۱
 ۳۰
 ۲۹
 ۲۸
 ۲۷
 ۲۶
 ۲۵
 ۲۴
 ۲۳
 ۲۲
 ۲۱
 ۲۰
 ۱۹
 ۱۸
 ۱۷
 ۱۶
 ۱۵
 ۱۴
 ۱۳
 ۱۲
 ۱۱
 ۱۰
 ۹
 ۸
 ۷
 ۶
 ۵
 ۴
 ۳
 ۲
 ۱

وَصَلِّ يَوْمَ مَوْلَاكَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ حَرِّ غَسَّهْ شَمْسُ مَحْرَمِ احْرَامِ

سَنَةِ پَارِسِ نَيْلِ خُبْرَةِ تَحْوِيلِ ۱۲۹۲

مکمل در آن روز
در پیش آید
بیست

قُطْعَةُ نَوَائِنِ رِجْمَةِ کَلَاکِ کَمِ سَلَاکِ عَالِیْجَاهِ مِیْرِ زَبَّانِ الْمَلَاکِ
مَشْهُرِ بَسِیدِ فَرْمَانِ قَضَا جَرَّایِ سِرِّ کَارِ فِیضِ آثَارِ دَامِ عَکْهَمِ
وَاقْبَالِ هِمِّ وَزَارِ شَوْکَتِ هِمِّ وَاجْهَامِ

این
برای
نویسند

دَرْجَوَابِ اشْعَارِ یَکِ دَمِ تَلَوِ مَنَشُورِ قَضَا دَسْتُورِ بَسْمِ فَوَایِ
بَنْدَةُ اِمْرَادَتِ شِعَارِ دَمِ قَمَرِ شَدَهْ بُوْدِ اِیْنِ چَنْدِ شَعْرِ دَا

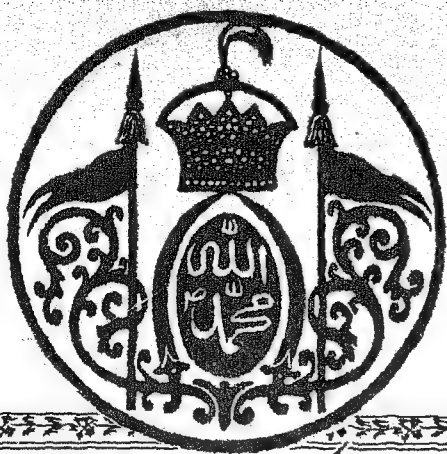
جَسَارَتِ وَرَزِیدَهْ بَعُوْضِ نَسِیْدَهْ

شعر
نویسند
تاری
بسیار
فرمان
شاعر

جَزَا مَنَعِ سِلْمَانِ فَرْخَا پَیَاکِ شَبَا
اَزْ مَلَاکِ پَرَوَانَهْ حَمَّتِ رَسَانَدِیْ حَرَا
تَا مَنِ اَنِ پَرَوَانَهْ دِیدِمِ شَمْعِ اَنِ کَرْدِمِ
سَطْرِ شَرِ شَادِیْ اَفْزَا جَزُوْ جَزُوْشِ عَزَا
جَزَا نَجْتِ مَسَاعِدِ بَارِکِ اَللهِ پَادِ
جَانِ فَنَسْرِ اَنْطَلَمِیْ کِهْ جَانِ عَنَصْرِیْ جَنْبِیْ
سَرِ سُوْدَمِ بَرِزِیْنِ وِ پَانَهْ سَا دَمِ بَرَا
تَنْ مِیْ شَدِ دَرِ نَوِیدِ وِ دَلِ مِیْ شَدِ دَرِ نَوِ

اَزْ سِلْمَانِ مَوْرِ رَا قَرْدَهْ رَسَانَدِیْ جَزَا
اَزْ کِمَا سَرْمَا یَهْ دَوْلَتِ سِرْدِیْ شَادِیْ
دِیدَهْ پَرَوَانَهْ کَا وِ رَا فَا اَنِ کَمِ شَتِ شَمْعِ
فَرْدِ فَرْدِ شِ عَشْرَتِ اَرَا حَرْفِ فَرْشِ کَا مَشِ
یَا دَشَهْ سَرِ کَزْ کَدِ اَنِ رَا یَهْ بَسْتَا یَدِ بَسْمِ
وِ نِشِیْنِ شَعْرِیْ کِهْ مِوَشِ فَرْخِ اَرُوْ بَرِ خُشِ
وِ دِیدِمِ اَزْ سَرِ تَابِ پَسَا وِ خَوَانَدِمِ اَزْ پَتَا
سَرِ مِیْ شَدِ دَرِ سَمَاعِ وِ جَانِ مِیْ شَدِ دَرِ نَوِ

در رعایت چون سرام جاودان باد ^{ملک} آسمان کو یکوشم مستجابست این دعا

قصیده که با عرض داشت عالیجاه میرزا ^{شیراز} سیان الملک به پیشگاه
جمیله اعلی حضرت قدر قدرت کند

در مدح و ثنای اعلی حضرت قدر قدرت قضا شوکت
خورشید ایت جمشید لیت فرمانگذار مملکت را سپور

خلد الله ملکه و سلطنته

شوشه زربخت بر برگ رزان باد و خزان ^{برگ} رزان
و این بل پر زلفی گشته شد شکفت اگر

بست باز کان باد آن بهشتهای لاجورد
فرو دین که رایگان آوردیم و دهی

مهرگان را که نه مهرگان می آمد بست
زبان پس که پرتو طی کوه را بودی کله

سوده الماس دارد باد اندر آستین
بامداد افسرده خاطر چون خزان و خال

ناکه آن خرم بچارم اندر آمد در و تاق
خند خندان آن رخ خورشیدش خورشید

خنده فی انش کفتی لرزه فی از سماع

کاین چنین زین شد از باد خزان برگ رزان
بیمار که کشت بر برگ رزان باد خزان

در از ای آن کشود این زرمهای غن
شش سری ز مهرگان آوده اینجای

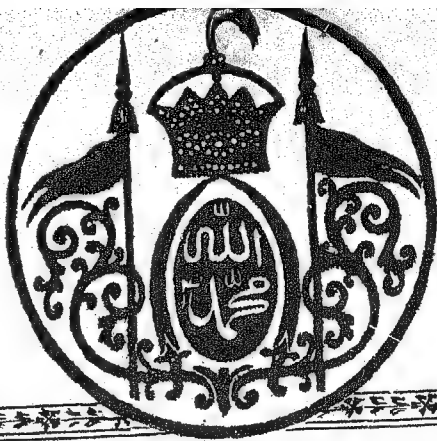
چون چنین ز پاش درستان آمد مهرگان
ستریده بر سر از پیر و حل سایبان

بسته سیاب دارد آب اندر آبدان
شسته بودم و خیال آن منامه زبان

کرده بالای چوبه از سهم سرامچکان
از لرزان آن تن سیاب کون سیاب

نه رفتی کشت خندان سر و رفتی شد نون

این قصیده
میرزا
شیراز
سیان الملک
به پیشگاه
جمیله اعلی حضرت
قدر قدرت
کند
در مدح و ثنای
اعلی حضرت
قدر قدرت
قضا شوکت
خورشید ایت
جمشید لیت
فرمانگذار
مملکت را
سپور
خلد الله
ملکه و
سلطنته
شوشه زربخت
بر برگ رزان
باد و خزان
برگ رزان
و این بل
پر زلفی
گشته شد
شکفت اگر
بست باز
کان باد
آن بهشتهای
لاجورد
فرو دین
که رایگان
آوردیم و
دهی
مهرگان
را که نه
مهرگان
می آمد
بست
زبان
پس که
پرتو طی
کوه را
بودی
کله
سوده
الماس
دارد
باد
اندر
آستین
بامداد
افسرده
خاطر
چون
خزان
و خال
ناکه
آن
خرم
بچارم
اندر
آمد
در و
تاق
خند
خندان
آن
رخ
خورشیدش
خورشید
خنده
فی
انش
کفتی
لرزه
فی
از
سماع

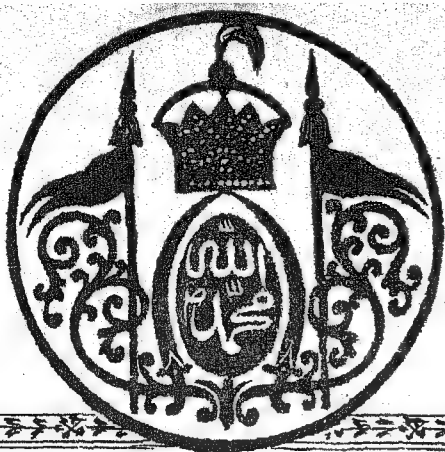
کرده چون لرزنده سرو آن قامت چنان
 لعاش از فرسایش کوهر رخ مانده فکا
 گونه چون نازک شیده و جسمه چون تابان
 خواست کفایتی شوشه سیم آتش بر یون
 عقد مرواریدش از بس کوفت بر یکدگر
 پوست همچون مغز بادام از سرین بگذشتی
 من بدو دیدم چو مستقی که میند بر خفت
 جستم از جا و دوید آغوش بجشادم مهر
 آمد و آورد و شست و شاندش اندر بخت
 مجمره افروخته و ز عود و صندل سوخته
 بروی آن گونه هوای کاخ کردم فته
 آن شکسته گونه باز افروخت همچون گل
 بر شکفت از نسیمی چون کلبه اندر جفا
 نیستی نمکین که بگذشت آن زمان کز فوجی
 محم شکر کون و دوییه مشکین طراز
 این زمان در منج این سوره می باید خنید
 نه توان برداشت شاد و آن پیش این واق

کرده چون تازی شیده آن لاله چون نارون
 آتش از دنباله نرس بگل شسته رون
 چون سیل افروخت ناز افرون کهنه بچکان
 بس بلبریدی در آن اندام سیمین استخوان
 ریخت مروارید تر کفایتی ز لعل خورده وان
 که بر آن کس دست سودی از برای استخوان
 من بدو دیدم چو مستغرق که میند بر کران
 تنگ بگر فتم بر زوبه سه بر چشم و دها
 وان تن چون قاشق در خزه نه فتم در زمان
 کاخ را در راه و روزن بر شیدم با و بان
 که نکره از کاخ سلطان خسر و سیارگان
 وان شبه کون لعل باز آمد بزنگ بجهان
 گفت کای کلز ای چهرم را نکون تر باغبان
 ما تو فتم بر سبزه عنان اندر عنان
 کفایتی اندر باغ کشته ده است چنی کاروان
 ساخت چون شاگرد کلخن تاب انکه خانه
 نه توان در این رواق تنگ تا اردی سگان

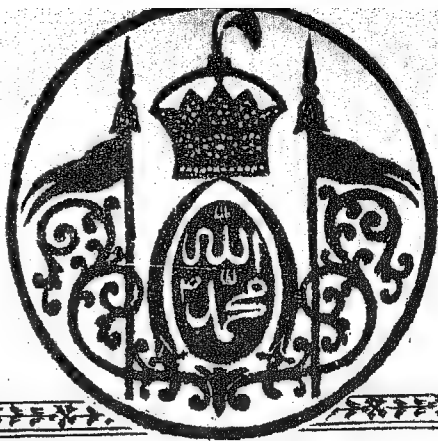
۱۰ نازون دختش
 ۱۱ سرباز دخت اندر جان
 ۱۲ تازی برون جاری
 ۱۳ تازی برون جاری
 ۱۴ تازی برون جاری
 ۱۵ تازی برون جاری
 ۱۶ تازی برون جاری
 ۱۷ تازی برون جاری
 ۱۸ تازی برون جاری
 ۱۹ تازی برون جاری
 ۲۰ تازی برون جاری
 ۲۱ تازی برون جاری
 ۲۲ تازی برون جاری
 ۲۳ تازی برون جاری
 ۲۴ تازی برون جاری
 ۲۵ تازی برون جاری
 ۲۶ تازی برون جاری
 ۲۷ تازی برون جاری
 ۲۸ تازی برون جاری
 ۲۹ تازی برون جاری
 ۳۰ تازی برون جاری

۳۱ تازی برون جاری
 ۳۲ تازی برون جاری
 ۳۳ تازی برون جاری
 ۳۴ تازی برون جاری
 ۳۵ تازی برون جاری
 ۳۶ تازی برون جاری
 ۳۷ تازی برون جاری
 ۳۸ تازی برون جاری
 ۳۹ تازی برون جاری
 ۴۰ تازی برون جاری
 ۴۱ تازی برون جاری
 ۴۲ تازی برون جاری
 ۴۳ تازی برون جاری
 ۴۴ تازی برون جاری
 ۴۵ تازی برون جاری
 ۴۶ تازی برون جاری
 ۴۷ تازی برون جاری
 ۴۸ تازی برون جاری
 ۴۹ تازی برون جاری
 ۵۰ تازی برون جاری

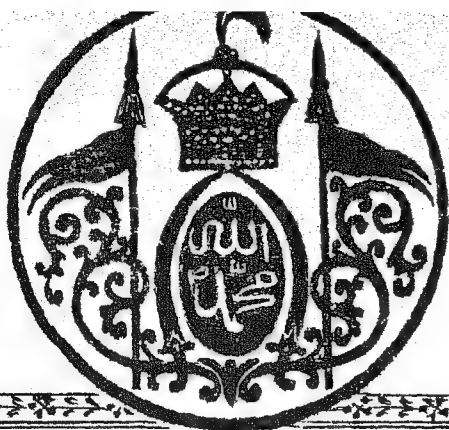
فختم ای فرخنده کاشن فخرم انجی مثل مراد
بی بهاری چند نگین کوهان مرکز بهار
لاله کو دیکر جنبه وار غوان مرکز مرو
نه شکوفه سر زرد چون این رخ عاشق فر
نه چو روشن روی تو دگر کاش بر بوی تن
سرو بن چون ته تو کی سر کشد از بهار
کی چو شمع ز کس از سبزه دیدی سحر
هم بود جز از عهد تو سیسبه طراز
رست نیلوفر آب این اکسار آفتاب
کوه بان اندر خلاصه کوه بان اندر سحاب
آسمان و بوستان را چه افتخار از ماه
ماه را مرکز نبوده است آن دو لعل شبنم
ماه کی آویخت مرکز زلف مشکین از کجا
چون خزان دیده چمن ناچند آخر بی بهار
کز سر ماسو کوهی بر سر وزم آتشی
آتش پر تاب همچون روی یار شد خوی
آتش چون مار این نور چشم شیفته

دست اندر چو مهر چون نجم اندر سیل
از فروغ آن می روشن شود چشم ضریح
هم قوت را فروغ و هم سخاوت را سبب
اصل را وی بیخ مردی فره فخر آب فضل
که نبودی جنبش آن چون از آن دای جبر
جنبش چنانکه کوئی بر پر داسا تمکین
در خنان کوثر عجب نبود ازین باید عجب
این بهار دلفروز و این شراب شکر
چنین بزم و چنین بستان پای پریم
داد که کلب علیخان بهادر آنکه است
داد خواه مرزبان و مرزبان داد خواه
خشم را اسفند یار و مجد را طغر اکین
در سخن حسان نهاد و در خفا آن ترا
کامران چون چرخ و کیوان پاکدل چون ماه
دیگرش کوکب نه مبیند یک نظیر احد
سل را نوشیده جوشنده شراب از شاه
کز خیال نیره اشش یک شب کسی میگرد

در دماغ اندر چو مهر و چون خنجر اندر چو با
از شعاع آن می پیداشد و راز نهان
هم شجاعت را توان و هم مروت را روان
سازد اشش چشم بیش قوت قوت جان
که نبودی تابش آن کی بدو بروی کمان
تابشی چنانکه کوئی بر جسد از بار و
کامران مینی رخ ساقی چو در کوثر جان
بان بیاماد و تو باشم شاد و شادمان
ساغر صبابا داور کشورستان
داور کشورستان و خسر و خند و ستان
قدمان شهر یار شهر یار قدمان
عزم را افراسیاب و عدل را تو شیران
در خط نود و سه شت و در غر از آن کمان
حکمران چون مهر و دوران مور چون کمان
دیگرش کرد و نیا و یک فین از صند
شیرا برین انجید که باب از کرد
زان پس در هر چه بیند زان بر وید خیرا

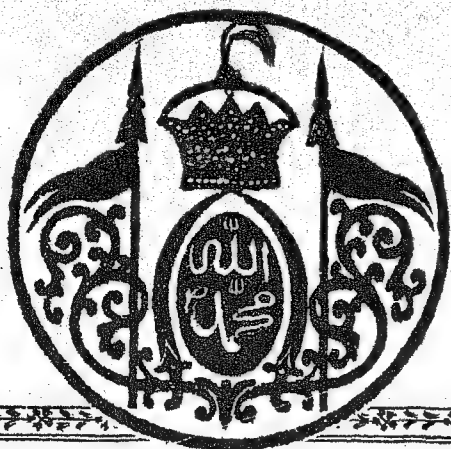
بان جوان لادن
نوی از غنچه شمعان
جاست که خنجر برون از نایب
سه لوی سخاوت و جود
عبادت که فو جود سکود
عبادت که فو جود سکود
کرامی منتی لایب
بینی سامان شادی و طرب
عنه باوان چو کاروان
بران جاست که مرزبان
و بهمان بران جاست
۳۶۹
عنه قهرمان که در نایب
جاست که طغر اکین نامی
نصب که خط جنتین نامی
برمان جاست که در نایب
نام پهلوان ایران که در نایب
نظیر نه شت غیاث
چو خنجر بران جاست
برمان جاست که در نایب

او کسی را نام نغش بر زبان می بگذرد
 چون بدشت رزمه از غنم در خاک
 هم مو از اثر اوستم شود چون لاله زار
 منفصل کرد از بانگ کوس اعضای زمین
 زنی صماخ چرخ پوید و پلک طغنه لکین
 دشت را جای کجا از بر برد کاو پسر
 او ز قلب شکر آید یک تنه در زرمگاه
 نیز تک تاز و بیدان پل بند و گیش
 دشنه ساز و موی اندر سینه شیر عین
 ز آبگون صا رم مو آرد و چو کاخ زرد
 دایه دولت جدا شیند ز پهلوی تنگین
 بر و خوش از جسم شیران تیغ آرد میده که
 ماند اندر سوک ایستاد و نغمکین و شرنه
 کس تیغ بهرمان پیکرش در و چهره
 اعل همچون کمر با آرد و قلب بخاره
 چون شود در دشت میجا ابر محرش ابا
 چون شود در غنم دشمن خم کرش خانه کوب

جاودانش سوده الماس ریزد از زبان
مقنعه بتانم از رودابه مردیستان
سم زمین از نيزه شیرانش چون نیتان
منصل آید بحسبم خام جزای زمان
از مسام خاک خیند و نامه ایشان رسان
کوه را جای صد ازدل بر آید الا مان
چون یل زابستان در فتنه مانزدن
مست چون پیل دمان و رفت چون شیرین
چمبر آرد چهرم اندر گردن پیل دمان
ز آتشین خنجر زمین سازد چورو و عصفار
شاهد ملکیت کران کید و ز آغوش طغان
بر طیور از مغر میران تیر سازد میزبان
پوید اند خون مردان چسب خیران و فغان
سرم رخ کبراکو برش درگاه طغان
مهره همچون بجزمان آرد بغیر برغان
ناودان خون شود در بام گردون کجشان
توتیای زر شود در پشت ماسی استخوان

[illegible]

فرو دین عمرایت را مباد از پی خزان
ناصحت با آب و زنگ پاورت با قدر شاد

مہر گانِ جانِ خیمت رام با واپزنی بہا
دشمت بی نوش و نای حاسد نے سدا

خزان برهان چاه

مال بادت بقیاس ملک بادت بحد
بخت بادت بی زوال و عمر بادت بیکران

تصدیق نواب مستطاب اشرف ارفع الفخام اکرم والاغتضاد السلطنة علی فتح
وزیر علوم و بیس مدرسه و ارفع الفنون و تمام مدارس دولت و وزیر معاون
خراجه دولت و وزیر بناهای ایران و وزیر مشورت خانه دولت
عم اکرم حضرت اقدس شهباز و خافا

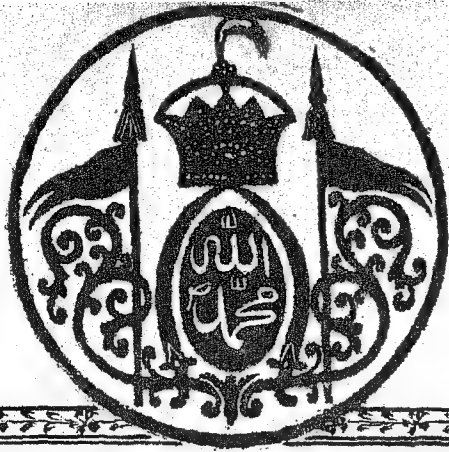
بر فضل و فضیلت و قدر و منزلت این کتاب بر بیان با هر و دلیل چهار
اذعان و تصدیق است که او ستادان ذو فنون و دانشوران سخن نموده اند

تصدیق جناب جلالت مآب انجمن اکر مہیوزا ہدایت اندو زیر دفتر
یعنی وزیر تمام محاسبات ایران رئیس مستوفیان عظام و وزیر شسترجات

حقیقه دیوان قمارازی است و از تصدیق امثال این بنین بی نیاز صنعت خاصه سلاطین
و شهریاران مملکت داری و معدلت کستری بمبادا در نهاد خجسته بنیاد صاحب دیوان
تاج فرخی ادا ماسد ایام دولت کما سوخته موجود و در میدان فصاحت و بلاغت
نیز کوی سبقت از سابقین ر بوده اند چنانکه جناب فحاست مضاب لسان الملک سلمه
قدری مفصل و مشروح در صدر ورقه و جناب مستطاب آقائی ویر الملک دام محبده

اول و دوم و سیم
چهارم و پنجم و ششم
هفتم و هشتم و نهم
دهم و یازدهم و دوازدهم

از کجا که شرط و شرح معانی این دیوان را بجا آورده باشد بهتر آنکه انظار بفرستد

و العجز خیر حيلة الا انسان

تصدیق جناب جلالت مآب حسن علیخان وزیر مختار دولت علیه ایران

وزیر فوائد عامه و وزیر مشورتخانه

چاکر درگاه نیز عذوبت و طلاقت این دیوان را که مجموعاً مضاحت و دلاقت است

بهین صفت و سبقت که مرقوم است تصدیق مینماید

تصدیق جناب مقرب الخاقان آقا میرزا علی مستوفی اول دیوان

پسر مرحوم مخفوز قائم مقام

کتاب لوان الکیل میرزا محمد بن علی کفایت بدت عن هجیرته

ذکاء تصدیقات مرقومه خاصه آنچه جناب قیامت نصاب سان الملك

وام علوه نوشته اند بر فضل این کتاب بابت قاطع فصل الخطاب

تصدیق جناب مقرب الخاقان میرزا محمد صدیق الملك پسر فرزند

دولت علیه ایران و نائب اول وزارت خراج

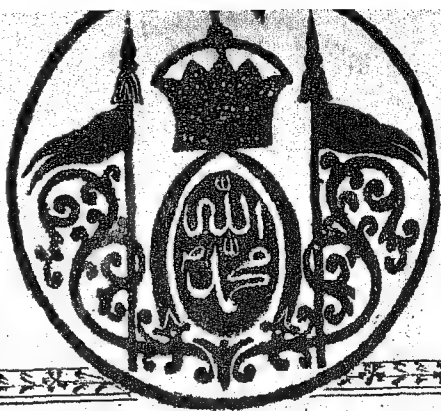
انا عاجز و قاصر عن وصف فصاحت و بلاغة و سلاسة

هذا الدیوان کما هو لیاقوت و المرجحان و توصیف و تصدیق جناب

قطب المورخین و استاد الموفین و عماد المسلین و عظم شرف المتقدمین

و انتم الا و باء المحققین و المدققین سان الملك و الله طالب الله فاه و بناء و بنیان

بجای نشانی بر دیوان ۱۱ طلب شد از آنکه در این دیوان در بیان ۱۱
 انسان است
 مع دلاقت
 مضاحت
 سبقت
 صورت خطبات
 کتاب
 تصدیقات
 مرقومه
 خاصه
 آنچه
 جناب
 قیامت
 نصاب
 سان
 الملك
 پسر
 فرزند
 وزارت
 خراج
 از و صفات مضاحت و بلاغت این دیوان که با قوت در بیان است
 تصدیق جناب مقرب الخاقان میرزا محمد صدیق الملك پسر فرزند
 دولت علیه ایران و نائب اول وزارت خراج

فِي وَصْفِ هَذَا الدِّيَّانِ صَفَاكُمْ أَصْدَقُ فَخْلًا

دیارستان
کتابخانه
۱۳۹۵

تصدیق فرست خردمانه دایک آموز اولوالالباب فرزاد منیر نسب بنیش نخواست
دانش حسب علیجاه مقرب الحضرة الوالا میرزا هدایت خان دانش مستوفی دیوان
سماون اعلی ابن علیجاه میرزا اسان الملک سپهر اعلی اندشانهما
وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ

کتابخانه
۱۳۹۵

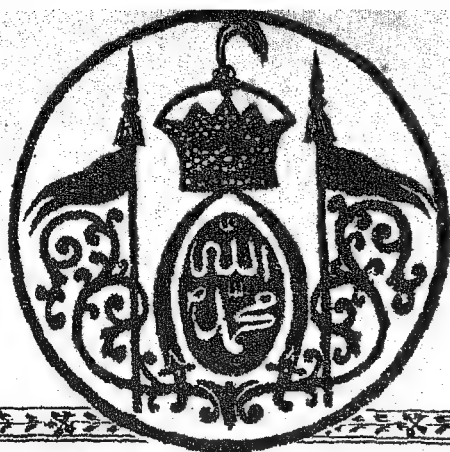
جدول اسمی کتب لغات کاشف معانی بعضی الفاظ و محاورات

نام کتاب	نام مؤلف	کیفیت
برهان جاسع مطبوعه عجم	محمد کریم ابن محمد علی تبریزی صاحب	مؤلف این کتاب لغات برهان قاطع و دیگر جهانگیری را تمییز کرده بعد حذف مکرر ضبط در آورده و اسناد مندرجه فرستک کرده برجوشی نگاشته و حسب زمانه همین میرزا همت بر این کار نگاشته
برهان قاطع مطبوعه کلکته	محمد بن محمد بن محمد بن محمد مختار بن محمد بن محمد بن محمد	کتابی است مشهور در لغت فارسی

در وصف این
دیوان وصف کامل
راست است

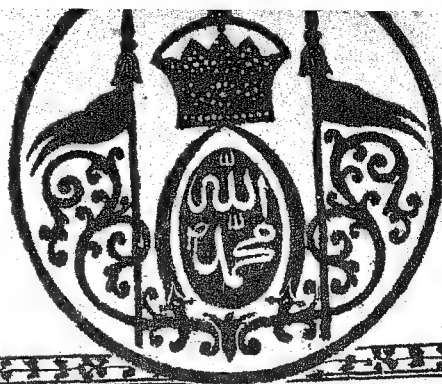
در وصف این کتاب
خوب این حکم است
که باید میرزا

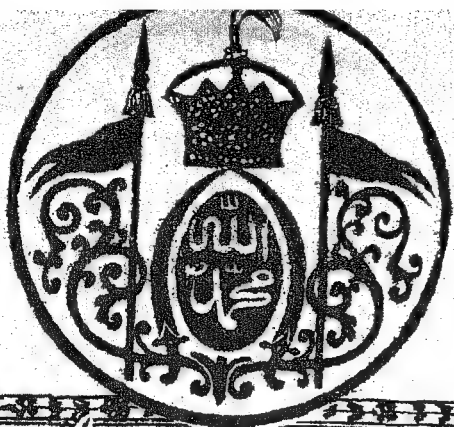
نام کتاب	نام مؤلف	کیفیت
بهار عربسم مطبوعه دہلی	میکاپ متخلص بہا	مؤلف در لغات مستعملہ زبان فارسی و مصطلحات کتابی غریب مستند با سناد و اساتذہ نامت مکتوبہ و ابواب تشہیل بر روی سند بیان کشودہ
صراح مطبوعہ کلکتہ	ابوالفضل محمد	بر زبان فارسی ترجمہ صحاح ستہ کہ جو سری لغت بازی ترتیب دادہ
غیاث اللغات مطبوعہ کلکتہ	ملا محمد غیاث الدین مستوطن دارالریاست مصطفی آباد عرف راہپور	مؤلف در لغات عربی و فارسی و ترکی و رومی و کنایات و مصطلحات و مباحث بعضی از علوم طبع تالیفش ریختہ در سہ ہجڑار و دوصد و چہل و دو ہجڑی بہ اختتام رسانید و مردم سندر از تالیفات دیگر مؤلفین بی نیاز گردانید
فرسک انجمن آرائی صری	رضاقلینان متخلص بہا	مؤلف لغات مستداولہ زبان پارسی دین کتاب آورده بہ تنقید و تحقیق و تصحیح و تعلیظ آنها پر دست و بہ قیاس بلوغ اسناد اساتذہ اہل زبان با مر لفتہ منضم ساختہ
مطبوعہ دارالحفاظ طران	مفتی بہ امیر الشہر صاحب	

نام کتاب	نام مولف	کیفیت
قاموس مطبوعه عجمی	محمدالدین محمد فیروز آبادی	در لغت تازی کتابی است مشهور و متداول در دیار عرب و عجم شهرش از زیادت بیان ستغنی گردانین
لسان سلاطین قلمی	فضل الله خان پسر عم سیف خان	رساله است مختصر تحقیق لغات ترکیه و سبک
منتخب اللغات مطبوعه کلکته	مولوی محمد علی	مولف در سال پنجاه و شصت و شانزده عیسوی حسب امر حوذف یلدر بهادری اللغات تغیری داده بنای تیشیش سچو بر با قاطع نما
منتخب اللغات مطبوعه کلکته	ملا عبد الرشید حسینی	مختصر است در لغات تازی زبان فارسی در عهد شاه جهان پادشاه ملی مالیکت
منتخبی الارب فی لغات العرب مطبوعه کلکته	مولوی عبد الرحیم ابن مولوی عبد اکرم صفی پوری	مولف درین کتاب حل لغات قاموس زبان فارسی نموده به ترتیب حروف تہجی ضبط فرموده مراد لغتی باینکه در آن کتاب یافتہ از دیگر کتب سبکتر و آسانتر

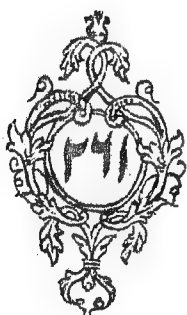
جدول متضمن اسما فی سالی الرایسته فی آباد علی

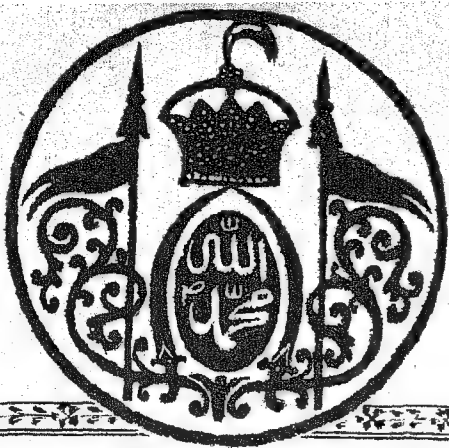
نام سیر	نام و نام	نام و نام	نام و نام	کیفیت
جناب علی خان	سالی	سالی	سالی	از چهارده سالگی در فرخانی لاوری اولو الطوف
حاج شایخ شریف	سالی	سالی	سالی	قدم نهادند و دوام دانی اوند از کثرت اعوان
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	وانصار و اطاعت کرد و با کرده جانب از ان
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	جلادت شعار به تیغ شمشیر کشی ستم
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	ملک کی شهر را قاض و متصرف کرد و دیند نعمتی
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	محمد شاه پادشاه دلی را کران است
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	از حسن اتفاق مدد از بعضی از تره پشیمان است
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	طریق انحراف سپردند نواب عالیجناب است
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	شای بر استیصال شان با کوشش و کوشه خاطر
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	خاقان زمان از کرد و کرد و تتریه یافت
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	چنانچه اولاً سینف علی بنان و غیر آن از مساوات
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	بار همه را مغلوب کنند و ثانیاً بر سر الهیا
سید علی ابن سید	سالی	سالی	سالی	ورای کلا و غیر او از سر کشان تا ختند و دیگر

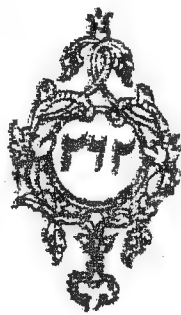

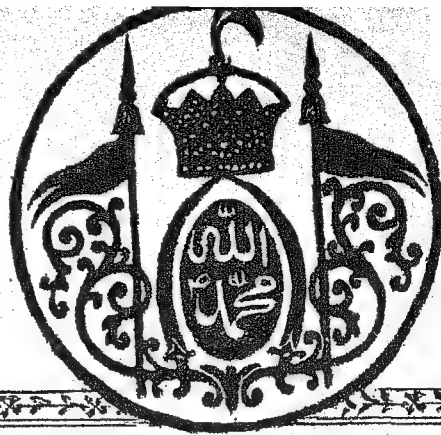
نام رئیس	زمانه	مات	زمانه	تاریخ	کیفیت
جناب محمد فیض خان طاب ثراه	سال یکصد و پنجاه و شش هجری	سال هجری	سال هجری	سال هجری	<p>راجگان و متروان را در حلقه مطیعان فرمان خود کشیدند و پنهان در بنفاد و دود که فتح و طعنه بدست آوردند</p> <p>سرگاه جناب نواب علی محمد خان بهادر طاب وفات یافتند سران فوج بخی و در زین براکشی از ممالک قابض و متصرف آمدند از کی از ملک بدست مرکی از سر زندان نواب غفران مآب درآمد هرگاه میان نواب شجاع الدوله بهادر وزیر الممالک اوده و حافظ الملک افروز نواب مویدین اسد مورث بخاک افتاد و حافظ الملک کشته شدند نواب محمد فیض اسد خان بهادر و دوین شدند نواب غفران مآب بر رامپور و محاللات آن فرمان شد مگر دیدند از غلی آثار شجاعت و پروری از ناصیه حال حضرت ایشان</p>

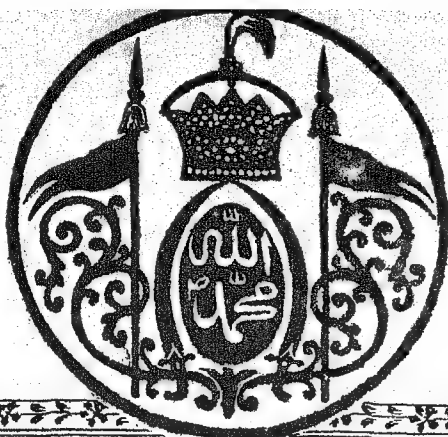
نام رئیس	تاریخ تولد	تاریخ وفات	تاریخ خدمت	کیفیت
نواب محمدعلی خان قزوینی	سال پنجم	بست	بستم	چنانچه در چار و ده کی در فغانستان بمهرابی شاه دروانی توغخ نامی پهلوانی زبردست یکم و بیاسار ساینده و قلعه سبروار انصوح بکمال و روح و تقوی آراسته بودند و تبعیت بنوی پیرایه و بنای شهر مصطفی آباد عرف بیخته مانع انجباب علی القاب است
طاب شاه	و یکصد و و شش هجری	چار روز	و دو صد و و نه هجری	رامپو بعد وفات پدر عالمقدار خوش ریاست متکلیف کردید و بی بی با که از دست سمران فوج مجروح و مضرول شدند و در حالت زخمی یک ماه و هفت روز بسر برده جان دادند
سپهسالار علامه محمد علی خان	یکصد و و شش هجری	سه ماه	شش ماه	بعد زخمی نواب محمدعلی خان بهادر برادر بزرگ خود مسند آرای ایالت گشتند و در اشاعت امور خیرش بلیغ بکار بودند سرگاه بانواب آصف
طاب شاه	و یکصد و و شش هجری	و یکصد و و شش هجری	و یکصد و و شش هجری	عاضه فایم

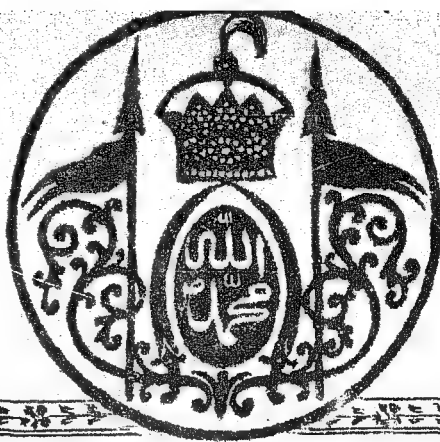
نام رئیس	زمانه ولادت	زمانه وفات	زمانه تاجگذاری	کیفیت
نواب احمد علیخان بهاء	یکصد و پنجاه و دو سال	چهل و یک سال	بست	در ساحت فتح پنج غریب اتفاق جنگ افق و دست از ریاست کشیدند و بنابر ادای فریضه حج سفر حجاز پیش گرفتند و هنگام مراجعت در ریاستها متقده بست و دو هم عظیم سر کردند و عاقبت در مقام نادون اقامت یافتند
طاب شراه	یکصد و پنجاه و دو سال	چهل و یک سال	بست	مرکب کلاه جناب نواب غلام محمد خان بهاء طاب شراه ره سپر حجاز کردند و دیدند پای نواب آصف الدوله بهادر بر مسند نواب محمد علیخان بهادر پدر خود نشستن بعد از تحال نواب احمد علیخان بهادر
طاب شراه	یکصد و پنجاه و دو سال	چهل و یک سال	بست	پس هم خود بحسن تدبیر حقوق خویش را در پیشگاه کور نمونست به ثبوت رسانید و حکمران این ریاست کرد و دیدند و مستند

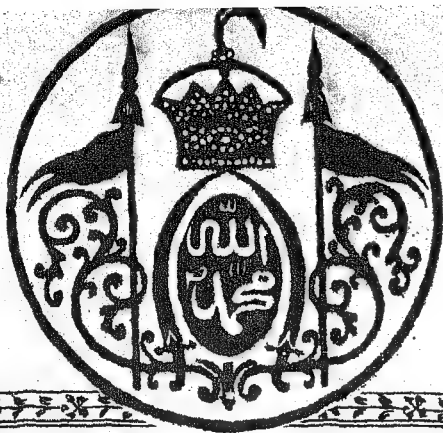
نام رئیس	زمانه ولادت	مدت خدمت	زمانه تقاعد	رتبه و مقام	کیفیت
جناب آقای حاج میرزا محمد علی خان طالب شراه	سال ۱۲۸۵ سال ۱۳۰۵ سال ۱۳۲۵ سال ۱۳۴۵	ده سال چهار سال دو سال یک سال	سال ۱۳۰۵ سال ۱۳۲۵ سال ۱۳۴۵ سال ۱۳۶۵	سرتیپ سرتیپ سرتیپ سرتیپ	زیب و زینتی تازه بخشیده فوج ارشد فوج سرکار انگلیزی آرستند و حکما را همچنان پیراستند ریاست را رونقی تمام شده و نظم نسق ملک را بنای خوب نهادند باجسته به سخامی و حکمت پناهی و فطانت و متکا مدت حیات بسر بردند بعد از حال پدر بزرگوار بر سر وری حکم فرمود و رونق ریاست از آنچه بود افزون شد و در سال یک هزار و شصت و پنجاه هفت عیسوی هم خاکی و هم تخت را در آبادی نظرداشتند و فیروز شاه پدر کردند از برش اندیا ملک بجای یک سرتیپ و پانصد و پیم با خیار و یوانی و فوجاری یک و تمنای آن سند و خطابند پذیرد و دست و عیب و فوج خاصه متکا شده بودند و شمر میفرمودند چنانچه دیوانی مختصر در سینه از تاریخ

و کسر پاسبان و رعایا بخت علی القاب حاجی حسین شیرین از ترخه مطهره
 شهنشاه خاقان نواب کلب علیخان صاحب بجا و شیرین
 فرزند دلیپیر دولت کلیمین لا و عظم طبقه اعلای ستاره مندام ملکم و اقام
 ولادت با سعادت صباح روز یکشنبه بستم و بچه سال بختار و دو و صد و پنجاه بختی بق نور دوم اپریل سال بختار
 و ششصد و پنجاه و پنج عیسوی است چنانکه شریف سی سال و یازده ماه و چهار یوم سپری شد بمینکه حضرت فرود
 نواب محمد یوسف علیخان صاحب رطاب شاه پدر عالیقدر آن مهر پر یاست مداری حجت آید و
 بستم چهارم ذیقعد سال بختار و دو و صد و ششاد و یک بختی مطابق بستم و یکم اپریل سال بختار و
 و شصت و پنج عیسوی روز آدینه بعد نیمه روز بر و ساد و فرمان فرمائی و مندم حکمرانی جلوس فرمودند در سال بختار
 و دو و صد و ششاد و نه بختی شوق ادای فریضه حج در ول فیس منزل جا گرفت بستم و دوم ماه مبارک
 رمضان نخست لشکر کوچ بستم و سوم ماه مذکور سحرگاه نفیس نفیس با چند ارکان دولت علم نهضت افروختند
 با عزاز و اگر ایسکه خبر سلاطین بختی دست ندهار حج و زیارات شرف کرده و بستم محرم سال بختار و دو و صد و
 بختی باز اتفاق و رو و سعود در دارالریاست افتاد و در شریف سال چهل و پنجم و مندم نشینی ارسال شانزدهم باشد
 نه صد و چهل و پنج میل و کسری زاندر ارض مربع زیر حکم عالی است و تعداد مردم حسب مردم شماری سال
 بختار و ششصد و مقاد و دو عیسوی پنج لک و مقاد هزار و چارست و اختیارات قتل قصاص و دیوانه
 و فوجداری کاخه حاصل با بختار در صفت کال ابر و سالی پشین شریک غالب بوده اند و کالات آنز بختار
 افزوده پنجاه محصول غله اسعاف فرمودند و بنای زکوة اموال نهادند و محارب روم در و من لکایت
 به مجروحان قسطنطنیه عطا فرمودند و در آرایش شهر و اثمار عمارات بر حمله مندمان رویان گرفتار آید

و اهل کمال مطبقه را گرد آورده اند و شبانه روز توجه عالی برین کار مبذول می نمایند اکثر علوم متداوله و غیر متداوله تمام
کلی دست داده و گاه کاهی بشعر نیز گراشیده و این سه مجموعه شعر در فارسی یکی ترانه غم دوم قذیل حرم
سوم نوحه خسروی و یک در ریخته موسوم به میل نغمه پنج و چهار دیوان در ریخته یکی نشید خسروانی و دوم و پنج
خاقانی سوم دره الانتخاب چهارم توفیق سخن و یک دیوان فارسی سیمی تهلج فرخی از تالیفات افکار که در کتابت
ایزد و تعالی و تقدس بلخ اقبال همچون بان روی عدیم المثال و مرشد زاده کامکار خواجه مشتاق علیخان

سر ایا اجلال را دانا از صد نه خزان نامون و مصون از ارباب نسی و آله الامبا

تایخ منشی مظفر علیخان بهادر

ز طو حضرت موسی لبوق دید است	ز طبع شه چو عیان شد تحلی معنی
بهر زمین سخن آسمان پدید است	اسیر مصرع تایخ طبع دیوانت

۱۲۹۴

تایخ منشی محمد امیر حسین

دیوان خدیو و درس شد مطبوع	خوش تافه از برج بیان شمس فیوض
نقش در مصرعی دو تایخ منیر	اشعار چند راوند جهان شمس فیوض

۱۲۹۶

۱۲۹۶

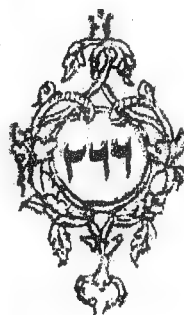
تایخ منشی صابر حسین صبا

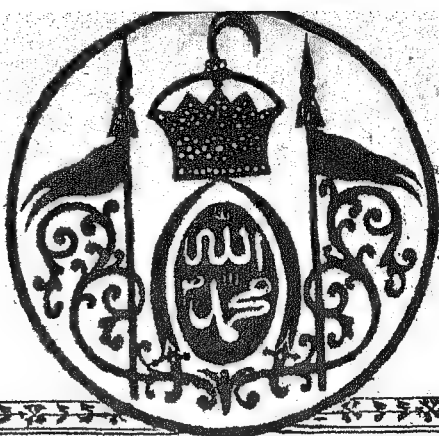
چون کلام شه چند آگاه	گشت شمع حرم نور صبر
سال طبعش صبا خجسته بخت	سخن جان نواز و جان پرور

۱۲۹۶

۱۲۹۶

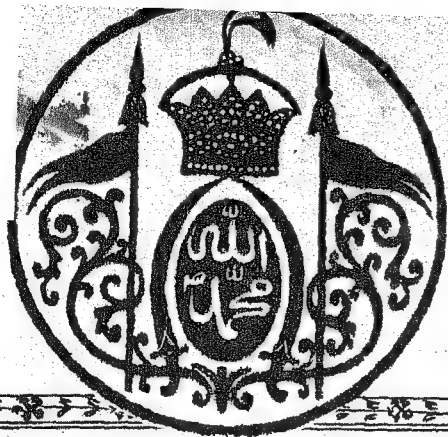
تایخ ترتیب دیوان از منشی کوبند پرشاد صبا

مردمان ده را پیور کز قبالش به	مردم به ترقی ست ملک و ما
ترتیب نمود تازه دیوان لطیف	شد بشرق افتاب سنی ساش
تاریخ عبد القادر جان و آ	
بمک سخن بخت لعل کوه	ز می فکر نواب عالم پناه
چو مطبوع کرد دید واقف نوشت	نی سال تاریخ آن نظم شاه
تاریخ محمد زمان خان بسمل	
چو شد طبع دیوان حنا قان عظم	که دارد بر ورشک نظم نظامی
رستم و چین سال آن ملک بسمل	کلام کمره تاب شاه کرایه
تاریخ محمد احمد خلف نقشی امیر محمد	
چو شد مطبوع دیوان حندیوی	که باب فیض او عالم پناه است
قصر این مصرع ساش رقمزد	کمر ریزی کلک یاد شاه است
تاریخ محمد فصیح الزمان خان خلف کوچک شیخ محمد حبیب الزمان خان حرم	
در ملک پارس رفت کلام خدیوند	چون مرد ماک بیدیده اهل عجب نمود
مطبوع گشت چشم و دل روزگار	معنی و لفظ شیفته حسن هم نمود
تاریخ طبع آن قلم فکر منیر	تا بن مهربان اوج فصاحت فرمود
تاریخ حکیمتیر امیر محمد میر	
در سخن معنی سلطان سخن آرا	شمعی عجیبی انداخت از شعله زبانیها

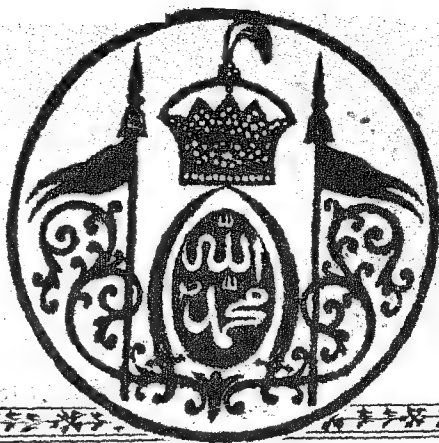

آن شمع بود دیوان آن شعله بود مضمون	پیدا است ز لعلش یک همه دانیها
از منند بایران شد و ز پارس بهند آمد	هر ملک معطر گشت از طهر فشانیا
در پارس می خواندین نظم زبان دانی	در مندی جوشد زین حسد و اینها
مطبوع شد و کفتم تایخ امیر آنرا	چون مندی عجب نازید از شوخ بیانیها

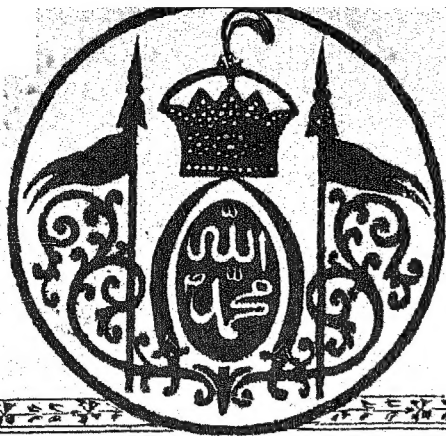
خاتمه من الطبع

خدا یای یاری گذارش بنده ظلوم و جهول شکسته است راه حمد تو نتواند برید معذور
 بنی البرایا دست نیروی کارش این هیچکاره بوالفضل حسته است در غرغبت تو و سبک
 عبارت نیاروشید مجبورش شمار دود که ز حمد الهی صورت بهست و نه نقش نعت سالت پنا
 بر کرسی شست از تنک ناکسی می میرم و در زندان غم امیرم لاجرم بر سر و راضفیا و سرو
 انبیا و آل پاکش و اصحاب جلالت طاکش درود و سلام می فرستم تا جبر نقصان نماید و تلافی
 مافات مندر مایه صلوات الله البرکات و الرحیم علی محمد بن عبد الله بن عبد المطلب خاتم النبیین
 و سید المرسلین امام المتقین حجتی للعالمین و سلامه علیه و علی آله و اصحابه اولاده و ذریه طیبین الطاهرین
 و علی از واج الطاهرات اعمات المؤمنین مادامت السموات و الارضین اما بعد ساعه که که داودی نغم
 من گوش کند و با صره کجا که مایون رقم من بحر سته خوشنشین را فراموش مر جانیک آمدی ای صح
 شیندنی ست و خوش رسیدی ای با صره دیدنی که شاه واری فلک تخت فریدون پاه کند رنجت
 جمشید و تنگاه قدر قدرت قضا صولت کیوان رفعت شتری سیرت بهرام سطوت خورشید شکوت
 نامید محبت عطار و فطنت قمر طلعت سیل منیت جلیق قرآن ناماری عظیم الشان عسکرم کاری محلی القاب عالیجناب

حاجی حسین شیخین زائر روضه مطهره شهنشاه خاقین نواب کلب علیخان صاحب
مشیر قیصر و فرزند ولید و دولت انگلیسی و لاور اعظم طبقه اعلای ساره مست
شهریار عدلت و ستور و الی دارالریاسته مصطفی آباد و عرف را پیور لازال مستقر اعلی مست
والجلاله و مستنبدانی امرالامان و الایالات با وصف ادای ذانض ملت و اشتغال به حمایت
در علم و فن کوی سبقت از ذوق و فوئان سلف و خلف ربودند و حقیق تحقیق و تدقیق از
علوم مختلفه و فنون متنوعه پیوند خاصه چون بزم سخن آراستند و نوری دیگر شمع دعوی بنیره
و آذری سپند کردار و در نار رشک و حسد سوخت شاهده عایم دیوان تاج فرخی ست
که دجی زبان ست و قالب مخوری را روان مخزن اسرار ست و مطلع انوار کان فصاحت
و جان بلاغت مصارعش مصایرع البواب انجان باشد و اشعارش بر شعری ترکیبی زنان
لفظش دل می باید و معنیش روح می نماید کلامیت معجز نظام که تقریر تخریش لسان
علیم الهی در خور و تحریر توصیفش قلم از شان نخل طور سنا و اثره المختصر کاه انشایش به
رسید و املاش روی فرجام دید بوسطه دولت فخریه انگلیس به مستقر الخلاقه طهران بسره آفضی
روزگار سر حلقه شعری دهور وادوار ادیب نهریر لبیب عیدم النظیر منظر انوار عظمت مصداق
صاعد ذروه معانی و مناقب عاج رتبه مفاخر و مناصب خباب مستطاب عالیجاه مقرب
انخافان مؤمن سلطان میرزا محمد تقی خان سپه سالار ملقب به لسان الملک مستوفی
دیوان مایون اعلی سلطنت ایران ضاعف الله تعالی کماله و ادام علی الانام ظلال با
چند این فستاده شد و بنای رویش نهاده و متعارن او ان فرور کرامی نشس یکانه زمانه

آغا محمد علی شیرازی شارح مختصر شال یافتند و بدان صوب شتافتند عالیجاه میرزا سان الملک را حصول
و وصولش بحسب کتب و برافرازدن رایات شاهی بر سر در زنده نور الهی پس گردن کشان
و تاجداران چپناه خسروان و شهریاران و داور دوران ملک الملوک ایران و توران ابوالمظفر سلطان
صاحبقران السلطان السلطان بن السلطان و الخاقان بن الخاقان بن الخاقان بن الخاقان سلطان
ناصرالدین شاه پادشاه قاجار شهنشاه تمام ممالک محروسه ایران لازالت رایات دولت مرفوقه الی
اسماک و آیات شکوکه مکتوبه علی صفحات الواح الافلاک اندر سفر بودند و مطالعه آن در یکی روداد تمام
دائرة دولت سلطانی را بر جمع مستقر اخلاص افتاد و اهازت مطالعه فراچک آوردند و بحکم الامر فوق الا
در بعضی از مواضع محمود اثباتی بجای آورده تفریطی در آخر ثبت کردند و قیامت نصایبان آخر بر آن تصدیق
نماشتند و سپس با قصیده مدحیه و نامه و قطعه و جواب نامه اعلی حضرت خدیو کیمیا ابد المملکت
بالطف الابدی ملکه و اجری بالفیض السمردی فی بجا لعظمه و الابته فکله بسفارت رفیع المرتبه میرزا
محمد صالح بیک یکی از نظر کردگان عین عنایت خویش بمپای لب پای آغا محمد علی شیرازی ارسال داشتند
مزاران نزار شکر آفرید کار نهان و آشکار که در ماه دیحجه سال بختار و دود و صد و نود و شش هجری قمری
بذیل قصیده و قطعه و تقریظ عالیجاه میرزا سان الملک و تصدیقات عظمای طهران و ولایت گشتن و کشف اسامی کبریت
کاشیعی فی الفاظ مسغانه قصاید و دیوان برعت عنوان کانی است پسین شرح احوال این یاسگاه و فرمانروایان
وافی به تصحیح و تحشیه لازم خاص بارگاه عرش اشتباه نشی امیر احمد آیت الله در مطبع تاج الطابع دارالکتاب
مصطفی آباد عرف را بسور کحلی سلب طبع پوشیده و چشم مجنون صفقان و ادوی سخن جلوه لیلانی نمود
و در های سور و سرور بر روی ممکنان کشود

